προλεταριακη σημαια

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Κ.Κ.Ε.(μ-λ)

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 30 Απρίλη 2022 ▪ χρόνος 40ος φ. 916 ▪ 1.50€

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα

Να χτίσουμε το μέλλον που μας αρμόζει

Με λαϊκούς και εργατικούς αγώνες

Αθήνα, 1η Μάη 2021

Κάθε χρόνο την 1η Μάη, η εργατική τάξη τιμά τους αγώνες της, αλλά κυρίως επιμένει να βάζει το ζήτημα της προοπτικής της ανατροπής του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Επιμένει να βάζει την προοπτική μιας άλλης κοινωνίας, του σοσιαλισμού, της ισότητας και της δικαιοσύνης. Επιμένει να θυμάται τον ρόλο της, αυτόν του ταξικού αγώνα και της οργανωμένης πάλης και τον στόχο της ανατροπής και της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης από τα δεσμά της. Γιατί η προοπτική αυτή υπάρχει και η εργατική τάξη έχει αποδείξει ότι μπορεί να την κάνει πραγματικότητα.

Περισσότερο, ίσως, από κάθε άλλη φορά, η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά αναζητά τη δικαίωσή της. Μια φράση που η σφοδρή οικονομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και η έξαρση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μας αναγκάζει να διατυπώνουμε κάθε χρόνο μέχρι πραγματικά να έρθει η δικαίωση αυτή. Φέτος η εργατική τάξη της χώρας καλείται ν' αντιμετωπίσει τη σαρωτική και καταιγιστική επίθεση του συστήματος σε όλα τα μέτωπα.

Καλείται, κατ' αρχήν, να υπερασπιστεί τη ζωή της. Καλείται να συγκροτήσει ένα ισχυρό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, ενάντια στον άδικο πόλεμο, την ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, τα ιμπεριαλιστικά-πολεμικά σχέδια του ΝΑΤΟ και την προοπτική μιας γενικευμένης πολεμικής σύγκρουσης. Καλείται, επίσης, να ορθώσει το ανάστημά της κόντρα στην εμπλοκή της χώρας μας με οποιονδήποτε τρόπο στα επικίνδυνα σχέδια των αμερικανοΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών.

Καλείται να υπερασπιστεί την επιβίωσή της κόντρα στην ακρίβεια και τη φτώχεια που λεηλατεί το εισόδημα και τη ζωή της, την απειλή της μαζικής εξαθλίωσης και της παγκόσμιας επισιτιστικής κρίσης και να ξεσκεπάσει την κοροϊδία των κυβερνητικών μέτρων «ανακούφισης».

Καλείται να υπερασπιστεί την υγεία της κόντρα στον «αόρατο» εχθρό της πανδημίας, που συνεχίζει να σαρώνει, και την κυβέρνηση που συστηματικά αρνείται το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη.

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία
Κρίσιμες μέρες, άλματα στην επικινδυνότητα
σελ. 10,11

ΣΥΡΙΖΑ
"Ρεαλιστικός ριζοσπαστισμός", ο φερετζές προώθησης της βαρβαρότητας
σελ. 2

Κυβερνητικές ανακοινώσεις για την αύξηση του κατώτατου μισθού
Φτηνοί πανηγυρισμοί και θριαμβολογίες στις πλάτες του λαού και των εργαζομένων που λεηλατούνται
σελ. 7

Μπροστά στις φοιτητικές εκλογές
Η ρεφορμιστική αριστερά, εμπόδιο στην ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος
σελ. 9

Σαγκάη
Ανάμεσα στην προπαγάνδα και την πραγματικότητα
σελ. 16

Γαλλία
Δύσκολη ισορροπία διακυβέρνησης με πολλά ερωτηματικά
σελ. 17

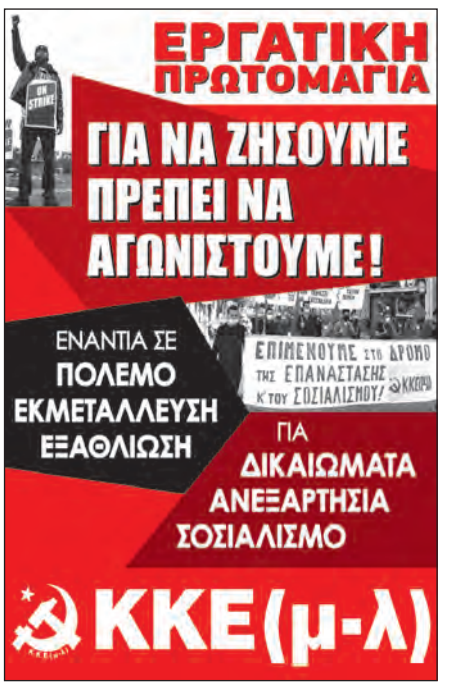

Όλοι
στις συγκεντρώσεις για την Εργατική Πρωτομαγιά, Κυριακή 1η Μάη

Αθήνα 11:00 π.μ. Προπύλαια

Θεσσαλονίκη 11:00 π.μ. Καμάρα

Χανιά 9:30 π.μ. Δημαρχείο

Σάμος 10:00 π.μ . Εργατικό Κέντρο Σάμου

Και σε όλες τις πόλεις που θα γίνουν συγκεντρώσεις

1η Μάη: Ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα

Να χτίσουμε το μέλλον που μας αρμόζει

Με λαϊκούς και εργατικούς αγώνες

συνέχεια από σελ. 1

Καλείται να υπερασπιστεί την ύπαρξή της κόντρα στη λαίλαπα των αντεργατικών μέτρων, κόντρα στον ν.4808, που αμφισβητεί το 8ωρο, τη βάση συγκρότησής της, που ποινικοποιεί την οργανωμένη συνδικαλιστική δράση, τους ταξικούς αγώνες και την πάλη της. Όλα αυτά για τα οποία αγωνίστηκε το εργατικό, αριστερό, κομμουνιστικό κίνημα, όλα αυτά πάνω στα οποία συγκροτήθηκε η εργατική τάξη ως τάξη για τον εαυτό της, τα αποτελέσματα αλλά και οι αφετηρίες των αγώνων της, 136 χρόνια μετά από την αιματοβαμμένη εξέγερση στο Σικάγο, που τώρα μπαίνουν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Καλείται, τέλος, να υπερασπιστεί τους αγώνες της καταγγέλλοντας την ξεπουληματική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να τους αποθαρρύνουν και να τους βάλουν εμπόδια. Να θυμηθεί την περσινή Πρωτομαγιά που, με αφορμή τη μεταφορά της αργίας, κατέληξε σε διαφορετικές συγκεντρώσεις της ΓΣΕΕ στις 3 Μαΐου και απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 6 Μαΐου, καθώς και τις απαγορεύσεις και τις στοιχισμένες παρελάσεις των «προσκεκλημένων» του ΠΑΜΕ την Πρωτομαγιά του 2020.

Ωστόσο, η μεγάλη συμμετοχή των εργαζόμενων στις απεργιακές συγκεντρώσεις της 6ης Απρίλη, καθώς κι η εκφρασμένη διάθεσή τους στα αντιπολεμικά-αντιιμπεριαλιστικά συλλαλητήρια των προηγούμενων ημερών, αποτελούν μια καλή παρακαταθήκη και μας κάνουν αισιόδοξους. Λαός, νεολαία και εργαζόμενοι, όλο το προηγούμενο διάστημα βγήκαν στο δρόμο του αγώνα, πολλές φορές κάτω από συνθήκες έντασης της κρατικής τρομοκρατίας. Οι μαθητικές καταλήψεις, οι φοιτητικές κινητοποιήσεις, οι αγώνες των εκπαιδευτικών, των εργαζόμενων της efood, της COSCO, της ΛΑΡΚΟ και της Καβάλα Όιλ απέδειξαν ότι η οργή κι η αγανάκτηση συσσωρεύονται σε όλο και πλατύτερα λαϊκά στρώματα και αναζητούν αγωνιστική διέξοδο.

Είναι φανερό, όμως, ότι δεν αρκούν και απαιτείται ένας πραγματικός, παλλαϊκός, πανεργατικός ξεσηκωμός, που θ' αποκαλύπτει και θα καταγγέλλει την κυβερνητική πολιτική, την εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, τον άδικο πόλεμο και τη σφαγή των λαών, αλλά και την υποταγμένη συνδικαλιστική ηγεσία και τον ρεφορμιστικό τυχοδιωκτισμό, που υπονομεύουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζόμενων και την υπόθεση του κοινού μετώπου αγώνα. Που θα θέτει το ζήτημα της ανατροπής του ν.4808 ως άμεσο στόχο πάλης για το εργατικό κίνημα κι όχι ως ένα κούφιο σύνθημα που θα καλλιεργεί την αυταπάτη ότι η επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη μπορεί να μείνει στα χαρτιά.

Αυτόν τον ξεσηκωμό θέτει ως πρώτη αναγκαιότητα η φετινή Εργατική Πρωτομαγιά. Γιατί είναι η ημέρα που οι εργαζόμενοι παγκόσμια τιμούν τους αγώνες και τις θυσίες τους, αποτιμούν την πορεία και την κατάστασή τους και χαράσσουν το δρόμο τους. Από τις κινητοποιήσεις των Αμερικάνων εργατών τον Μάη του 1886 για τη διεκδίκηση του οκταώρου, μέχρι σήμερα, το εργατικό κίνημα έχει γράψει πολλές ένδοξες και αιματοβαμμένες σελίδες, άλλες νικηφόρες και άλλες όχι.

Απ' τις πρώτες κινητοποιήσεις των εργατών που πάλευαν για ν' αποκτήσουν στοιχειώδη δικαιώματα και να κατοχυρώσουν βασικές οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές κατακτήσεις, απ' το μπόλιασμα των σοσιαλιστικών ιδεών που άνοιξαν νέους δρόμους κι έφεραν ελπίδα, την Οκτωβριανή Επανάσταση, την αντιφασιστική νίκη στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την Κινέζικη Επανάσταση, την εκτέλεση των 200 κομμουνιστών στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944, η εργατική τάξη, ανώνυμοι αγωνιστές κι εργάτες, έγραψαν ένδοξες σελίδες της ιστορίας και άνοιξαν δρόμους. Κατέγραψαν μεγάλες και μικρές νίκες μα και υπέστησαν ήττες. Την επικράτηση του ρεφορμισμού-ρεβιζιονισμού, την παλινόρθωση, την οπισθοχώρηση και την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος, για να βρεθούμε στο σήμερα της άγριας επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους.

Η ηρωική ιστορία των εργατικών αγώνων και του κομμουνιστικού κινήματος δεν είναι ένα λαμπρό παρελθόν που μπορούμε πλέον μόνο να αναπολούμε. Είναι η ζωντανή ιστορία των λαών, αυτών που έχουν περιορισμένες δυνατότητες αντίστασης απέναντι στην καταπίεση του εκμεταλλευτικού συστήματος, αλλά κι αυτών που σε πολλές γωνιές του κόσμου παλεύουν με τ' όπλο στο χέρι κάτω από τις κόκκινες σημαίες. Είναι η πιο σύγχρονη προοπτική τους και η μόνη τους διέξοδος απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και την ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Είναι αυτή που συμβολίζει η Εργατική Πρωτομαγιά!

ΣΥΡΙΖΑ

"Ρεαλιστικός ριζοσπαστισμός", ο φερετζές προώθησης της βαρβαρότητας

Πλεόνασμα θράσους και έλλειμμα τσίπας είναι να έχει ως κεντρικό σύνθημα του συνεδρίου του ο ΣΥΡΙΖΑ το "Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα". Δεν κατάφεραν βέβαια να ξεπεράσουν το αξέχαστο *"Για το σοσιαλισμό αγωνιζόμαστε όλοι"* του ΠΑΣΟΚου Παπαντωνίου, αλλά... προσπάθησαν. Τα πράγματα επιχείρησε να τα αποκαταστήσει ο Τσίπρας στο κλείσιμο του συνεδρίου, δηλώνοντας ότι *"αυτά που δεσμευτήκαμε δεν είναι ο σοσιαλισμός. Είναι απλά ο δρόμος για να αποφύγουμε τη βαρβαρότητα που γεννά η κυβέρνηση Μητσοτάκη"*. Για να προωθήσει τη δικιά του -που είναι καλύτερη- εκδοχή της βαρβαρότητας.

Καλύτερη για το σύστημα της εξάρτησης και εκμετάλλευσης, αφού ο ΣΥΡΙΖΑ με την *"εγνωσμένη αξιοπιστία"* του μπορεί να διατηρήσει την κοινωνική συνοχή, υπηρετώντας με το δικό του μείγμα πολιτικής τούς φορείς της βαρβαρότητας, τον ιμπεριαλισμό και το κεφάλαιο. Η "προοδευτική διακυβέρνηση", η "σοσιαλδημοκρατική" εκδοχή πλασάρεται ότι μπορεί να διαχειριστεί καλύτερα από τον "άκρατο νεοφιλελευθερισμό" της Μητσοτάκης Α.Ε. τα συμφέροντα, τους στόχους και τις αντιλαϊκές επιλογές των ξένων και ντόπιων αφεντικών. Δεν είναι τυχαίο ότι στο συνέδριο κυριάρχησαν μηνύματα των άλλων ευρωπαίων συντρόφων που αγωνίζονται και αυτοί ενάντια στη βαρβαρότητα, όπως του σοσιαλδημοκράτη πρωθυπουργού της Ισπανίας Πέδρο Σάντσεθ, του Ενρίκο Λέτα (επικεφαλής του ιταλικού Partito Democratico), αλλά κυρίως του πορτογάλου πρωθυπουργού Αντόνιο Κόστα, ο οποίος, συντονισμένος με τον Τσίπρα, τόνισε ότι *"σήμερα είναι σημαντική η κοινή δράση όλων των προοδευτικών δυνάμεων"*.

Η παρουσία που όμως είχε ιδιαίτερη σημασία για το μήνυμα που ήθελε να στείλει ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν αυτή του πρώην πρωθυπουργού της Βόρειας Μακεδονίας Ζόραν Ζάεφ. Παρών και ο πρώην ΥΠΕΞ Κοτζιάς. Όλοι τους δήλωσαν περήφανοι που υλοποίησαν το ΝΑΤΟϊκό "μεντεσέ" με τη Συμφωνία των Πρεσπών, εμποδίζοντας *"τα περιθώρια ενίσχυσης τρίτων δυνάμεων στα βόρεια σύνορά μας"*. Αποδέκτης του μηνύματος οι ΗΠΑ καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει την προθυμία και την αποτελεσματικότητά του -σε αντιδιαστολή με αυτή της ΝΔ που "δυσκολεύεται"- να προωθήσει ακόμα μια συνοχή, όχι την κοινωνική αλλά τη ΝΑΤΟϊκή στη ΝΑ Μεσόγειο. Συνοχή που υπηρετείται με την *"προώθηση ενός οδικού χάρτη -με σαφείς κόκκινες γραμμές- για ουσιαστικό διάλογο με την Τουρκία και ορίζοντα το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης"*, όπως γράφτηκε στις αποφάσεις του συνεδρίου. Άλλωστε, και στο πεδίο αυτό η αξία του ΣΥΡΙΖΑ είναι... εγνωσμένη και τα πρόσφατα συγχαρητήρια Πάιατ και Νούλαντ το αποδεικνύουν. Η όποια φασαρία κάνει ο Τσίπρας απηχεί τη διαπραγμάτευση για λογαριασμό της αστικής τάξης που θεωρεί ότι πρέπει να γίνει, αποσπώντας ανταλλάγματα για την ΗΠΑκοή, αντίθετα με τον "δεδομένο" Μητσοτάκη.

Εντός -ΝΑΤΟ και ΕΕ- και επί τα αυτά της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και το λαό. Η αποδοχή αυτού του πλαισίου, η διαχείριση του συστήματος βαφτίζεται "ρεαλιστικός ριζοσπαστισμός". Οι ευφημισμοί είναι συνηθισμένοι στην πολιτική για να "ντύνουν" αντιδραστικές επιλογές καθώς ούτε ίχνος ριζοσπαστισμού δεν μπορεί να ανιχνευθεί, ενώ ξεχειλίζει ο ρεαλισμός της υποταγής. Τα 5+1 σημεία που προτείνονται έχουν το αποτύπωμα των οδηγιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και τις προϋποθέσεις αξιοποίησης του Ταμείου Ανάκαμψης, αν δεν είναι αντιγραφές αντίστοιχων πρακτικών σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Και στο πεδίο αυτό είναι εγνωσμένη η αξία της κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ με τα πολλά Ι -Ιδιωτικοποιήσεις- (ΔΕΗ, διόδια, νοσοκομεία μέσω ΣΔΙΤ κ.λπ.) μέχρι τις δικές του αντιδραστικές ανατροπές σε παιδεία, εργασία, συνδικαλισμό. Από τη μια δεσμεύσεις στο ντόπιο κεφάλαιο για αύξηση της κερδοφορίας του, φόρτωμα της κρίσης στο λαό και αναδιανομή της "πίτας" μέσω του *"κλαδέματος των κλεφτόδεντρων"*. Από την άλλη, εξαγγελίες για ανακούφιση των εργαζομένων υπό την αίρεση της καμένης γης, του χάους που θα παραλάβει καθώς η κυβέρνηση της ΝΔ εξαντλεί τους πόρους για να επιτευχθεί αυτή.

Για όλα τα παραπάνω δεν εκφράστηκαν διαφωνίες στο συνέδριο. Οι εντάσεις και τα γιούχα αφορούσαν αποκλειστικά τις οργανωτικές αλλαγές που πρότεινε ο Τσίπρας και τελικά υπερψηφίστηκαν με 75%. Ουσιαστικά αποτέλεσε το προτελευταίο βήμα -το τελευταίο θα συμβεί στις 15/5 με εκλογή προέδρου και ΚΕ από όλα τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-, της μετατροπής του σε ένα αρχηγικό κόμμα "καρτέλ" -ευρεία παράταξη που καλύπτει από (κεντρο)δεξιά μέχρι (κεντρο)αριστερά στο πολιτικό φάσμα. Πορεία που ξεκίνησε στο 1ο συνέδριο (2013) με τη διάλυση των "συνιστωσών" και συνεχίστηκε στο 2ο (2016) με διεύρυνση στελεχών από ΠΑΣΟΚ-Κέντρο ενώ είχε αποχωρήσει η ΛΑΕ. Η ήττα στις εκλογές του 2019 έγινε αφετηρία έντονης αμφισβήτησης όχι της πολιτικής που εφάρμοσε στην κυβερνητική του θητεία, ούτε στον αρχηγό του αλλά... στο κόμμα και τα χαρακτηριστικά του που θεωρείται ότι αποτελούν βαρίδια για τη διεκδίκηση νέας κυβερνητικής θητείας. Ο καβγάς και η αντίθεση της τάσης "Ομπρέλα" που πήρε περίπου το 25% αφορά τη μετατόπιση του κέντρου των αποφάσεων στον πρόεδρο-Τσίπρα και στους γύρω από αυτόν. Μια σειρά γνωστά παραδοσιακά στελέχη βλέπουν να μειώνεται δραστικά αν δεν εξαφανίζεται ο ρόλος τους στη διαμόρφωση της πολιτικής τού κόμματος. Σε κάθε περίπτωση, είναι ο Τσίπρας που θα αποφασίζει και θα διανέμει ρόλους και θέσεις. Τέλος, ενδεικτικό του εκφυλισμού του συνεδρίου είναι ότι περίπου 1.100 σύνεδροι (περίπου 1 στους 5) δεν ψήφισαν αποχωρώντας από τις διαδικασίες του.

Το αρχηγικό κόμμα-σύμπραξη ευρύτερων δυνάμεων υπηρετεί και την πολιτική που θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ να εφαρμόσει. Τη ρεαλιστική διαχείριση του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Καμιά προοπτική δεν υπάρχει για το λαό αν εγκλωβιστεί εντός αυτών των σχεδιασμών. Η διέξοδος βρίσκεται στην πάλη εκτός και ενάντια σ' αυτούς.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ την ΕΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461 BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

Έφυγε η συντρόφισσα Μαρία Βόντση -Τακουρίδου

Έφυγε από κοντά μας, την Κυριακή 27 Μαρτίου 2022, η Μαρία Βόντση-Τακουρίδου. Η συντρόφισσα Μαρίκα γεννήθηκε στις 10 Οκτωβρίου του 1929 στη Νέα Ζίχνη Σερρών. Όλη της η ζωή ήταν ένας διαρκής αγώνας. Ορφάνεψε από πολύ μικρή, σε ηλικία τεσσάρων χρόνων, και έζησε σε δύσκολους και απαιτητικούς καιρούς. Η γενικότερη στάση ζωή της ήταν πάντοτε θετική στην αντιμετώπιση γεγονότων και καταστάσεων της εποχής της, ως ΕΠΟΝίτισσα, αδερφή αντάρτη ΕΛΑΣίτη και με άνδρα ΕΑΜίτη. Όλα τα παραπάνω καθόρισαν τη ζωή της ως εργαζόμενη γυναίκα, σύζυγο, μητέρα και προπάντων ως αγωνίστρια που ήξερε να διεκδικεί και να παλεύει για το δίκιο, τις αριστερές της απόψεις και τα πολιτικά της πιστεύω. Σαν μια ζωντανή και ανεξίτηλη μορφή θα παραμείνει στην σκέψη και το μυαλό όλων όσων την γνώρισαν. Η συντρόφισσα Μαρίκα είχε υποστηρίξει με διάφορους τρόπους τη δράση του ΚΚΕ(μ-λ) και είχε κατέβει υποψήφια στην Περιφέρεια της Πέλλας με την Κίνηση για μια Επαναστατική Αριστερά το 1981 και στη Β΄ Θεσσαλονίκης με τον εκλογικό συνδυασμό του ΚΚΕ(μ-λ) το 2004. Η πολιτική κηδεία της έγινε στη Θεσσαλονίκη.

Στη μνήμη της μητέρας τους Μαρίας Βόντση, που απεβίωσε πρόσφατα, τα παιδιά της, Χαρίλαος Βόντσης και Σωτηρία Βόντση, προσφέρουν το ποσό των 500€ για ενίσχυση της «Προλεταριακής Σημαίας».

Προσφορά

Ο σ. Ν.Χ. από τη Γερμανία προσφέρει, στη μνήμη της μητέρας του, 50 ευρώ ως οικονομική ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Άποψη

Πόσο θα ήθελαν όλοι να κινούνται "ήρεμα" και... προεκλογικά τα πολιτικά πράγματα

Ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι συνέπειές του έχουν ανατρέψει άρδην τους προεκλογικούς σχεδιασμούς όλων ανεξαιρέτως των αστικών και μεταρρυθμιστικών πολιτικών δυνάμεων στη χώρα μας. Παρά ταύτα, αυτές εξακολουθούν να επιδίδονται σε μια ακατάσχετη παροχολογία, προσπαθώντας να πάρουν θέση στην εκλογολογία που δεν λέει να κοπάσει. ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ πρωταγωνιστούν, ενώ και οι υπόλοιποι μικρότεροι μονομάχοι δεν φείδονται προεκλογικού οίστρου. Η στάση τους αυτή συνιστά απόδειξη του ψεύτικου ενδιαφέροντός τους για τα εκρηκτικά λαϊκά προβλήματα και είναι αντιστρόφως ανάλογη της έγνοιας τους για την οργάνωση, τις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις που απαιτούν τα συμφέροντα των ανθρώπων του λαού μπροστά στην κλιμάκωση της επίθεσης του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Ακόμη και ορισμένες δυνάμεις που συγκαταλέγουν εαυτές στη ριζοσπαστική και ανατρεπτική αριστερά κάνουν παρεμφερείς σχεδιασμούς.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει υιοθετήσει την πολιτική της "ανακούφισης" σε... δόσεις. Τόσο όσο "αρκεί" για να μη διαταραχτεί η δημοσιονομική προσαρμογή και η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Τόσο όσο ευελπιστεί να διατηρηθεί σε κάποιο επίπεδο η ζήτηση και να μην καταρρεύσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η "λελογισμένη" αύξηση του κατώτατου μισθού στα 614 ευρώ καθαρά από 1/5/22, ποσό από το οποίο περιμένουν να "ζήσουν" λίγο κάτω από 650.000 εργαζόμενοι, όπως μας πληροφορούν τα δικά τους επιτελεία. Στον ίδιο καμβά εντάσσονται μια σειρά επιδόματα που προσπαθούν να απαλύνουν τον πόνο εκατοντάδων χιλιάδων φτωχών κι εξαθλιωμένων ή ευρισκόμενων στα όρια της φτώχειας, με πιο εύγλωττο το ύψος του επιδόματος ανεργίας των 438 ευρώ που θα συνεχίσει (;) να "απολαμβάνει" μόλις το 1/10 των επίσημα καταγραφόμενων ανέργων. Τέτοια μέριμνα!

Σε ένα ανάλογο μήκος κύματος κινούνται τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ, που αντί για 713 ευρώ μεικτά στον κατώτατο μισθό προτείνουν 800 ο πρώτος και 751 ο δεύτερος. Τόση γενναιοδωρία! Ενώ το ΚΚΕ απ' τη μεριά του το... τερμάτισε στα 825 ευρώ. Τόσο αποτιμά τις "*σύγχρονες λαϊκές ανάγκες στον 21ο αιώνα, με την τρομακτική αύξηση των παραγωγικών δυνατοτήτων*". Είναι όλοι ψεύτες και υποκριτές! Πιο πολύ απ' όλα -είτε το λένε είτε το αποκρύπτουν- νοιάζονται για τις αντοχές του συστήματος, δηλαδή του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, και το ξεπέρασμα της πίεσης που προκαλεί σε μια εξαρτημένη και παραρτημοποιημένη οικονομία σαν και της χώρας μας η καπιταλιστική κρίση αναπαραγωγής που σοβεί από το 2008, η πανδημία και η στρατιωτικοποίηση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Με τα αποτελέσματα του πολέμου στην Ουκρανία, τις κυρώσεις, την ενεργειακή κι επισιτιστική κρίση να δίνουν τον τόνο. Και να σκεφτεί κανείς ότι η μισθολογική πλειοδοσία ξεκινούσε από τα 1.200 ευρώ το μήνα στα τέλη του 20ού αιώνα!

Το βλέμμα όλων βρίσκεται εστιασμένο στις επόμενες βουλευτικές εκλογές, με τα συνέδρια και τις εσωκομματικές διαδικασίες των κομμάτων τους να αποτελούν φανερά πρόβες. Ο βασικός πονοκέφαλος όλων εδράζεται στο εκλογικό σύστημα που ήδη δημιουργεί αναταράξεις στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Η ΝΔ γνωρίζει τη φθορά που προκαλείται από την εφαρμογή της αντιλαϊκής κι αντεργατικής πολιτικής της. Έχει στα χέρια της επίσημα και ανεπίσημα γκάλοπ που το πιστοποιούν. Το δίλημμα να προχωρήσει σε πρόωρες εκλογές ή όχι είναι υπαρκτό, ανεξάρτητα αν διατείνεται ότι αυτές θα γίνουν στο τέλος της 4ετίας. Το γεγονός αυτό είναι σε γνώση του ΣΥΡΙΖΑ που, μετά το αρκετά επεισοδιακό φινάλε του πρόσφατου 3ου συνεδρίου του, ετοιμάζεται για την πραγματοποίηση στις 15/5 των εσωκομματικών εκλογών με την απευθείας από τα μέλη (που είναι τόσο μέλη που μπορούν να εγγραφούν και αυθημερόν!) ανάδειξη προέδρου και κεντρικής επιτροπής. Δίνει και ο ίδιος διαπιστευτήρια φερεγγυότητας με τα "πλήρως κοστολογημένα μέτρα" που προτείνει.

Η πολύφερνη νύφη του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ δηλώνει όπου σταθεί κι όπου βρεθεί ότι "δεν θα γίνει πλυντήριο και δεκανίκι κανενός". Αυτός ο διμέτωπος "αγώνας" και τα τσαλιμάκια Ανδρουλάκη διακηρύσσονται βέβαια προεκλογικά και προς άγραν ψήφων. Το παράδοξο, πάντως, πρώτα να εκλέγεται αρχηγός και μετά να καθορίζονται πολιτικές θέσεις με ένα συνέδριο προγραμματίζεται να λάβει τέλος εντός λίγων ημερών, στις 8/5, με το στήσιμο των καλπών για το όνομα, που όπως σκόπιμα διοχετεύεται θα έχει ως πρώτο συνδετικό -τι άλλο- το ΠΑΣΟΚ. Δοκιμασμένη συστημική συνταγή που γλίτωσε τη διάλυση και ευελπιστεί να γίνει αντιλαϊκός ρυθμιστής.

Φήμες κάνουν λόγο ακόμη και για συγκυβέρνηση "μεγάλου συνασπισμού", αν προκύψουν ανυπέρβλητα προβλήματα με βάση τα ζόρια της αστικής τάξης, τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών-προστατών της και την πίεση της λαϊκής δυσφορίας, σε συνδυασμό βέβαια με τα εκλογικά αποτελέσματα. Κάτι τέτοιο δεν θεωρείται το πιθανότερο σενάριο αλλά λύση ανάγκης, ενώ πριν από λίγο διάστημα "έπαιξε" και το ενδεχόμενο κυβέρνησης τεχνοκρατών, προς αποφυγή εκ νέου σμπαραλιάσματος του αστικού πολιτικού συστήματος. Τα μαγειρεία έχουν πάρει φωτιά...

Ο εργαζόμενος κόσμος δεν έχει αυτές τις αγωνίες, οπωσδήποτε, όσο κι αν η ακατάσχετη και σε αυτό το ζήτημα προπαγάνδα των κέντρων του συστήματος, εντός κι εκτός της χώρας, επιχειρούν να τον κάνουν κοινωνό και συνυπεύθυνο. Η ζωή του έχει γίνει αβίωτη εξαιτίας των ανατιμήσεων στα απαραίτητα τρόφιμα, στα καύσιμα και στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος και του φυσικού αερίου. Και μπορεί όλοι οι οσφυοκάμπτες και απολογητές του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης να ξεσάλωσαν με την πασχαλινή έξοδο από τα αστικά κέντρα προς την ύπαιθρο και τα νησιά, υπονοώντας ότι ακόμη υπάρχει "λίπος", επομένως και δυνατότητα "αρμέγματος" από μεριάς των αφεντικών τους, ωστόσο μόνο ως τέτοιο γεγονός δεν μπορεί να εκληφθεί η ανάγκη για λίγη επαφή με τη φύση και ξέσκασμα από τη μιζέρια της καθημερινής επιβίωσης και τις κυβερνητικές απαγορεύσεις με πρόσχημα την πανδημία.

Μια πιο προσεκτική ματιά των στοιχείων που οι ίδιοι δίνουν στη δημοσιότητα και που σίγουρα απέχουν απ' τα πραγματικά δείχνει ότι ο μισθός καλύπτει μόλις τα 2/3 του μήνα, η λιτότητα και η ακρίβεια τσακίζουν κόκαλα, ο εισαγόμενος και εγχώριος πληθωρισμός ήρθαν για να μείνουν και η πραγματική αγοραστική δύναμη των εργαζομένων πέφτει καθημερινά. Όσα "μπαλώματα" κι αν εφαρμόζουν, αντιγράφοντας με χρονοκαθυστέρηση μέτρα που πρώτες παίρνουν δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δύσκολα θα ανακοπεί η μετατροπή της αγανάκτησης σε οργή και πιθανά ξεσπάσματα.

Αυτός είναι κι ο βασικός λόγος που βιάζονται να προλάβουν, στηριγμένοι σε ένα πλέγμα θεσμών πιο πολύ μαστιγίου παρά καρότου. Αυτό δείχνει η μη ανοχή από το σύστημα σε κινηματικές διαδικασίες που υπερβαίνουν το ανεκτό από αυτό πλαίσιο στα μέτωπα πάλης που καλείται να συγκροτήσει ο λαός και δημιουργούν όρους μαζικής αντιπαράθεσης. Αυτό που για μας είναι ολοφάνερο πρέπει να είναι το κύριο μέλημα κάθε αριστερής δύναμης και κάθε αγωνιστή που συναισθάνεται τις σημερινές αναγκαιότητες και δυνατότητες!

Νέα Υόρκη
Σύλληψη 8χρονου μαύρου γιατί... έκλεψε πατατάκια!

Η βαρβαρότητα του συστήματος της εκμετάλλευσης και των μηχανισμών καταστολής του και το μίσος τους για το λαό δεν έχουν όρια. Μαζί με το ρατσισμό που περισσεύει στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ, παράγουν γεγονότα σαν αυτό της σύλληψης ενός 8χρονου παιδιού στο Σίρακιουζ της Νέας Υόρκης γιατί... έκλεψε ένα σακουλάκι με πατατάκια από ένα κατάστημα. Οι εικόνες που κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο δείχνουν έναν αστυνομικό να κρατά το παιδί, που κλαίει, και να το μεταφέρει στο περιπολικό κι έναν πολίτη να διαμαρτύρεται έντονα για τη σύλληψη. Τελικά στο παιδί δεν απαγγέλθηκαν κατηγορίες, ο πατέρας του κατήγγειλε το περιστατικό, ενώ ο δήμαρχος ζήτησε έρευνα (sic) και η υπόθεση έκλεισε. Κι όλα αυτά χωρίς να έχει περάσει καλά καλά ούτε μήνας από τότε που ένας άλλος αστυνομικός δολοφονούσε πυροβολώντας εξ επαφής στο κεφάλι έναν νέο άνθρωπο, μαύρο επίσης, τον 26χρονο Πάτρικ Λιόγια, γιατί «αντιστάθηκε» στη σύλληψή του!

«10 μέτρα μήκος, 3 μέτρα πλάτος και χωρίς κανένα σωσίβιο»...

...ήταν σύμφωνα με τον επικεφαλής του λιμενικού σώματος του Λιβάνου, Χαϊσάμ Ντανάουι, το πλοιάριο που μετέφερε 60 μετανάστες και που βυθίστηκε στα ανοικτά της Τρίπολης του Λιβάνου, με επίσημα ανακοινωμένα 7 θύματα, που ανασύρθηκαν το Σαββατοκύριακο 23-24/4. Οι επιβαίνοντες ήταν λιβανέζοι, σύροι και παλαιστίνιοι μετανάστες, που αναζητούσαν μια καλύτερη τύχη στην Ευρώπη. Το πλοιάριο είχε προσκρούσει σε πολεμικά πλοία, κατά τη διάρκεια ελιγμών, για ν' αποφύγει την καταδίωξη απ΄ αυτά όταν έγινε αντιληπτό. Το νέο αυτό έγκλημα πυροδότησε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και ένταση στο Λίβανο. Την ίδια στιγμή 12 άνθρωποι, πρόσφυγες και μετανάστες απ΄ την Αφρική, έχαναν τη ζωή τους σε 4 ακόμα ναυάγια (!!!) στη Μεσόγειο, στ΄ ανοικτά της Τυνησίας, και με ακόμα 10 ανθρώπους να αγνοούνται... Η φτώχεια και η εξαθλίωση που γεννά η ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση γίνεται για πολλοστή φορά η αιτία –εκτός απ΄ τον πόλεμο– των νέων αυτών εγκλημάτων με θύματα τους λαούς.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ποτέ δεν σταμάτησαν οι παρακολουθήσεις και οι υποκλοπές τηλεφωνικών συνδιαλέξεων απ' την ΕΥΠ

Με αφορμή την αποκάλυψη της παρακολούθησης των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων του δημοσιογράφου Θανάση Κουκάκη, βγήκε ξανά στη φόρα ένα γεγονός που για δεκαετίες ολόκληρες εμφανίζεται, «ξεχνιέται» και επανεμφανίζεται. Το γεγονός πως μηχανισμοί του αστικού κράτους σαν την ΕΥΠ επιδίδονται μόνιμα σε παρακολουθήσεις τηλεφωνικών συνδιαλέξεων χιλιάδων πολιτών. Παρακολουθήσεις φανερές ή κρυφές, επώνυμων κι ανώνυμων προσώπων, όποτε και για όποιους αυτό κριθεί απ' τα επιτελεία του κράτους, των κυβερνήσεων, αλλά κι απ΄ τους μηχανισμούς των ξένων ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Κάποιες φορές εμφανίζεται ως «σκάνδαλο», άλλες πάλι ως φόβητρο. Γενικά παρουσιάζεται ως «παρεκτροπή», ως κάτι το προσωρινό, ως «εξαίρεση» κι όχι ως ο κανόνας. Ο συγκεκριμένος δημοσιογράφος, που ερευνούσε υποθέσεις διαφθοράς επιχειρηματιών που είχαν σχέση με την κυβέρνηση, αποκαλύφθηκε αρχικά, απ΄ το δίκτυο «Reporters United», πως παρακολουθούνταν απ' την ΕΥΠ το 2020, η οποία είχε καταθέσει αίτηση άρσης απορρήτου στην Cosmote. Και στη συνέχεια, το 2021, μέσω του λογισμικού Predator, ισραηλινής προέλευσης (τι πρωτότυπο!), το οποίο είχε εισαχθεί από απόσταση στο κινητό του τηλέφωνο, υποκλέπτοντας ταυτόχρονα κωδικούς, passwords, φωτογραφίες, στοιχεία επαφών, ιστορικό περιήγησης στο διαδίκτυο, στοιχεία ταυτοποίησης και άλλα δεδομένα.

Πέρα όμως απ΄ τον συγκεκριμένο δημοσιογράφο, και την αποκάλυψη της 10μηνης παρακολούθησής του, δημοσιεύματα που βγήκαν στη φόρα αναφέρουν πως μόνο το 2021 η εισαγγελέας της ΕΥΠ, Βασιλική Βλάχου, εξέδωσε σχεδόν 14.000 αποφάσεις για άρση του τηλεφωνικού απορρήτου πολιτών. Όταν έκαναν μάλιστα και αναγωγή ανά πενθήμερη (εργάσιμη) εβδομάδα, έβγαλαν έναν μέσο όρο 60 αποφάσεων άρσης απορρήτου ανά ημέρα... «Αντιπολιτευτικές» φωνές που καταγγέλλουν τις υποκλοπές περιορίζουν τις ευθύνες μόνο στην κυβέρνηση της ΝΔ και στον Μητσοτάκη. Που τον Μάρτη του '21 πέρασαν -μάλιστα, «νύχτα»- και τροπολογία σύμφωνα με την οποία η λεγόμενη ανεξάρτητη «Αρχή για τη Διασφάλιση του Απορρήτου των Επικοινωνιών» (ΑΔΑΕ) στερείται της δυνατότητας να γνωστοποιεί στους πολίτες το ότι τέθηκαν υπό παρακολούθηση. Οι υποκλοπές κι οι παρακολουθήσεις των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων όμως -κι όχι μόνο των τηλεφωνικών, αλλά και των κάθε είδους ηλεκτρονικών και διαδικτυακών- αποτελούν μόνιμη «δουλειά», μόνιμο μέλημα του αστικού κρατικού μηχανισμού όλων των κυβερνήσεων, καθώς και των αμερικανοΝΑΤΟϊκών αφεντικών τους, της CIA και των κάθε είδους ανάλογων μηχανισμών. Στοχεύοντας τόσο (και κύρια!) τους λαϊκούς αγωνιστές και τον ίδιο το λαό, στο βαθμό που αυτός γίνει επικίνδυνος για την κυριαρχία τους, όσο και πρόσωπα και στελέχη του ίδιου του συστήματος. Είτε για να ελεγχθούν, είτε λόγω αντιθέσεων και αντιπαραθέσεων στο πλαίσιό του. Και είναι αυτές οι αντιθέσεις που βγάζουν κατά καιρούς τις υποκλοπές στη φόρα, σε μικρότερο ή και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό (ας θυμηθούμε κι αυτές της Vodafone το 2004-2005 ή του 1989) με τη μορφή του «σκανδάλου». Είναι ταυτόχρονα «κοινός τόπος» το γεγονός πως οι υποκλοπές κι οι παρακολουθήσεις αποτελούν χαρακτηριστικό όλων των μηχανισμών του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος, παγκόσμια. Μηχανισμών που διαθέτουν μεν συνεχώς και πιο αναβαθμισμένες δυνατότητες τεχνολογικά, αλλά που δεν είναι ανίκητοι και άτρωτοι όταν η αντιμετώπισή τους γίνει πολιτική, λαϊκή και ταξική υπόθεση.

Ελληνοτουρκική δολοφονική βία ενάντια σε πρόσφυγες στον Έβρο

Την Κυριακή 17/4, 30-40 πρόσφυγες απ΄ τη Συρία εγκλωβίστηκαν σε νησίδα του Έβρου, ένα ακόμα γεγονός σαν κι αυτά που όλο και συχνότερα βλέπουμε το τελευταίο διάστημα. Τη Μεγάλη Τετάρτη οι ελληνικές αρχές τούς απέλασαν βίαια προς την Τουρκία. Νωρίτερα, σύμφωνα με καταγγελίες που δημοσιεύτηκαν, «κομάντος» τους είχαν χτυπήσει, είχαν κάψει τα πράγματά τους, μαζί και τα προστατευτικά νάιλον που είχαν για τη βροχή, ενώ μια νεφροπαθής γυναίκα, η Φατίμα Σέικ Ρασίντ, μητέρα 7 παιδιών, πέθανε αβοήθητη το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης προς Μεγάλη Τετάρτη. Την Κυριακή του Πάσχα, οι τουρκικές αρχές τούς έσπρωξαν, βίαια, ξανά προς τη νησίδα, ενώ τη Δευτέρα οι ελληνικές αρχές τούς μετέφεραν στο Νέο Χειμώνιο Ορεστιάδας, με σκοπό να τους απελάσουν ξανά. Κι ενώ το γεωγραφικό στίγμα που έστελναν έδειχνε πως βρίσκονταν εκεί, η ελληνική κυβέρνηση δήλωνε «άγνοια», σύμφωνα με την προσφιλή της τακτική, όταν το θέμα πήρε έκταση. Την Τρίτη του Πάσχα οι πρόσφυγες βρέθηκαν και πάλι στην Τουρκία, σταλμένοι και δαρμένοι από τις ελληνικές αρχές. Άλλο ένα «περιστατικό» αντιδραστικής ελληνοτουρκικής κόντρας εξελίσσεται πάνω στο σώμα των προσφύγων.

Χρυσές δουλειές ξανά... για τους εργοδότες
Εκβιασμοί και διαγραφές για τους ανέργους

Νέος νόμος ψηφίστηκε στη Βουλή σχετικά με την κατάργηση του ΟΑΕΔ και την αντικατάστασή του από τη ΔΥΠΑ (Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης), διαμορφώνοντας ακόμα σκληρότερους και τιμωρητικούς όρους για τους ανέργους και βάζοντας στο στόχαστρο το επίδομα ανεργίας και τις όποιες παροχές. Με τον προκλητικό τίτλο «ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΞΑΝΑ», η κυβέρνηση προχωράει ολοταχώς προς την πλήρη μετατροπή του ΟΑΕΔ σ' ένα φορέα που απλά θα χρηματοδοτεί τις επιχειρήσεις για ν' αποκτήσουν φθηνότερη εργατική δύναμη. Για άλλη μια φορά, η κυβέρνηση κάνει σαφές ότι για την ανεργία και την ανέχεια φταίνε οι ίδιοι οι «τεμπέληδες» άνεργοι, που δεν έχουν καταρτιστεί σωστά και χρειάζονται τη γνώση από τα περιβόητα σεμινάρια των κυβερνητικών εκπαιδευτικών ομίλων. Ο Μητσοτάκης εξάλλου υπερτόνισε ότι οι εργοδότες της χώρας παραπονιούνται ότι δεν βρίσκουν κατάλληλο προσωπικό! Πιο συγκεκριμένα, με το νόμο αυτό:

• **Εισάγονται πιο αυστηρά εισοδηματικά κριτήρια για μια σειρά βοηθημάτων, παροχών κ.λπ.** που προβλέπονται για τους εγγεγραμμένους στο Μητρώο Ανέργων του ΟΑΕΔ. Ήδη ένα μεγάλο ποσοστό ανέργων που ζουν στα μεγάλα αστικά κέντρα και αναζητούν εργασία δεν δικαιούνται δωρεάν κάρτα μετακίνησης. Πλέον όσοι ξεπερνούν το ετήσιο εισόδημα των 20.000 ευρώ δεν θα δικαιούνται καμία δωρεάν παροχή. Η συγκεκριμένη κατεύθυνση δεν αποτελεί ένα μέτρο για να πετάξει έξω τους «πλούσιους καλοπερασάκηδες». Σκοπεύει να καταργήσει εντελώς τις δωρεάν παροχές και να καταστήσει τον άνεργο εντελώς απροστάτευτο στις ορέξεις των μελλοντικών αφεντικών του.

• **Ψηφιοποιούνται μια σειρά υπηρεσίες, προετοιμάζοντας το άλλοθι για ακόμα μεγαλύτερη μείωση του προσωπικού του ΟΑΕΔ**, ενώ θεσπίζεται ο «ψηφιακός ατομικός φάκελος δεξιοτήτων», καθιστώντας τους ανέργους έρμαια ενός αδιάκοπου κυνηγιού προσόντων.

• **Θεσπίζεται επίδομα εργασίας για τους επιδοτούμενους ανέργους που βρίσκουν δουλειά**, οι οποίοι εκτός από το μισθό τους θα συνεχίζουν να εισπράττουν το 50% του επιδόματος ανεργίας για ένα διάστημα. Βέβαια, αφήνεται ανοιχτό το ενδεχόμενο να μη δικαιούνται εκ νέου επίδομα, αν απολυθούν από τη νέα τους δουλειά.

• **Προβλέπεται διαγραφή απ' το Μητρώο Ανέργων για δύο ολόκληρα χρόνια και διακοπή του επιδόματος ανεργίας σε περίπτωση που ένας άνεργος αρνηθεί θέση εργασίας για τρεις φορές,** όπως επίσης διαγραφή απ' το μητρώο για έξι μήνες και δια-

Οι εργοδότες αθώοι, οι εργάτες νεκροί: η δικαιοσύνη στην υπηρεσία της εργοδοσίας

Πιο επιτακτική γίνεται μέρα με τη μέρα η ανάγκη για ένα ξέσπασμα λαϊκών και εργατικών κινητοποιήσεων που θα βάλουν φραγμό στην ολομέτωπη αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου. Συλλογικές και μαχητικές διεκδικήσεις για ν' ανατραπεί η αβεβαιότητα κι η ανασφάλεια που πλήττει όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας των λαϊκών στρωμάτων, όπου οι εργαζόμενοι δεν έχουν να αντιμετωπίσουν μονάχα τις δυσβάσταχτες ανατιμήσεις σε ενέργεια και βασικά προϊόντα αλλά ακόμα και ζητήματα επιβίωσης στην εργασιακή «αρένα». Εκεί όπου ακόμα και το πιο στοιχειώδες δικαίωμα, αυτό της ζωής, τίθεται χωρίς καμία υπερβολή ανοιχτά πλέον σε αμφισβήτηση. Μια γρήγορη ματιά στην ατελείωτη λίστα των εργατικών «ατυχημάτων» αναδεικνύει την αναβάθμιση της εργασιακής βαρβαρότητας:

-Εργαζόμενος στην εταιρία ALOLFIN LTD νοσηλεύτηκε με εγκαύματα μετά από φωτιά που προκλήθηκε στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη στο Πέραμα.

-45χρονος τραυματίστηκε σοβαρά στη ΒΙ.ΠΕ. Λάρισας με αποτέλεσμα των ακρωτηριασμό των δαχτύλων του.

-Με κατάγματα «γλίτωσε» εργάτης στη Χαλυβουργία Βόλου όταν έπεσε από σκαλωσιά κατά τη διάρκεια συντηρήσεων στο εργοστάσιο.

-Αντίστοιχα εργαζόμενος έπεσε από ύψος σε βιομηχανία στη Δράμα, όπως και 40χρονος οικοδόμος στο Ρέθυμνο.

Κάποιοι εργαζόμενοι όμως δεν στάθηκαν τόσο «τυχεροί» και πλήρωσαν με την ίδια τους τη ζωή την απουσία ακόμα και των πιο βασικών μέτρων προστασίας:

-46χρονος έχασε τη ζωή του στο Ηράκλειο μετά από πτώση στο κενό, ενώ δούλευε σε έργο συντήρησης πινακίδας ξενοδοχείου.

-Εργολαβικός εργαζόμενος στο δήμο Ελληνικού σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια εργασιών κοπής κλαδιών.

-Ινδός εργάτης νεκρός στις ιχθυοκαλλιέργειες του ομίλου AVRAMAR.

-3 εργαζόμενοι βρήκαν τραγικό θάνατο μετά από έκρηξη στο εργοστάσιο της ΕΛΤΕΚ στα Γρεβενά.

Τρόμο προκαλεί το γεγονός ότι οι παραπάνω είναι μονάχα κάποιες ενδεικτικές αναφορές «ατυχημάτων» του τελευταίου τριμήνου, ο πραγματικός αριθμός των οποίων ξεπερνά κάθε φαντασία και η συχνότητά τους δημιουργεί δυσκολία ακόμα και στην καταγραφή. Έστω κι έτσι, όμως, γίνεται ολοφάνερο πως ο αγώνας για το μεροκάματο μετατρέπεται σε θυσία στο βωμό της κερδοφορίας των αφεντικών, που είναι οι μόνοι που πλουτίζουν από την έλλειψη μέτρων ασφαλείας, διαμορφώνοντας ολοένα πιο επικίνδυνες και ανθυγιεινές συνθήκες δουλειάς.

Σημαντικός ο ρόλος που παίζει το εργατικό κίνημα στην ανάδειξη και καταγγελία των εργοδοτικών εγκλημάτων, ούτως ώστε να βγουν απ' την αφάνεια που θέλουν να τα θάψουν κεφάλαιο, κυβέρνηση και ΜΜΕ. Ακόμα και μέσα από τη δικαστική δικαίωση πρέπει να απαιτείται η πλήρης καταδίκη και επίρριψη ευθυνών σ' αυτούς που τις έχουν πραγματικά. Χωρίς βέβαια να υπάρχει η παραμικρή εμπιστοσύνη στο ρόλο της αστικής δικαιοσύνης, η οποία έχει αποδείξει σε πολλές περιπτώσεις το πόσο μονόπλευρα τυφλή είναι, απαλλάσσοντας την εργοδοσία ή προστατεύοντας την από ποινικές ευθύνες και από τυχόν αποζημιώσεις στις οικογένειες των νεκρών. Ακόμα και στις ελάχιστες περιπτώσεις καταδίκης, αυτοί που φορτώνονται την ευθύνη είναι οι «απρόσεκτοι» συνάδελφοι των ανθρώπων που χάθηκαν, δηλαδή κάποιοι που θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι στη θέση τους.

Το πιο πρόσφατο και τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί η απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ξάνθης που ομόφωνα αθώωσε πλήρως την εργοδοσία για τον τραγικό θάνατο που βρήκε ο Φ.Γ. μετά από έκρηξη λόγω διαρροής αερίων το Νοέμβρη του 2017, καθώς εκτελούσε εργασίες συντήρησης σε καζάνια του εργοστασίου στην ΕΛΒΙΖ. 4,5 χρόνια χρειάστηκε η «αντικειμενική» δικαιοσύνη για να κουρελιάσει τις αποδείξεις για ελλιπή μέτρα προστασίας, τη στιγμή μάλιστα που τον Ιούνη του 2020 είχε καταγραφεί ακόμα ένας θάνατος εργαζομένου στο συγκεκριμένο εργοστάσιο. **Προφανώς η δικαιοσύνη είναι πιο ευαίσθητη σε θέματα απεργιών, όταν εν μια νυκτί τις βγάζει «παράνομες» και «καταχρηστικές».**

Αφού λοιπόν οι «αμερόληπτοι» δικαστές έχουν υπηρετήσει το ρόλο τους ως εντολοδόχοι και υπερασπιστές του κεφαλαίου και η εργοδοσία είναι πλέον αθώα και έχει ξεπλυθεί απ' το αίμα, η ευθύνη του δυστυχήματος πέφτει «αναγκαστικά» πότε στην «κακιά στιγμή» και πότε στην «απροσεξία» του νεκρού. Πάγια τακτική διαστρέβλωσης της πραγματικότητας που λύνει τα χέρια στο κεφάλαιο και επιτρέπει την απρόσκοπτη πορεία του προς τη μέγιστη κερδοφορία, πατώντας και κυριολεκτικά επί πτωμάτων, αδιαφορώντας για την ανθρώπινη ζωή.

Η εργατική τάξη κι ο λαός πρέπει, όχι μόνο μέσα από τη δικαστική οδό αλλά κυρίως μέσα απ' το δρόμο του αγώνα, να φέρει τους πραγματικούς υπαίτιους των εργοδοτικών εγκλημάτων μπροστά στις ευθύνες τους. Με σκοπό να πάψουν οι εργαζόμενοι να παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα, να μην αμφιβάλλουν για το αν θα γυρίσουν σπίτι τους σακατεμένοι ή άρρωστοι, αν θα ζουν στο τέλος της βάρδιας. Γιατί και η υγιεινή και η ουσιαστική ασφάλεια στη δουλειά αποτελεί δικαίωμα προς κατάκτηση. Έτσι λοιπόν με συλλογικές αποφάσεις, όχι μόνο καταγγελίας αλλά οργάνωσης αγώνων, πλάι στις υπόλοιπες διεκδικήσεις της αύξησης των μισθών, της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, πρέπει αναδεικνύεται και η διεκδίκηση αξιοπρεπών όρων δουλειάς και τήρησης όλων τα απαραίτητων μέτρων ασφαλείας.

Εκλογές στο σωματείο του νοσοκομείου Ξάνθης

Απ' τον Απρίλη του 2017 είχαν να γίνουν εκλογές στο σωματείο του νοσοκομείου της Ξάνθης! Στα πέντε αυτά χρόνια, η παρουσία του σωματείου, με προεδρείο ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΚΕ, ήταν από ελάχιστη (καθαρά διεκπεραιωτική) έως μηδενική - τη διετία της πανδημίας. Η αγανάκτηση των εργαζομένων απέναντι στο σωματείο τους αυτήν την τόσο δύσκολη περίοδο κι η απαίτησή τους για συνδικαλιστική δράση εκδηλώθηκε σε πολλές περιπτώσεις. Η μοναδική συνδικαλιστική κίνηση που καλούσε τους συναδέλφους σε συλλογικούς αγώνες και σε δράσεις που πίεζαν την ηγεσία του σωματείου ήταν η Ταξική Πορεία. Καθώς η συνέπεια, η αγωνιστικότητα και η αδιάλειπτη παρουσία της αναγνωρίστηκε απ' τους εργαζόμενους, αναμέναμε ότι αυτό θα αποτυπωνόταν και στα εκλογικά αποτελέσματα.

Ό,τι μεσολάβησε μία εβδομάδα πριν τις εκλογές ανέτρεψε πλήρως την εκτίμηση αυτή. Το πανηγύρι που στήθηκε απ' τις ίδιες δυνάμεις που οι εργαζόμενοι καταδίκαζαν, καθώς και το καλοστημένο κατέβασμα της ΔΑΚΕ μέσα από τους επικεφαλής δύο συνδυασμών (του συνδυασμού «Ανεξάρτητη υγειονομική φλόγα» των περίπου 50 εργαζομένων σε αναστολή και του συνδυασμού «αγωνιστική συσπειρωτική κίνηση εργαζομένων» περίπου 30 τραυματιοφορέων και βοηθών θαλάμου), διαμόρφωσε ένα προεκλογικό κλίμα απολίτικο, αντιπαραταξιακό και συντεχνιακό, το οποίο η Ταξική Πορεία δεν μπόρεσε ν' ανατρέψει. Ρόλο έπαιξε και η, αθόρυβη, εγγραφή συμβασιούχων που μέχρι μια βδομάδα πριν τις εκλογές αποκλείονταν απ' το σωματείο. Είναι φανερό ότι δεν έπιασε τις κυρίαρχες δυνάμεις καμία διάθεση ένταξης αυτών των περίπου 150 εργαζόμενων στη ζωή και τη δράση του σωματείου, αλλά κινήθηκαν με μια ψηφοθηρική λογική που χρησιμοποίησε και την ομηρία της ημερομηνίας λήξης των συμβάσεων.

Η παρέμβαση της Ταξικής Πορείας, με την καταγγελία του άδικου πολέμου και την εμπλοκή της εξαρτημένης από αμερικανονατοϊκούς αστικής τάξης της χώρας, την ανάδειξη της απειλής του «νέου ΕΣΥ» και της ανάγκης άμεσης αντίστασης, την ανάγκη της πάλης για την ανατροπή του ν.4808 που οδηγεί την ταξική συνδικαλιστική δράση στην παρανομία κτλ., χάθηκε μέσα στο διαμορφωμένο κλίμα και στο έδαφος μιας εδραιωμένης στη συνείδηση των εργαζομένων κινηματικής αδράνειας.

Τα αποτελέσματα ανέδειξαν σε πρώτη δύναμη με 3 έδρες το κοινό ψηφοδέλτιο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΚΕ, αλλά τη δυνατότητα συγκρότησης προεδρείου στις δύο άλλες δυνάμεις που κατέλαβαν αθροιστικά 4 από τις 7 έδρες στο ΔΣ. Αντίστοιχα και για την ΠΟΕΔΗΝ, με το ν.1264 να στερεί (όπως συμβαίνει συχνά) το σύνεδρο που θα έβγαζε η Ταξική Πορεία στη δεύτερη κατανομή αν τηρούταν η απλή αναλογική. Στις εκλογές συμμετείχε και το ΠΑΜΕ, του οποίου η παρέμβαση στα συνδικαλιστικά πεπραγμένα στο νοσοκομείο περιορίζεται αποκλειστικά στις εκλογές.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

	Για ΔΣ	Για ΠΟΕΔΗΝ
Ψήφισαν	343	343
Άκυρα	16	12
Λευκά	6	8
ΔΗ.ΣΥ. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	142 (3)	151 (3)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	74 (2)	69 (2)
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΦΛΟΓΑ	70 (2)	67 (2)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ - ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ	**22 (-)**	**24 (-)**
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ (ΠΑΜΕ)	13 (-)	12 (-)

κοπή του επιδόματος ανεργίας σε περίπτωση άρνησης συμμετοχής σε δράση κατάρτισης ή ακόμα και αποτυχίας στις εξετάσεις των σεμιναρίων. Με την εισαγωγή του ποινολόγιου για τους ανέργους ενισχύεται η λειτουργία του ΟΑΕΔ ως σύγχρονου δουλεμπορικού γραφείου, που θα απορρυθμίζει πλήρως τις εργασιακές σχέσεις και θα εκβιάζει τους ανέργους να εργάζονται με τους χειρότερους όρους, συμπεριλαμβανομένων των προγραμμάτων «πρακτικής άσκησης». Είναι απορίας άξιο ποιος εργοδότης θα επιλέγει να προσλαμβάνει εργαζόμενους με αξιοπρεπείς όρους, όταν το κράτος τον χρηματοδοτεί για να απασχολεί τσάμπα απογυμνωμένο από δικαιώματα εργατικό δυναμικό.

Μέσω του νέου νόμου είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση δεν επιδιώκει να βρουν δουλειές οι άνεργοι, αλλά στοχεύει να τους κάνει έρμαια στη σκλαβιά που τους επιφυλάσσουν οι εργοδότες τους, καθώς δεν θα μπορούν να απορρίψουν καμία θέση εργασίας όσο άθλιες συνθήκες κι αν αντιμετωπίζουν σ' αυτή, ενώ επιδιώκει να τους πετάξει το μπαλάκι της «ατομικής ευθύνης» και της «αυτομόρφωσης». Πρέπει όμως να τονίζεται κάθε φορά ότι η ανεργία δεν είναι επιλογή του εργαζόμενου ή αποτέλεσμα τεμπελιάς, αλλά γέννημα θρέμμα της καπιταλιστικής παραγωγής και ανάπτυξης. Το σύστημα χρησιμοποιεί την ανεργία ως μοχλό πίεσης, για να σπρώξει όλες τις εργασιακές σχέσεις στον πάτο του πηγαδιού και να χτυπά διαρκώς το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Όσο και να θέλει να πείσει για το νέο φορέα απασχόλησης, η αλήθεια προβάλει πολύ απειλητική τόσο για τους άνεργους όσο και για τους εργαζόμενους στη χώρα, που θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν, απ' τη μια, σκληρότερες πιέσεις από την εργοδοσία για μείωση μισθών και για ελαστικοποίηση των εργασιακών τους σχέσεων και, απ' την άλλη, την τρομοκρατία αν προσπαθήσουν ν' αντισταθούν σ' αυτήν την κατάσταση. Εργαζόμενοι και άνεργοι πρέπει να παλέψουν από κοινού για την προστασία των ανέργων, για αύξηση του επιδόματος ανεργίας, για δωρεάν παροχές χωρίς προϋποθέσεις αλλά και για μόνιμη, σταθερή δουλειά για όλους.

Τουρισμός

Ζητούνται εργαζόμενοι ή σκλάβοι;

Αισιόδοξα είναι τα μηνύματα για τη φετινή τουριστική σεζόν, σύμφωνα με τις κυβερνητικές ανακοινώσεις, αλλά και με τις προβλέψεις διαφόρων παραγόντων που εμπλέκονται στον τουρισμό. Άλλωστε, αυτή η χώρα με βάση την πολιτική που εφάρμοσαν διαχρονικά οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα μετά την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ (μια πολιτική που συρρίκνωσε δραματικά την αγροκτηνοτροφική παραγωγή, ενώ άφησε σαν ενθύμιο μόνο τα κουφάρια των εργοστασίων), σήμερα δεν έχει τίποτα άλλο να «πουλήσει» παρά μόνο το τουριστικό προϊόν. Είναι μια χώρα εξαρτημένη, που το 75% και πλέον των προϊόντων που βρίσκονται στα ράφια των supermarket είναι εισαγόμενα, αλλά είναι και μια χώρα «σπαρμένη» με αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη, ορμητήριο για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Δικαιολογημένη, λοιπόν, η αγωνία όλων αυτών για τη φετινή σεζόν, μετά από το δίχρονο πατατράκ που δημιουργήθηκε λόγω της πανδημίας. Οι εκτιμήσεις της Eurobank για το 2022 είναι ότι η χώρα θα μπορούσε να καταγράψει 20,7 εκατομμύρια αφίξεις, έναντι 14,7 εκατομ. το 2021 και 31,3 εκατομ. το 2019. Όσο για τα έσοδα, 15 δισ. ευρώ φέτος, έναντι 18 δισ. ευρώ το 2019 και 10,6 δισ. το 2021.

Οι προετοιμασίες έχουν ξεκινήσει εδώ και μήνες. Επί της ουσίας, κάποια πακέτα έχουν κλειστεί από το προηγούμενο φθινόπωρο, ενώ πάντα υπάρχει και η ανασφάλεια των ακυρώσεων, με δεδομένο βέβαια ότι 700.000 και πλέον Ρώσοι δεν θα έρθουν, αλλά και λόγω της ακρίβειας, αφού φυσικά υπάρχουν χώρες με πολύ φθηνότερα και ελκυστικά πακέτα. Κοντά σε όλα αυτά, το πρόβλημα που έχει αναδειχθεί ως... μείζον είναι η «έλλειψη» εργατικών χεριών. Κατακλύζουν οι αγγελίες εδώ και μήνες από επιχειρήσεις σε περιοχές όπως η Κρήτη, που ζητούν να καλύψουν θέσεις

εργασίας για τη φετινή σεζόν. Μάλιστα ο Κικίλιας σε επικοινωνία που είχε με τον πρέσβη της Ουκρανίας, λίγα 24ωρα μετά τη ρώσικη εισβολή, είπε: «*Πέρυσι στον κλάδο του τουρισμού είχαμε 50.000 θέσεις εργασίας κενές, που θα μπορούσαν να καλυφτούν από Ουκρανούς πρόσφυγες!*». Να λοιπόν με ποιον τρόπο η δυστυχία και ο εξανδραποδισμός ενός λαού θα μπορούσε να αποβεί κερδοφόρος για το κεφάλαιο, σύμφωνα με τον υπουργό.

Ο δε Ανδρέας Ανδρεάδης, πρώην πρόεδρος του ΣΕΤΕ, σε δηλώσεις του τονίζει την ανάγκη να βρεθούν λύσεις γιατί ο ...ποιοτικός τουρισμός κινδυνεύει. Ταυτόχρονα εκφράζει την απορία του πώς είναι δυνατόν «*με τέτοιες αμοιβές, να υπάρχουν τόσες ελλείψεις*». Η απάντηση είναι εύκολη και βέβαια ο συγκεκριμένος και όσοι αυτός εκπροσωπεί τη γνωρίζουν. Οι συνθήκες εργασίας για όλους τους εποχικούς εργαζόμενους στον επισιτισμό-τουρισμό εδώ και χρόνια είναι συνθήκες γαλέρας. Οι δε αποδοχές των εργαζομένων ακόμη και το 2019, που τα κέρδη των μεγαλοξενοδόχων εκτοξεύτηκαν, μειώθηκαν κατά 11% σε σχέση με το 2010, όπως παραδέχεται ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό. Σε καμιά περίπτωση, δηλαδή, δεν ισχύει η προπαγάνδα της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, ότι όταν τα κέρδη ανεβαίνουν, αυξάνεται και το εισόδημα των εργαζομένων.

Ένας κλάδος που απασχολεί εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένους, οι οποίοι είχαν κατακτήσει σχετικά καλύτερες αποδοχές και πιο ανθρώπινες συνθήκες, σήμερα με βάση την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και τη διάλυση του ταξικού εργατικού κινήματος, δέχεται ανελέητη επίθεση από την εργοδοσία. Είναι καθεστώς πλέον ότι οι εργαζόμενοι σ' αυτές τις δουλειές δεν έχουν ωράριο, αργία, ρεπό. Είναι συνηθισμένο να μην πληρώνονται υπερωρίες, επίδομα άδειας, δώρο Χριστουγέννων, να μην τους επικολλούνται πάνω από 100 ένσημα την περίοδο, ακόμη και αν προβλέπονται από τον νόμο. Οι εκβιασμοί, οι απειλές, τα εργατικά «ατυχήματα» είναι καθημερινά φαινόμενα. Η απόλυση σε όποιον σηκώνει κεφάλι είναι καθεστώς, όπως συνέβη πέρυσι στα Χανιά, που ο ξενοδόχος αρνήθηκε να επαναπροσλάβει εργαζόμενη και μετά τη δικαίωσή της από το δικαστήριο. Γι' αυτούς τους εργαζόμενους ισχύει ό,τι και στα άλογα. Μετά τα 50 «διακριτικά» αποσύρονται, ακόμη κι αν ο νόμος υποτίθεται τους προστατεύει. Οι εκπρόσωποι των εργοδοτών προβάλλουν τα 700-800 ευρώ τον μήνα σαν καλό μισθό, όταν αυτό αντιστοιχεί σε 10ωρα-12ωρα τη μέρα για 7ήμερο και πολλές φορές χωρίς κανένα ρεπό όλη τη σεζόν, ενώ το ταμείο ανεργίας των 400 ευρώ τους καλύπτει μόλις για 3 μήνες. Είναι εργαζόμενοι που ζουν με την καθημερινή αγωνία της εργασιακής ανασφάλειας, της αναμονής πότε θα ξεκινήσει η δουλειά, πόσους μήνες θα δουλέψουν, αν θα πληρωθούν και φυσικά πώς θα καταφέρουν να επιβιώσουν τον χειμώνα οι ίδιοι και οι οικογένειές τους. Ιδιαίτερα το 2020 ήταν μια χρονιά πολύ δύσκολη, που χιλιάδες εργαζόμενοι έμειναν χωρίς δουλειά, με μοναδικό εισόδημα τα ψίχουλα της κοροϊδίας που έδωσε η κυβέρνηση.

Δεν έγιναν, λοιπόν, ξαφνικά πλούσιοι οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό, ούτε έχουν καταθέσεις στην Ελβετία και αρνούνται να δουλέψουν. Το πραγματικό πρόβλημα είναι οι συνθήκες δουλειάς και οι αποδοχές πείνας. Αυτό πρέπει να απαντηθεί και όχι το πρόβλημα των ξενοδόχων. Οι ξενοδόχοι κάνουν τον λογαριασμό τον δικό τους και αναζητούν σκλάβους, ντόπιους ή μετανάστες και πρόσφυγες για να κάνουν τη δουλειά τους.

Και οι εργαζόμενοι θα πρέπει να κάνουν τον δικό τους λογαριασμό, να οργανωθούν, να αντισταθούν και να παλέψουν για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και για αποδοχές που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Σίγουρα ο δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος, αλλά θα πρέπει να διανυθεί με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους εργαζόμενους και όχι τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Γιατί εκτός από τη δουλειά, υπάρχουν και τα δικαιώματα. Και αυτά καταχτιούνται με αγώνες.

Σφίγγει ο κλοιός του νόμου 4808 γύρω από τα συνδικαλιστικά όργανα

Αυξάνονται οι πιέσεις κι οι εκβιασμοί στα συνδικαλιστικά όργανα για να συμμορφωθούν προς τις απαιτήσεις του νόμου 4808/21, με την εγγραφή και τήρηση των στοιχείων που απαιτεί το ΓΕΜΗΣΟΕ να είναι ψηλά στις προτεραιότητες της κυβέρνησης. Το γεγονός ότι από την έναρξη λειτουργίας του το Φλεβάρη, έστω με καθυστέρηση ενός μήνα, δεν φαίνεται να είναι και πολλές οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που έχουν αιτηθεί την εγγραφή τους μάλλον ανησυχεί τα κυβερνητικά επιτελεία και όσους παρακολουθούν στενά την πρόοδο στην εφαρμογή του νόμου. Κι αυτό με δεδομένο ότι τα πρωτοδικεία αρνούνται ήδη από τα τέλη της προηγούμενης χρονιάς να εγγράψουν ή να ανανεώσουν στοιχεία σωματείων, ομοσπονδιών κτλ. Παρότι επίσημα στοιχεία δεν υπάρχουν διαθέσιμα, πληροφορίες κάνουν λόγο για μερικές δεκάδες σωματεία που έχουν αιτηθεί να γραφτούν στο μητρώο, χωρίς όμως να έχουν πάρει απάντηση και χωρίς να είναι ξεκάθαρο αν αυτό σχετίζεται με το ότι οι αιτήσεις τους κρίθηκαν «απαράδεκτες» (αν συνυπολογίσουμε το πλήθος των στοιχείων που απαιτεί το ΓΕΜΗΣΟΕ καθώς και τις «προδιαγραφές» που θέτει συνολικά ο νόμος για τη λειτουργία των σωματείων, δηλαδή το περιεχόμενο των καταστατικών τους) ή αν οφείλεται σε άλλο λόγο.

Η «οικειοθελής» εγγραφή στο μητρώο λοιπόν δεν έχει πάρει τις διαστάσεις που θα επιθυμούσε η κυβέρνηση, παρά την κυριαρχία των συστημικών δυνάμεων σε μεγάλο πλήθος συνδικαλιστικών οργάνων. Ρόλο έχει παίξει και η «σιωπηλή» αλλά υπαρκτή γκρίνια ακόμα κι απ' τους φιλοκυβερνητικούς συνδικαλιστές, αλλά και ένα γενικότερο κλίμα μη αποδοχής του νόμου, που δυσκολεύει ακόμα κι αυτούς που θα ήταν πρόθυμοι να τον εφαρμόσουν. Γι' αυτό άλλωστε ο νόμος προβλέπει και τους τρόπους επιβολής του και είναι αυτοί που αρχίζουν να ενεργοποιούνται.

Σε έγγραφο της υποδιεύθυνσης οικονομικών υπηρεσιών του ΟΑΕΔ που έλαβαν εργατικά κέντρα της Αττικής (τουλάχιστον), «υπενθυμίζεται» ότι το άρθρο 83, παρ. 6β του ν.4808 προβλέπει: «*Μέχρι να αποκατασταθεί οποιαδήποτε παράλειψη σχετική με τα στοιχεία της περ. δ' της παρ. 4 (σ.σ. απαίτηση κατάθεσης οικονομικών καταστάσεων στο ΓΕΜΗ-ΣΟΕ), αναστέλλεται και δεν καταβάλλεται οποιαδήποτε χρηματοδότηση της συνδικαλιστικής οργάνωσης ή συνδεδεμένης με αυτήν οντότητας από κρατικούς ή συγχρηματοδοτούμενους πόρους.*» Επομένως, ο ΟΑΕΔ διακόπτει την κάλυψη των λειτουργικών και λοιπών δαπανών των εργατικών κέντρων από 1/4/2022. Μπορεί μερικές μέρες μετά ν' ακολούθησε διορθωτική εγκύκλιος που ανακαλεί προσωρινά την απόφαση μέχρι να λάβει ο ΟΑΕΔ σχετική απάντηση απ' το υπ. Εργασίας, αλλά το μήνυμα δόθηκε.

Η κυβέρνηση κινείται με προσεχτικά βήματα, αλλά κινείται, δοκιμάζει αντιδράσεις και προχωρά σε πολύ συγκεκριμένη κατεύθυνση: την πλήρη εφαρμογή όλων των πτυχών του αντιδραστικού αυτού νόμου. Έχουμε αναφερθεί όλους τους προηγούμενους μήνες σε διατάξεις που εφαρμόζονται ήδη (απολύσεις, υπερωρίες, άδειες κ.ά.), με χαρακτηριστική τη χρήση του σε δικαστικές αποφάσεις-εξπρές ενάντια σε απεργιακές κινητοποιήσεις (εδώ αξίζει να σημειώσουμε την υποκρισία της αστικής δικαιοσύνης που, στο Εφετείο Θεσσαλονίκης, έκρινε εκ των υστέρων νόμιμη την 24ωρη απεργία των εργαζόμενων του ΟΑΣΘ, μια βδομάδα αφότου είχε ακυρωθεί). Στην ίδια κατεύθυνση, το ΣΕΠΕ έχει πρακτικά κατεβάσει ρολά, έχοντας αντικατασταθεί απ' την ανεξάρτητη αρχή «Επιθεώρηση Εργασίας» που προβλέπει ο νόμος, ενώ το υπουργείο ανακοινώνει την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας από 1η Ιούλη σε τράπεζες και σούπερ μάρκετ με περισσότερους από 250 εργαζόμενους.

Απέναντι στις κινήσεις της κυβέρνησης, το εργατικό κίνημα πρέπει να προτάξει τον αγώνα για την ανατροπή συνολικά του νόμου 4808/21. Τα σωματεία, τα εργατικά κέντρα, οι ομοσπονδίες πρέπει με αποφασιστικότητα ν' αρνηθούν την εγγραφή στο ΓΕΜΗΣΟΕ, τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και συνολικά την υποταγή της λειτουργίας τους στις προδιαγραφές του νόμου. Χωρίς προσπάθειες διαφυγής, που έχουν καταγραφεί εξαρχής είτε επικεντρώνοντας σε δευτερεύουσες πλευρές (όπως ήταν η επαφή της ΟΛΜΕ και της ΕΜΔΥΔΑΣ με την Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα σχετικά με τις ηλεκτρονικές εκλογές) είτε μιλώντας για νόμο που «θα μείνει στα χαρτιά» (όπως κάνει το ΠΑΜΕ απ' την επομένη της ψήφισης του νόμου). Διαφυγής από μια μάχη που, έχοντας απέναντι μια στρατηγική επιλογή του συστήματος, απαιτεί να δοθεί με τους ανάλογους όρους. Τόσο αυτόνομα όσο και μέσα απ' τη δράση της «Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του ν.4808/21», αυτή την αναγκαιότητα επιδιώκουμε να θέσουμε στους εργαζόμενους. Για να βρει η κυβερνητική επίθεση στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα ένα μέτωπο αντίστασης στην αντεργατική πολιτική. Σ' αυτή την κατεύθυνση, δίχως αυταπάτες για τις προσδοκίες αυτών που προσέφυγαν στο ΣτΕ και το ρόλο του ίδιου του ΣτΕ, **καλούμε** και σε συμμετοχή στη σχετική **συγκέντρωση στις 10 Μάη**.

Κυβερνητικές ανακοινώσεις για την αύξηση του κατώτατου μισθού

Φτηνοί πανηγυρισμοί και θριαμβολογίες στις πλάτες του λαού και των εργαζομένων που λεηλατούνται

Με προκλητικά πανηγυρικούς τόνους η κυβέρνηση Μητσοτάκη παρουσίασε στις 20 Απρίλη την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 713 ευρώ από 663 ευρώ μικτά. Ήταν μια φιέστα που την προετοίμαζαν αρκετό καιρό, αλλά δεν ήταν καθόλου βέβαιο εάν θα την πραγματοποιούσαν. Το ότι επέλεξαν να την αναγγείλουν τώρα, λίγο έως καθόλου έχει να κάνει με τη σύμπτωσή της με την Εργατική Πρωτομαγιά (την οποία, εξάλλου, απεχθάνονται). Κυρίως είχε να κάνει με τους προγραμματισμούς τους για το ενδεχόμενο εκλογών (το οποίο όμως απομακρύνθηκε), ενώ τελικά μάλλον ήταν αποτέλεσμα της πίεσης να εμφανίσουν επειγόντως κάτι που θα απαντούσε στην ξέφρενη άνοδο του κόστους ζωής και θα φρενάριζε κάπως τη δημοσκοπική πτώση της ΝΔ.

Πρωθυπουργός, κυβερνητικά στελέχη και από κοντά όλα τα καλοπληρωμένα καθεστωτικά ΜΜΕ, σε πλήρη συγχορδία όλοι τους, θεώρησαν ότι με αυτήν την αύξηση-κοροϊδία μπορούν να σκεπάσουν την τραγική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο λαός από την οικονομική λεηλασία που έχει επιβάλει η πολιτική τους στα λαϊκά και εργατικά εισοδήματα.

Καμαρώνει η κυβέρνηση ότι με την αύξηση αυτή ο κατώτατος μισθός αυξήθηκε συνολικά κατά 63 ευρώ μέσα στο 2022 (από 650€ σε 713€), υπολογίζοντας και την αύξηση 2% που είχε ισχύσει από 1/1/2022. «Ξεχνούν» τα κυβερνητικά επιτελεία ότι αυτή η αύξηση έχει ήδη εξανεμιστεί από τη βάρβαρη οικονομική πολιτική της: από τις αυξήσεις στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού και του φυσικού αερίου, από τις αυξήσεις στα καύσιμα, από τις αυξήσεις στις τιμές των τροφίμων και των ειδών πρώτης ανάγκης. Προσπαθούν να κρύψουν ότι τα 54 ευρώ καθαρά, στα οποία αντιστοιχεί αυτή η αύξηση, δεν είναι παρά η ρήτρα αναπροσαρμογής (δηλαδή το νέο χαράτσι, η αύξηση) του ηλεκτρικού ρεύματος για μόλις... 200 κιλοβατώρες! Και θέλουν να ξεχάσουμε ότι ο πληθωρισμός είναι ήδη στο 8,9%, με τις προβλέψεις να τον ανεβάζουν ακόμη περισσότερο.

Οι εργαζόμενοι, φυσικά, δεν μπορούν να τα ξεχάσουν όλα αυτά. Γιατί ζουν καθημερινά την αγωνία για το πώς θα καλύψουν τις ανάγκες του μήνα. Δεν μπορούν να ξεχάσουν ότι το 2012 ο κατώτατος μισθός από 751 ευρώ βυθίστηκε στα 586 ευρώ, όπου παρέμεινε για 6 χρόνια, μέχρι το 2019. Δεν μπορούν να ξεχάσουν ότι είναι «παγωμένος» εδώ και τρία χρόνια στα 650 ευρώ.

Συνταξιούχοι και δημόσιοι υπάλληλοι δεν μπορούν να ξεχάσουν ότι εδώ και δέκα χρόνια έχουν χάσει δύο μισθούς από την κατάργηση του επιδόματος άδειας και των δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων. Και φυσικά δεν μπορούν να «πανηγυρίσουν» με αυτήν τη δήθεν «γενναία» αύξηση, καθώς δεν τους αφορά!

Η κυβέρνηση επιχειρεί με χίλιους δυο τρόπους και κάθε λογής τεχνάσματα και αλχημείες να κρύψει την ωμή πραγματικότητα της επέκτασης της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Το χειρότερο όμως είναι ότι αυτήν την προσπάθεια την «ντύνει» και ιδεολογικά, με μια σειρά επιχειρήματα που έχουν στόχο τις συνειδήσεις των εργαζομένων:

• «*Η νέα σημαντική αύξηση του κατώτατου μισθού επιτυγχάνει μια χρυσή τομή ανάμεσα σε διαφορετικές ανάγκες. Από την μια πλευρά τον μετριασμό των απωλειών στην αγοραστική δύναμη των μισθών και την ικανοποίηση της εύλογης προσδοκίας των εργαζομένων να έχουν και εκείνοι μέρισμα από την ανάπτυξη που επετεύχθη το 2021. Από την άλλη πλευρά την διαφύλαξη της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας και την αποφυγή αρνητικών επιπτώσεων στην απασχόληση και την ανεργία*», μας «διαφωτίζει» το υπουργείο Εργασίας. Οι αυξήσεις στους μισθούς πρέπει να έχουν ένα όριο, γιατί αλλιώς οδηγούν σε... επιδείνωση της «ανταγωνιστικότητας», σε απολύσεις και ανεργία! Εδώ, βέβαια, έχουμε και για ακόμη πιο χυδαία επιχειρηματολογία, καθώς οι ίδιοι ομολογούν ότι τελικά δεν έχουμε βελτίωση της θέσης των εργαζομένων αλλά μετριασμό των απωλειών. Με λίγα λόγια, οι ίδιοι οι αστοί επιτελείς παραδέχονται ότι η καπιταλιστική οικονομία είναι ΑΣΥΜΒΑΤΗ με τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων. Και πώς να είναι, άλλωστε, αφού αυτές οι τεράστιες απώλειες των λαϊκών εισοδημάτων γίνονται στο βωμό της αύξησης της καπιταλιστικής κερδοφορίας, για την ενίσχυση της πλουτοκρατίας.

• «*Η αγορά εργασίας από το καλοκαίρι του 2019 έχει μπει σε ένα σταθερό ενάρετο κύκλο στον οποίο έχουμε ταυτόχρονα μείωση της ανεργίας, αύξηση της συμμετοχής στην αγορά εργασίας και άνοδο των μισθών. Συνεπώς, θα μπορέσει να απορροφήσει την αύξηση. Και αυτό λόγω της γενικότερης φιλοεπενδυτικής πολιτικής της κυβέρνησης*», συνεχίζει το υπουργείο Εργασίας. Όμως, μάλλον κάποιο πρόβλημα πρέπει να έχει αυτός ο τόσο «ενάρετος» κύκλος της κυβερνητικής πολιτικής. Ίσως είναι οι 779.665 εργαζόμενοι που εργάζονται με μερική απασχόληση και αμείβονται κατά μέσο όσο με μόλις 479,14 ευρώ το μήνα (δηλαδή κάποιοι και με λιγότερα!). Ίσως είναι το ότι οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση και ελαστικές σχέσεις εργασίας αυξάνονται συνεχώς. Ίσως είναι δηλαδή ότι αυτή η (μαγειρεμένη) μείωση της ανεργίας, που συνδυάζεται «αρμονικά» με τη «φιλοεπενδυτική» (και εντελώς αντεργατική) πολιτική της κυβέρνησης, βασίζεται στην πολύ απλή, δοκιμασμένη και απάνθρωπη συνταγή του μοιράσματος της ανεργίας, της επέκτασης της μισοδουλειάς και της μισοζωής. Όσο για την «άνοδο των μισθών» που αναφέρει του Υπουργείο, ας συμβουλευτούμε τη μελέτη του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ που ανέφερε ότι η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού τον Γενάρη του 2022 (και μετά από την αύξηση του 2%) ήταν πάνω από 14% μικρότερη σε σχέση με τον Γενάρη του 2021. Αυτό σημαίνει ότι, ακόμη και μετά τη «γενναία» αύξηση των 50 ευρώ (7,5%) η αγοραστική δύναμη ενός εργαζόμενου που αμείβεται με τον κατώτατο μισθό θα ήταν κατά πολύ μικρότερη απ' ότι ήταν τον Γενάρη του 2021 ακόμη κι αν δεν είχαν μεσολαβήσει και οι τεράστιες αυξήσεις στα βασικά είδη.

Βασικός πυρήνας όλων αυτών των άθλιων και φτηνών επιχειρημάτων παραμένει ένας: οι εργαζόμενοι μπορούν να ελπίζουν μόνο στην ανάπτυξη της καπιταλιστικής επιχειρηματικότητας. Οι όροι ζωής τους μπορούν να βελτιωθούν όχι μέσα από τη δουλειά τους και όσα με κόπο παράγουν αλλά μέσα από την «ενάρετη» και «λελογισμένη» διαχείριση της κυβέρνησης, του επιχειρηματία, του εργοδότη, του καπιταλιστή. Αντιστρέφοντας και διαστρέφοντας την πραγματικότητα, αυτοί που μας εκμεταλλεύονται και μας ληστεύουν, τα παράσιτα της κοινωνίας, θέλουν να θεωρούμε ότι ζούμε και δουλεύουμε χάρη σε αυτούς.

Ας μην αποδεχτούμε καμία πτυχή αυτής της αντίληψης. Ας μην δεχτούμε να μας κυβερνούν αυτοί που μας ληστεύουν. Ας μην αποδεχτούμε το απάνθρωπο παρόν και μέλλον της φτώχειας, της εξαθλίωσης και του πολέμου. Ας διδαχτούμε από την ένδοξη ιστορία του προλεταριάτου, που ξετυλίγεται μπροστά μας και με αφορμή την Εργατική Πρωτομαγιά. Και ας θυμηθούμε ότι αυτοί που παράγουν, οι μόνοι που παράγουν, είναι και οι μόνοι που μπορούν να διεκδικήσουν και να κατακτήσουν αξιοπρεπείς όρους ζωής και δουλειάς.

Κόντρα στη διατεταγμένη φτώχεια, στους μισθούς πείνας και την εξαθλίωση, κόντρα στις «αντοχές» της καπιταλιστικής οικονομίας, να διεκδικήσουμε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ, ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Η κοροϊδία της ΠΟΕ-ΟΤΑ προς τους εργαζόμενους δεν έχει όρια

Οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ ζουν σε καθεστώς ανασφάλειας, εξαιτίας των ελαστικών σχέσεων εργασίας, της εντατικοποίησης και, όπως όλος ο λαός, της οικονομικής πίεσης απ' την ακρίβεια που πλήττει τα νοικοκυριά. Ο μισθός δεν φτάνει να καλύψουν ούτε τις βασικές ανάγκες, τα χρέη διογκώνονται, κανένας εργαζόμενος δεν βλέπει την «καλή ποιότητα ζωής» που προπαγανδίζει η κυβέρνηση. Μέσα στην κατάσταση αυτή, ο πρόεδρος της ΠΟΕ-ΟΤΑ βρήκε να διαμαρτυρηθεί γιατί... οι εργαζόμενοι στην τοπική αυτοδιοίκηση δεν πληρώθηκαν νωρίτερα το μισθό, όπως άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι. Άραγε ποιο πρόβλημα θα λυθεί με την πληρωμή ενός μισθού μερικές μέρες νωρίτερα; Μήπως θα διαρκέσει περισσότερο; Αν η συνδικαλιστική ηγεσία του κλάδου είχε κάποιο πόνο για το πώς θα περάσουν οι εργαζόμενοι το Πάσχα, θα έβαζε ζήτημα ουσιαστικών αυξήσεων στους μισθούς, οι οποίοι δεν φτάνουν για τα βασικά, όχι για γιορτές και πανηγύρια. Το θράσος και η υποταγή τους στο σύστημα έχει ξεπεράσει κάθε όριο, παίζοντας με τον πόνο και τη νοημοσύνη των εργαζόμενων στους ΟΤΑ που υποτίθεται εκπροσωπούν.

Φυσικά, ο εν λόγω εκπρόσωπος του κλάδου ούτε τόλμησε να αναφέρει το βασικό που έρχεται στο νου όλων την περίοδο των γιορτών: τον 13ο και τον 14ο μισθό. Αυτό το δικαίωμα που είχαν κατακτήσει οι εργαζόμενοι και έχει καταργηθεί από το 2013 στο δημόσιο τομέα, με νόμο του τότε υπουργού Οικονομικών Σταϊκούρα. Τι έχουν κάνει οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες γι' αυτό; Τι συνελεύσεις κάλεσαν, τι κινητοποιήσεις οργάνωσαν, τι απεργίες προκήρυξαν, με τι διάρκεια και τι αποφασιστικότητα, ώστε τότε να μην περάσει ο νόμος και, από τότε μέχρι σήμερα, να διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι και πάλι την καταβολή των μισθών που περικόπηκαν; Τότε, υποτάχτηκαν στις κεντρικές κατευθύνσεις του συστήματος και φρόντισαν να περάσει κι αυτός ο νόμος όσο πιο εύκολα (για το σύστημα) γινόταν. Σήμερα, ούτε αναφορά δεν κάνουν σ' αυτό το τεράστιο πετσόκομμα που υπέστησαν οι δημόσιοι υπάλληλοι.

Την ίδια στιγμή που ο πρόεδρος της ΠΟΕ-ΟΤΑ παριστάνει ότι «αγωνίζεται» για να κάνουν Πάσχα οι εργαζόμενοι, και με τον αέρα που δίνει η γενικότερη στάση της συνδικαλιστικής ηγεσίας, οι δήμαρχοι αλωνίζουν και καταστρατηγούν όποιο εργασιακό δικαίωμα μπορούν. Ο δήμαρχος Αλίμου, γνωστός για τις αγωγές εναντίον συνδικαλιστών, φέτος αποφάσισε να μείνουν ανοιχτοί οι παιδικοί σταθμοί όλη την περίοδο των γιορτών, καταπατώντας τον σχετικό κανονισμό λειτουργίας. Ζήλεψε τις αντίστοιχες αποφάσεις που επιβάλλει εδώ και δέκα χρόνια ο δήμαρχος Συκεών-Νεάπολης στη Θεσσαλονίκη. Οι δήμαρχοι αποφασίζουν σαν τσιφλικάδες στην πλάτη των εργαζόμενων, προλειαίνοντας το έδαφος για τα επόμενα αντεργατικά μέτρα των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Την ώρα που οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ βρίσκονται αντιμέτωποι με σοβαρά και μεγάλα προβλήματα, οι συνδικαλιστικές τους ηγεσίες όχι μόνο δεν οργανώνουν τον αγώνα που απαιτείται για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις και καλύτερους όρους δουλειάς, αλλά κάνουν ό,τι μπορούν για να κρατούν τον κλάδο σε ακινησία. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βρουν τους τρόπους να οργανωθούν και να παλέψουν, παρά τα εμπόδια και τις τρικλοποδιές.

ντιλήψεις
ιδεολογίας και πολιτικής

Μπορούν οι ανάγκες του εκμεταλλευτή να συμβαδίζουν με αυτές του εκμεταλλευόμενου;

Με αφορμή το διάγγελμα του Μητσοτάκη «για την αύξηση του κατωτάτου μισθού», εύκολα κάποιος θα μπορούσε να θέσει μερικά ερωτήματα και να βγάλει κάποια συμπεράσματα γενικότερης φύσης.

Ένα βασικό ερώτημα που μπαίνει είναι αν πραγματικά -σε αυτή τη δύσκολη για τους λαούς κατάσταση- μπορούν να συγκεραστούν η ανάγκη του λαού να ζήσει και οι δημοσιονομικοί στόχοι. Αν δηλαδή θα πρέπει να κάνει «σκόντο» ο λαός για να μην διαταραχθεί ο προϋπολογισμός του κράτους.

Η απάντηση θα μπορούσε να πει κάνεις πως έχει ήδη βρεθεί, πρώτα από όλα στις προηγούμενες κρίσεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Τότε το σύστημα έριξε τα βάρη της κρίσης του πάνω στην εργατική τάξη και στον λαό με τα μνημόνια και παράλληλα το κεφάλαιο αύξησε ραγδαία τα κέρδη του. Έκανε την κρίση ευκαιρία, ξεζουμίζοντας όσο πιο πολύ μπορούσε την εργατική τάξη και τον λαό. Αυτή η ατέλειωτη αντίθεση κεφαλαίου-λαού δεν θα μπορούσε να σταματήσει με μια αύξηση της τάξης του 9% στον βασικό μισθό, για την οποία περηφανεύονται ότι είναι «τεράστια». Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι η ανάπτυξή τους δεν σημαίνει αυξήσεις στους μισθούς, αλλά το αντίθετο.

Επιπλέον, το σύνολο του διαγγέλματος διαπνέεται από τη λογική του ότι ο εργαζόμενος πρέπει να υποτάσσεται στις ανάγκες του κεφαλαίου. Για παράδειγμα, στο ερώτημα του ποιους αφορούσε, υποτίθεται ότι απευθυνόταν τους εργαζόμενους, αλλά στο μισό κομμάτι της αναφερόταν στην ανάγκη να πετύχουν οι στόχοι του προϋπολογισμού και να μην διαταραχθεί η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων. Ακόμα και η ανακοίνωση του μισθού στα μεικτά (713€) πέρα από το επικοινωνιακό τρικ που κρύβει, αφού ο εργαζόμενος θα πάρει λιγότερα στην τσέπη, απευθύνεται επί της ουσίας στην εργοδοσία, δηλαδή στο πόσο θα της κοστίζει ο εργαζόμενος, για να συμπληρώσει την ανησυχία του ότι δεν θέλουν η αύξηση να αποτελέσει αντικίνητρο (!) για προσλήψεις εργαζομένων.

Συμπερασματικά, κύριο μέλημα είναι να μην διαταραχθούν -όσο γίνεται- μέσα στην κρίση τα καπιταλιστικά κέρδη. Αλλά όπως σε κάθε κρίση, έτσι και σε αυτήν, θέλουν να την κάνουν ευκαιρία, ζυγίζοντας πάντα και το πολιτικό κόστος (εξ ου και η αύξηση στον κατώτατο). Άλλωστε, όπως είπε ο Μητσοτάκης στο διάγγελμα, η κυβέρνηση έχει βοηθήσει πολύ τις επιχειρήσεις, με λιγότερους φόρους και εισφορές, με ρευστότητα μέσω της επιστρεπτέας προκαταβολής, αλλά και με τις επιδοτήσεις για την κάλυψη του ενεργειακού κόστους.

Η ανάγκη των εργαζόμενων να ζήσουν, όμως, είναι ανεξάρτητη και αντιπαραθετική σε σχέση με όλα τα παραπάνω. Η πραγματικότητα δείχνει ότι για να καταφέρουν να πάρουν πραγματικές αυξήσεις που θα τους καλύπτουν το κόστος ζωής, αυτό θα σήμαινε να αναγκαστεί το κεφάλαιο να χάσει από τα ποσοστά κέρδους του και να «διαταραχθούν» ο προϋπολογισμός και οι δημοσιονομικοί στόχοι. Είναι ξεκάθαρο ότι η άποψη «έχουμε κρίση, πρέπει να σφίξουν τα ζωνάρια» αναφέρεται μόνο στην εργατική τάξη και στον λαό. Όπως είπαμε, το κεφάλαιο κάνοντας την κρίση ευκαιρία, καταφέρνει να εκμεταλλεύεται παραπέρα τον εργαζόμενο.

Εν τέλει, η αντίθεση μεταξύ των αναγκών των εργαζομένων και του κεφαλαίου είναι ασυμβίβαστη. Το κυρίαρχο αφήγημα που λέει ότι «ο εργαζόμενος πρέπει να νοιάζεται για τα κέρδη του αφεντικού, γιατί αλλιώς δεν θα έχει δουλειά» οδηγεί μόνο στην υποταγή του στις ανάγκες του κεφαλαίου. Οι ανάγκες του κεφαλαίου είναι ξεκάθαρες. Θέλει να μπορεί να αυξάνει τον ρυθμό του κέρδους του εκμεταλλευόμενο τον λαό. Πώς θα μπορούσαν, άραγε, οι ανάγκες του εκμεταλλευτή να συμβαδίζουν με αυτές του εκμεταλλευόμενου;

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι οι ανάγκες του εργαζομένου περνάνε από την ταξική πάλη που πρέπει να δώσει με τον ταξικό εχθρό. Περνάνε από τη συγκρότηση αντιστάσεων στην επίθεση του κεφαλαίου. Από την πάλη για πραγματικές αυξήσεις στο κόστος της ζωής. Η κοστολόγηση των αιτημάτων και οι εποικοδομητικές προτάσεις, με τις οποίες εμπότισε -ιδιαίτερα- ο ΣΥΡΙΖΑ τον λαό την περίοδο 2010-2015 τον οδηγούν στο αδιέξοδο και στην υποταγή. Εμπεριέχουν την αυταπάτη ότι το σύστημα αυτό μπορεί να ρυθμιστεί έτσι ώστε να διασφαλίζονται και τα κέρδη του κεφαλαίου και οι ανάγκες του λαού. Οι λαοί, ξεσκαρτάροντας τις σάπιες-αδιέξοδες ιδέες, θα βρουν τη δύναμη και το δίκιο τους στη συγκρότηση του κινήματος για τις ανάγκες τους. Τέτοιος σταθμός αποτέλεσε και η 1η Μάη του Σικάγο το 1886.

Μ.Ν.

Πανελλήνιες εξετάσεις με πολλαπλούς φραγμούς από σχολές και κυβέρνηση

Η κυβέρνηση σε συνεργασία με πρυτάνεις και μεγαλοκαθηγητάδες έχουν μετατρέψει τις φετινές Πανελλήνιες σε αιχμηρό κόφτη για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ήδη στις περσινές πανελλήνιες εξετάσεις, χιλιάδες μαθητές στερήθηκαν, με το μέτρο της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ), το δικαίωμα να μπορούν να σπουδάσουν και πετάχτηκαν βίαια από την Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η ΕΒΕ φέτος ενισχύεται και με επιπλέον αλλαγές εις βάρος των μαθητών-υποψηφίων και προβλέπεται, σε συνδυασμό με όλες τις δυσμενείς συνθήκες της πανδημίας και των 2 χρόνων τηλεκπαίδευσης που προηγήθηκαν, νέα μαζικότερη σφαγή και πετσόκομμα των εισακτέων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Το μέτρο της ΕΒΕ σε συνδυασμό με την εισαγωγή συντελεστών βαρύτητας στα Πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα φαντάζει πολύπλοκο, αλλά είναι περίτεχνα φτιαγμένο ώστε να κόψει με κάθε τρόπο τον δρόμο προς τα πανεπιστήμια σε χιλιάδες υποψηφίους, να επιτευχθεί ο πάγιος πόθος του συστήματος να δοθεί τέλος στο λεγόμενο «μαζικό πανεπιστήμιο», στη δυνατότητα των παιδιών του λαού και της εργατιάς να μπορούν να σπουδάζουν.

Για τον καθορισμό της ΕΒΕ του εκάστοτε τμήματος αρχικά το Υπουργείο ορίζει ένα εύρος ανάμεσα σε μια ελάχιστη και μια μέγιστη τιμή διακύμανσης του συντελεστή της ΕΒΕ. Στη συνέχεια, βγαίνουν οι βαθμολογίες των υποψηφίων και υπολογίζονται τα μόριά τους. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής ανά τμήμα βγαίνει ύστερα από την ανακοίνωση των επιδόσεων των υποψηφίων. Το κάθε πανεπιστημιακό τμήμα ορίζει, μέσα στα καθορισμένα από το Υπουργείο όρια, ως ΕΒΕ ένα ποσοστό του Μέσου Όρου των επιδόσεων όλων των υποψηφίων και στα 4 εξεταζόμενα μαθήματα στο εκάστοτε επιστημονικό πεδίο. Όσον αφορά την υποβολή των Μηχανογραφικών Δελτίων, αυτή γίνεται μετά την ανακοίνωση της ΕΒΕ και με περιορισμένο αρκετά αριθμό επιλογών σχολών. Αν ένας υποψήφιος έχει μέσο όρο στα 4 εξεταζόμενα μαθήματα (χωρίς συντελεστές βαρύτητας) μεγαλύτερο από την ΕΒΕ του τμήματος, τότε έχει το δικαίωμα να δηλώσει το τμήμα στο Μηχανογραφικό του. Διαφορετικά δεν έχει το δικαίωμα να δηλώσει το τμήμα και φυσικά ούτε μπορεί να εισαχθεί σε αυτό.

Με τις αλλαγές που προβλέπονται στο μηχανογραφικό, το Υπουργείο στοχεύει στο να δείξει από νωρίς στα παιδιά τον δρόμο του αποκλεισμού από την Τριτοβάθμια εκπαίδευση, της εργασιακής περιπλάνησης, της συνεχούς κατάρτισης (που ποτέ δεν είναι αρκετή), των απλήρωτων πρακτικών, τον δρόμο της εκμετάλλευσης. Από την επόμενη χρονιά θα θεσπίζεται παράλληλο μηχανογραφικό και για τα ΙΕΚ για όλους τους υποψήφιους που η ΕΒΕ θα τους έχει κόψει τη δυνατότητα να δηλώσουν κάποιο πανεπιστημιακό τμήμα.

Φέτος 27 τμήματα αύξησαν τους συντελεστές της ΕΒΕ και 24 τμήματα τους μείωσαν. Οι αλλαγές αυτές αφορούν μικρό ποσοστό των τμημάτων, συνεπώς ο ίδιος και μάλλον μεγαλύτερος αριθμός υποψηφίων (με τους επιπλέον φραγμούς που επιβάλλονται) θα αποκλειστεί και φέτος. Οι μειώσεις του συντελεστή της ΕΒΕ σε κάποιες περιπτώσεις έγιναν για να αποφευχθεί ο περσινός τραγέλαφος όπου ορισμένα τμήματα, όπως το τμήμα Αρχιτεκτόνων Ξάνθης, έμειναν με έναν ή με κανέναν ακόμα υποψήφιο. Ταυτόχρονα, οι πρυτάνεις και οι μεγαλοκαθηγητάδες απαιτούν να έχουν τη δυνατότητα να αυξάνουν και άλλο τον συντελεστή της ΕΒΕ και να πετσοκόβουν ακόμα περισσότερο τους εισακτέους. Χαρακτηριστικό είναι το πόρισμα της 3ης συνόδου των προέδρων των τμημάτων Μαθηματικών, όπου αναφέρεται ότι «*η εισαγωγή στα τμήματα Μαθηματικών δεν θα πρέπει να γίνεται από άτομα με χαμηλές επιδόσεις. Μία λύση είναι η Πολιτεία να χαλαρώσει τα όρια που καθορίζουν τον συντελεστή της ΕΒΕ*». Το πάγιο αίτημα των Πανεπιστημιακών να έχουν τη δυνατότητα να πετσοκόβουν τους εισακτέους και να στερούν μαζικά σε υποψήφιους τη δυνατότητα να σπουδάσουν στα τμήματά τους ικανοποιείται σε μεγάλο βαθμό και ανεμπόδιστα.

Επιπλέον, φέτος θεσπίζονται οι συντελεστές βαρύτητας στα Πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα που ορίζονται από το εκάστοτε Πανεπιστημιακό τμήμα. Ο γραπτός βαθμός σε καθένα από τα τέσσερα εξεταζόμενα μαθήματα πολλαπλασιάζεται με αντίστοιχο συντελεστή βαρύτητας που καθορίστηκε με απόφαση της Συγκλήτου του οικείου ΑΕΙ για κάθε Σχολή, Τμήμα ή Εισαγωγική Κατεύθυνση Τμήματος και έτσι προκύπτει ο υπολογισμός των μορίων του κάθε υποψηφίου. Οι συντελεστές βαρύτητας των μαθημάτων, όπως τέθηκαν από τα Ιδρύματα, σε πολλές περιπτώσεις διαφέρουν μεταξύ Σχολών ιδίου γνωστικού αντικειμένου και όπως είναι αναμενόμενο, θα προκύψουν διαφοροποιήσεις στον υπολογισμό των μορίων των υποψηφίων.

Τα θύματα αυτής της σφαγής που ετοιμάζουν κυβέρνηση και πανεπιστήμια είναι τα παιδιά από φτωχά λαϊκά στρώματα, που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να ανταπεξέλθουν σε αυτή την άνιση μάχη. Στο σπίτι αντιμετωπίζουν σοβαρά βιοποριστικά προβλήματα με την ακρίβεια, τον εργασιακό μεσαίωνα και τη βίαιη φτωχοποίηση των νοικοκυριών. Ταυτόχρονα, αυτά τα παιδιά κουβαλούν σοβαρά μαθησιακά κενά με τα δυο χρόνια τηλεκπαίδευσης που προηγήθηκαν, αλλά και τα βαρίδια της πανδημίας που ακόμα αντιμετωπίζουν στα σχολεία. Μαθητές και καθηγητές νοσούν, μπαίνουν σε καραντίνα και η ροή της δαιδαλώδους ύλης δεν μπορεί να καλυφθεί. Μαθητές, καθηγητές, γονείς έστειλαν δεκάδες επιστολές στο Υπουργείο, που παρουσίαζαν όλη αυτή την κατάσταση και ζητούσαν μείωση της ύλης. Η Κεραμέως απάντησε με απειλές ότι αν μειώσει την ύλη θα μπουν δυσκολότερα θέματα και φυσικά η ύλη δε μειώθηκε και οι Πανελλήνιες ανακοινώθηκαν και σε νωρίτερη ημερομηνία σε σχέση με άλλες χρονιές.

Μαθητές, εκπαιδευτικοί και γονείς δεν πρέπει να αφήσουν αυτή τη σφαγή να επαναληφθεί. Σύλλογοι γονέων και εκπαιδευτικών, μαθητικά όργανα (15μελη, 5μελη) πρέπει να βγάλουν αποφάσεις αγώνα, να χτίσουν τις αντιστάσεις τους απέναντι στην ΕΒΕ και στα μέτρα του Υπουργείου. Πρέπει να απαιτήσουν απόσυρση της ΕΒΕ, ανατροπή των νόμων Κεραμέως, γενναία αύξηση των εισακτέων στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση και δραστική μείωση της ύλης.

Μπροστά στις φοιτητικές εκλογές

Η ρεφορμιστική αριστερά, εμπόδιο στην ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος

Βρισκόμαστε λίγες βδομάδες πριν από τις φοιτητικές εκλογές και η κατάσταση της κυρίαρχης φοιτητικής αριστεράς κάθε άλλο παρά εμπιστοσύνη εμπνέει για το μέλλον των Συλλόγων και του νεολαιίστικου κινήματος συνολικά. Η περίοδος της καραντίνας, με τις σχολές κλειστές και τα απανωτά μέτρα σε βάρος της νεολαίας και του λαού, την οδήγησε σε άλλη μια δεξιά μετατόπιση, που επιβεβαιώνεται και τη φετινή ακαδημαϊκή χρονιά.

Ο νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη (αυτός που υποτίθεται «δεν θα εφαρμοστεί») έχει γίνει αποδεκτός από ΚΝΕ-ΕΑΑΚ. Παρ' ότι βρισκόμαστε λίγες μέρες πριν από την ολοκλήρωση της εκπαίδευσης των ΟΠΠΙ, παρ' ότι έχουμε απανωτά χτυπήματα στο άσυλο ακόμα και εν μέσω Πάσχα, ΚΝΕ και ΕΑΑΚ αρκούνται σε μερικές παραστάσεις διαμαρτυρίας, σε κινήσεις εικονικού συνδικαλισμού και απευθύνονται στο καθηγητικό κατεστημένο για στήριξη απέναντι στη λαίλαπα μέτρων της Κεραμέως. Αυτή η απεύθυνση προκύπτει από την έλλειψη εμπιστοσύνης στη δύναμη των μαζών και μπορεί να χαρακτηριστεί μονάχα ως αδιέξοδη και μαζοχιστική, αφού το καθηγητικό στρώμα έχει δείξει το ρόλο του απέναντι στους φοιτητές αμέτρητες φορές τα τελευταία χρόνια. Η ανάθεση και η συνδιοικητική λογική έχουν φτάσει στο ζενίθ ενόψει εκλογών.

Εκεί, όμως, που φαίνεται στο μεγαλύτερο βαθμό η κατάντια τους είναι η στάση τους απέναντι στα καθήκοντα που θέτει ο πόλεμος στην Ουκρανία. Από τις 24 Φλεβάρη έχουν καλεστεί ελάχιστες Γενικές Συνελεύσεις, ενώ ακόμα κι εκεί που καλέστηκαν, οι τοποθετήσεις περιορίστηκαν στη σύνδεση του πολέμου με την ακρίβεια. Από την πλευρά της ΚΝΕ το τροπάρι είναι γνωστό: η ιμπεριαλιστική Ρωσία επιτίθεται στην ιμπεριαλιστική Ουκρανία και η Ελλάδα πρέπει να βγει από το ΝΑΤΟ, επειδή δεν παίρνει βοήθεια απέναντι στην Τουρκία (και αυτές ιμπεριαλιστικές). Ο πόλεμος γίνεται για τα κέρδη των ομίλων και ο Λένιν έχει πεταχθεί στα σκουπίδια. Το μόνο που χρειάζεται είναι μερικές κομματικές κινητοποιήσεις και τίποτα παραπάνω.

Η κατεύθυνση που προβάλλουν τα ΕΑΑΚ (κυρίως ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ) είναι ακόμα πιο προβληματική. Αρχικά να αναφέρουμε ότι ο ιμπεριαλισμός και οι πολεμικοί κίνδυνοι δεν υπήρχαν καν στο λόγο τους μέχρι πρότινος, αφού «πρόκειται για υπερβολικά αναβαθμισμένα ζητήματα» και «δεν πρόκειται να γίνει πόλεμος». Για να θυμηθούν τα ΕΑΑΚ ότι υπάρχει το πρόβλημα που λέγεται ΝΑΤΟ, έπρεπε να ξεκινήσει πόλεμο η Ρωσία! Ουσιαστικά, η κατεύθυνση που βάζουν στο κίνημα δεν είναι ο αντιιμπεριαλισμός, αλλά ο αντιαμερικανισμός. Πιστεύουν ότι οι λαοί όντως έχουν ανάγκη από προστάτες και καλούνται να επιλέξουν τον λιγότερο κακό, δηλαδή τη Ρωσία.

Για να γίνει πλήρως κατανοητή η κατάσταση των ΕΑΑΚ, πρέπει να αναφερθούμε και στο εσωτερικό-οργανωτικό ζήτημα που έχει τεθεί. Το πρόβλημα δεν προκύπτει κυρίως από την (εμφανή σε πανελλαδική κλίμακα) αλλαγή στον εσωτερικό συσχετισμό δυνάμεων τα τελευταία χρόνια (κυριαρχία ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ, υποχώρηση νΚΑ), αλλά από την αντιπαραθετική γραμμή που κατατίθεται από την κάθε δύναμη. Η ΑΡΙΣ κινείται ως ουρά των ΚΝΕ-ΚΚΕ. Η ΑΡΑΣ στρέφει τα βέλη της σχεδόν μονοθεματικά εναντίον της κυβέρνησης και των στελεχών της ΝΔ, ελπίζοντας σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Η νΚΑ ξαναζεσταίνει τη σούπα του μεταβατικού προγράμματος. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι το μπλοκάρισμα της ενιαίας λειτουργίας των ΕΑΑΚ σε επίπεδο κινήματος. Χαρακτηριστική είναι η απόφαση συντονιστικού στην Αθήνα (Μάρτης '22), που θέτει ένα χρονοδιάγραμμα διαφόρων κινητοποιήσεων (αντιπολεμικών, φοιτητικών κ.ά.) χωρίς να γίνεται πράξη καμία από αυτές τελικά. Μέχρι και ξεχωριστό συντονιστικό χρειάστηκε να γίνει (14-16 Απρίλη), ώστε να κατοχυρωθεί η εκλογική ενότητά τους. Επομένως, με βάση τα παραπάνω, αυτή τη στιγμή τα ΕΑΑΚ είναι μονάχα μια εκλογική συγκόλληση, που προσεγγίζει το φοιτητόκοσμο με έναν «ανεξάρτητο» και «ενωτικό» μανδύα.

Κάπως έτσι φτάνουμε στην προεκλογική περίοδο. Προεκλογική όχι για όλους τους Συλλόγους, αφού με ευθύνη της ΚΝΕ (κυρίως) αρκετοί ΦΣ διεξάγουν εκλογές ξεχωριστά, ακόμα και μήνες πριν από τους υπόλοιπους, διασπώντας τον ενιαίο χαρακτήρα που πρέπει να έχει το φοιτητικό κίνημα. Μία ακόμα χαρακτηριστική εικόνα για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται η συγκεκριμένη δύναμη τις εκλογές είναι και η απεύθυνσή της προς τα μέλη των Συλλόγων. Ανέκαθεν ήταν γνωστός ο εκλογικός κρετινισμός που οδηγούσε σε τραμπουκισμούς, νοθείες, κομπρεμί με συστημικές δυνάμεις. Η ΚΝΕ περισσότερο από ποτέ απευθύνεται συνειδητά σε ένα πιο δεξιό ακροατήριο, ώστε να καρπωθεί την επιστημονικίστικη κίνησή της για το άνοιγμα των σχολών. Χαρακτηριστικό είναι και το απολιτίκ προεκλογικό σύνθημα «Μόνοι τους και όλοι μας», που θα μπορούσε να ακούγεται κάλλιστα από οποιαδήποτε συστημική δύναμη. Αντίστοιχη εικόνα παρατηρούμε και στα ψηφοδέλτια. Σαν να μην έφτανε η προκήρυξη-φόρμα συμμετοχής στο ψηφοδέλτιο της ΠΚΣ (που μοιράζεται αφειδώς στις σχολές), πλέον στο σάιτ pksekloges.gr έχει κυκλοφορήσει ηλεκτρονική φόρμα ώστε να μπορέσει οποιοσδήποτε να τη συμπληρώσει και να κατέβει υποψήφιος με την ΠΚΣ!

Είναι φανερό ότι η Αριστερά αυτή ούτε μπορεί ούτε θέλει να αναλάβει το καθήκον της ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος. Έχει σοβαρή ευθύνη για την κατάσταση των Συλλόγων, που δεν επιτελούν το ρόλο τους ως όργανα πάλης. Η αμέσως επόμενη περίοδος θα θέσει αναβαθμισμένα καθήκοντα: ετοιμάζεται η ψήφιση νέου νόμου-πλαίσιο, η συγχώνευση δεκάδων τμημάτων και η εγκατάσταση της ΟΠΠΙ, ενώ οι συνέπειες της ακρίβειας θα οξύνουν τους ταξικούς φραγμούς, ειδικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Για να ξαναγίνουν οι Σύλλογοι στήριγμα των φοιτητών πρέπει να βγουν από τον πάγο και να μπουν σε κίνηση, με στίγμα αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντισυνδιαχειριστικό και αντιφασιστικό. Η **μαζική συμμετοχή** στις φοιτητικές εκλογές της **18ης Μαΐου** και η μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό πρώτο βήμα στην κατεύθυνση της οργάνωσης των φοιτητών μπροστά στους αγώνες που θα κληθούν να δώσουν το επόμενο διάστημα.

Διαδικασία συζήτησης για το μ-λ ρεύμα από τους Νέους του ΚΚΕ(μ-λ)

Το επόμενο διάστημα οι Νέοι του ΚΚΕ(μ-λ) θα προχωρήσουν στη διεξαγωγή εκδηλώσεων οι οποίες θα αφορούν το νεολαιίστικο δυναμικό της οργάνωσης πανελλαδικά με περιεχόμενο την πορεία του Μαρξιστικού - Λενινιστικού ρεύματος. Αφορμή για αυτό το «σχολείο» δεν είναι άλλη από την ανάγκη περαιτέρω συγκρότησης του δυναμικού σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο. Ανάγκη η οποία μπορεί να εξυπηρετηθεί μέσα από την κατανόηση της διαδρομής του μ-λ ρεύματος αλλά και της κομμουνιστικής κατεύθυνσης η οποία υπηρετούσε και υπηρετεί. Κατεύθυνση την οποία και το ΚΚΕ (μ-λ) συνεχίζει να παλεύει σήμερα.

Εισβολή ΜΑΤ στο ΑΠΘ

Η απουσία των φοιτητών, ευκαιρία για το σύστημα

Τη Δευτέρα 18/4, και εν μέσω διακοπών του Πάσχα, η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία να συνεχίσει ό,τι άφησε στη μέση στις διακοπές των Χριστουγέννων. Από νωρίς το πρωί ασφαλίτες κατέκλυσαν τη ΣΘΕ του ΑΠΘ, ώστε να συνεχιστούν οι εργασίες στο πρώην στέκι του Βιολογικού (που εκκενώθηκε «ώστε να γίνει βιβλιοθήκη» τη φετινή παραμονή Πρωτοχρονιάς). Φοιτητές που παρευρέθηκαν και προσπάθησαν να υπερασπιστούν το Άσυλο, βρήκαν ως απάντηση την εισβολή των ΜΑΤ στο ΑΠΘ, τον εγκλωβισμό τους για ώρες και τη ρίψη χημικών και ξύλου.

Την επόμενη μέρα, καλέστηκαν δύο φοιτητικές κινητοποιήσεις (μία στη ΣΘΕ και μία στην Πρυτανεία) καταγγελίας της εισβολής της αστυνομίας και υπεράσπισης του Ασύλου. Η συγκέντρωση της Πρυτανείας κατέληξε με πορεία έξω από το Γεωπονικό, όπου συνάντησε τον κλοιό της αστυνομίας. Αυτή τη φορά, μάλιστα, δεν υπήρχε καν το πρόσχημα των εργασιών στον χώρο του στεκιού του Βιολογικού για να «δικαιολογήσουν» την εισβολή τους! Οι αστυνομικές δυνάμεις εγκλώβισαν για αρκετή ώρα τους φοιτητές, μη επιτρέποντάς τους να φτάσουν στη ΣΘΕ, ενώ προχώρησαν και στη σύλληψη δύο φοιτητών.

Αντίστοιχα περιστατικά συνέβησαν και την Τετάρτη 20/4 (και ενώ είχε καλεστεί συγκέντρωση αλληλεγγύης στους δύο συλληφθέντες στα δικαστήρια), αλλά και την Τρίτη 26/4. Και τις δυο μέρες, αστυνομικές δυνάμεις είχαν στρατοπεδεύσει από νωρίς το πρωί έξω από το κτήριο της ΣΘΕ. Φοιτητές κάλεσαν σε συγκέντρωση και κατάφεραν να διώξουν την αστυνομία από τον χώρο του Ασύλου, φωνάζοντας συνθήματα και διεκδικώντας να αποχωρήσουν τα ΜΑΤ!

Οι αλλεπάλληλες εισβολές της αστυνομίας στο ΑΠΘ έχουν σκοπό να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές και να δείξει η κυβέρνηση τη δύναμή της. Σε μια φάση που οι φοιτητές βιώνουν στο πετσί τους την ακρίβεια, τη φτώχεια, το χτύπημα στο δικαίωμά τους να σπουδάζουν, τον κίνδυνο ενός πολέμου όλο και πιο κοντά τους, σε μια εποχή που οι φοιτητές του ΔΙΠΑΕ και όχι μόνο βγαίνουν στον δρόμο ενάντια στις συγχωνεύσεις, η κυβέρνηση θέλει να προλάβει τις αντιδράσεις τους. Να εντυπώσει στις συνειδήσεις τους ότι η παρουσία της αστυνομίας θα είναι πια καθημερινότητα γι' αυτούς (όπως άλλωστε προβλέπει και ο νόμος 4777) και ότι όποιο κεφάλι σηκώνεται, θα κόβεται. Να διαμορφώσει τα παραπάνω επιστήμια που τόσο πολύ ονειρεύεται: των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης, της απουσίας οποιασδήποτε φωνής αντιστέκεται στην άγρια πολιτική της.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις κατήγγειλαν τις αλλεπάλληλες εισβολές της αστυνομίας στο ΑΠΘ, συμμετείχαν σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο ΑΠΘ και στα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης και κάλεσαν τη νεολαία να πάει κόντρα σε κάθε προσπάθεια καταπάτησης του Ασύλου. Να παλέψει ενάντια στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής της ζωής, ενάντια στο πέταγμά της από την εκπαίδευση, ενάντια στη φτώχεια και την ακρίβεια, ενάντια στον πόλεμο και την εξάρτηση. Μέσα από τους αγώνες της, να παλέψει για σπουδές, δουλειά, ελευθερίες. Οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν.

ΕΞΩ
ΗΠΑ-ΝΑΤΟ
ΡΩΣΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Ουκρανία

Κρίσιμες μέρες, άλματα στην επικινδυνότητα

Είναι φανερό ότι οι μέρες που διανύουμε γίνονται ολοένα και πιο κρίσιμες. Ο ιστορικός χρόνος έχει συντομευθεί, «τρέχοντας» σ' αυτές τις εβδομάδες σαν να έχουν περάσει μήνες και χρόνια. Ενώ βασικές πλευρές του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού παραμένουν σταθερές, ταυτόχρονα συντελούνται σημαντικές ανακατατάξεις στις επιλογές ιμπεριαλιστικών δυνάμεων πρώτης, δεύτερης και τρίτης γραμμής και διαμορφώνονται εν θερμώ οι όροι και οι προϋποθέσεις των επόμενων βημάτων τους. Προπαντός κάθε μέρα που περνά, πραγματοποιούνται άλματα στην κλιμάκωση της επικινδυνότητας για την εργατική τάξη και τους λαούς στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο.

Οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών

Η βύθιση του «Moskva» στις 14 Απριλίου και ενώ εξελισσόταν το ήδη εξαγγελθέν πέρασμα της ρωσικής εισβολής στη δεύτερη φάση με την απόσυρση από το Κίεβο, την αναδιάταξη των δυνάμεων και την επικέντρωση στην Ανατολική Ουκρανία, αποτέλεσε αντικειμενικά ένα σημαντικό χτύπημα στο κύρος της ρωσικής πολεμικής μηχανής και τραυμάτισε (θα δούμε σε ποιο βαθμό) και τις επιχειρησιακές δυνατότητές του πολεμικού ναυτικού της. Αντικειμενικά, επίσης, αποτέλεσε μια «τρικλοποδιά» στην έναρξη της δεύτερης φάσης, αλλά και ένα μήνυμα ότι αυτή η δεύτερη φάση θα είναι κλίμακες πιο σκληρή και πιο επικίνδυνη. Ταυτόχρονα, μια και είναι σχεδόν βέβαιο ότι για να πληγεί η ναυαρχίδα του ρωσικού στόλου της Μαύρης Θάλασσας βοήθησαν οι ΗΠΑ και η Βρετανία, ήταν μια επιβεβαίωση της διπλής επισήμανσης που και εμείς έχουμε κάνει: ότι πρώτον ο ουκρανικός στρατός λειτουργεί σαν αμερικανικό άβαταρ, αντλώντας και χρησιμοποιώντας πληροφορίες που δέχεται σε πραγματικό χρόνο από την Ουάσιγκτον και το Λονδίνο και δεύτερον ότι οι ΗΠΑ αναβαθμίζουν συνεχώς και κλιμακούμενα την εμπλοκή τους δι' αντιπροσώπων στον πόλεμο. Βάσει αυτού του σημαντικού γεγονότος πέρασε σχεδόν απαρατήρητη η παράδοση 1.000 Ουκρανών πεζοναυτών που ήταν ταμπουρωμένοι στην τεράστια χαλυβουργία «Αζόφσταλ» της Μαριούπολης.

Σαν «απάντηση» στη βύθιση της «Moskva» αλλά και ως προετοιμασία της δεύτερης φάσης, η Ρωσία πραγματοποίησε πυραυλικές επιθέσεις με πιο σημαντικές την καταστροφή, νοτιοδυτικά του Κιέβου εργοστασίου αντιπλοϊκών πυραύλων Neptune, σαν κι αυτούς που χτύπησαν τη «Moskva», διυλιστηρίων πετρελαιοειδών και αεροπορικών στρατιωτικών εγκαταστάσεων, τόσο στη Δυτική Ουκρανία, όσο και στο Βορειοδυτικό Ντονμπάς.

Η Ρωσία ξεκίνησε επίσημα στις 18/4 την προσπάθεια κατάληψης της περιοχής του Ντονμπάς, με έναν καταιγισμό πυραυλικών επιθέσεων (315 στον αριθμό) με πιο σημαντικές την καταστροφή μιας γιγάντιας αποθήκης στο ΛΒιΒ (με δικιά της σιδηροδρομική γραμμή...) όπου φαίνεται να είχαν συγκεντρωθεί μεγάλες ποσότητες του πολεμικού υλικού που είχαν αποστείλει οι δυτικοί, καθώς και τριών σιδηροδρομικών σταθμών που μείωσαν σημαντικά τη δυνατότητα ανεφοδιασμού των ουκρανικών στρατιωτικών δυνάμεων στο Ντονμπάς. Τα στοιχεία δείχνουν ότι η ρωσική επίθεση ξεκίνησε από τον Βορρά, κατάφερε να σπάσει τις γραμμές άμυνας του ουκρανικού στρατού που είχε βαριές απώλειες και να καταλάβει την πόλη Κρεμένναγια, που απέχει 50 χιλιόμετρα από την πόλη Κραματόρσκ, που αποτελεί ίσως τον πιο βασικό στόχο των ρωσικών δυνάμεων.

Τις επόμενες ημέρες, είχαμε εντατικοποίηση των πυραυλικών επιθέσεων που επεκτάθηκαν στον Νότο (Μικολάιφ, Ζαπορίζια), ξεπερνώντας τα 1.000 χτυπήματα ανά ημέρα, σε στόχους που αφορούν κυρίως αποθήκες καυσίμων και εγκαταστάσεις ανεφοδιασμού των ουκρανικών δυνάμεων με οπλικά συστήματα. Εν τω μεταξύ, μετά τις 20/4 που ανακοινώθηκε η κατάληψη της στρατηγικής πόλης-λιμανιού της Μαριούπολης, υπήρξε σταδιακή απελευθέρωση στρατιωτικών δυνάμεων των αυτονομιστών του Ντονέτσκ και των Τσετσένων του Καντίροφ. Κατά τη διάρκεια της νύχτας προς τις 26/4, είχαμε ένα νέο σφυροκόπημα των ρωσικών δυνάμεων σε πάνω από 90 στρατιωτικούς στόχους στην Ουκρανία, σκοτώνοντας τουλάχιστον 500 Ουκρανούς στρατιώτες και καταστρέφοντας δεκάδες τεθωρακισμένα οχήματα και άλλο στρατιωτικό εξοπλισμό. Αυτή η κλιμάκωση, σε συνδυασμό με το ότι στην περιοχή του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ έχει φτάσει το μεγαλύτερο μέρος των ρωσικών δυνάμεων που προορίζονταν για την περιοχή, μετά την απόσυρσή τους από τον Βορρά, προϊδεάζει για την έναρξη της σφοδρής επίθεσης κατά του ουκρανικού στρατού από ανατολικά και από τον Νότο, που θα σημάνει ταυτόχρονα και την ουσιαστική έναρξη της προσπάθειας περικύκλωσης των ουκρανικών στρατιωτικών δυνάμεων που βρίσκονται στην Ανατολική Ουκρανία.

Χωρίς σε καμιά περίπτωση να μπορούμε να προδικάσουμε την εξέλιξη των μαχών, ωστόσο έχουμε τη δυνατότητα να προχωρήσουμε σε κάποιες επισημάνσεις για ορισμένα σημεία που θα παίξουν ρόλο στην πορεία τους. Καταρχάς, περνάμε από τη φάση που κυριαρχούσε (λόγω και των επιλογών της ουκρανικής ηγεσίας) η πολιορκία των μεγάλων πόλεων, σε έναν πόλεμο ανοιχτού πεδίου και μάλιστα στις μεγάλες πεδιάδες -χωρίς βλάστηση- του Ντονμπάς και ενώ έχει περάσει η περίοδος της λάσπης. Αυτό ευνοεί τον ρωσικό στρατό, που διατηρεί, παρά τα προβλήματα που εμφάνισε και τις απώλειες που υπέστη, σαφή υπεροχή σε τεθωρακισμένα και βαρύ πυροβολικό, που επιπλέον υποστηρίζονται από κάθε είδους πυραυλικά συστήματα και φυσικά την αεροπορία, που αν δεν κυριαρχεί πλήρως στον ουκρανικό ουρανό, έχει τουλάχιστον τον σημαντικό έλεγχό του (αυτό μαρτυρά και η εναγώνια προσπάθεια των ΗΠΑ, της Βρετανίας και των δυτικών για εξοπλισμό του Κιέβου με αντιαεροπορικά συστήματα και ραντάρ αντιπυροβολικού). Το ίδιο ευνοούν τον ρωσικό στρατό οι βραχύτερες γραμμές ανεφοδιασμού, όχι μόνο σε σχέση με αυτές που ο ίδιος είχε στην πρώτη φάση, αλλά και σε σχέση με τις αντίστοιχες ουκρανικές. Είναι, επιπλέον, δεδομένο ότι ταυτόχρονα υπάρχει μια κλιμακούμενη προσπάθεια πια από την πλευρά της Ρωσίας να αποκόψει σε μεγάλο βαθμό την τροφοδοσία των ουκρανικών στρατευμάτων από τη δυτική Ουκρανία, ενώ το αντίστροφο δεν μπορεί να συμβεί εύκολα. Ρόλο θα παίξει και η στάση των ρωσόφωνων πληθυσμών της περιοχής, στον βαθμό που συνεχίζουν να προσβλέπουν προς τη Ρωσία. Φυσικά ο ρωσικός στρατός είναι κουρασμένος, αλλά το ίδιο μπορεί να πει κάποιος και για τον ουκρανικό. Στα πλεονεκτήματα των ουκρανικών δυνάμεων πρέπει να προσμετρηθεί η πολύχρονη εμπειρία που έχουν αποκτήσει στο οχτάχρονο 2014-2022 στην περιοχή του Ντονμπάς, καθώς και ο μετασχηματισμός του ουκρανικού στρατού με την αμέριστη βοήθεια των ΗΠΑ αυτή την περίοδο. Ωστόσο και σε βασικές γραμμές τα πλεονεκτήματα των ουκρανικών δυνάμεων είναι τα μείον που έχουν ή θα εμφανίσουν οι ρωσικές δυνάμεις επί του πεδίου. Φυσικά, ρόλο θα παίξει ο κλιμακούμενος δυτικός υπερεξοπλισμός της Ουκρανίας, που στον βαθμό που επιτευχθεί, ίσως να μην μπορέσει να δώσει τη νίκη στο καθεστώς του Κιέβου, αλλά να φθείρει σε σημαντικό βαθμό τις ρωσικές δυνάμεις. Αρκεί, όμως, αυτό πια για τις ΗΠΑ;

Διάσκεψη στο Ραμστάιν

Από τη «γενοκτονία» στη διάσκεψη των εμπρηστών (Ραμστάιν)

Η έμμεση εμπλοκή των ΗΠΑ-Βρετανίας-Δύσης το τελευταίο διάστημα κλιμακώνεται και γεννά μεγάλους κινδύνους. Λίγο πριν τη βύθιση του «Moskva», ο Μπάιντεν κλιμάκωνε με τις δηλώσεις του περί «γενοκτονίας», για μια ακόμη φορά και όχι τυχαία, τις φραστικές του επιθέσεις προς τη Ρωσία, ενώ παράλληλα ανακοίνωνε πρόσθετη «βοήθεια» 800 εκατομμυρίων δολαρίων προς την Ουκρανία. Ο Μακρόν διαφοροποιήθηκε άμεσα, λέγοντας πως «*η λεκτική κλιμάκωση δεν εξυπηρετεί την επίτευξη ειρήνης*», ενώ και ο Ιταλός ομόλογός του δήλωνε πως πρέπει να υπάρξει διερεύνηση πριν την εξαγωγή συμπερασμάτων. Γάλλος δημοσιογράφος της «LeFigaro» προέβαινε παράλληλα σε αποκαλύψεις για την διεύθυνση του ουκρανικού στρατού από Αμερικανούς και τη δράση των κομάντος της Βρετανικής SAS στο ουκρανικό έδαφος. Η ρωσική διπλωματία, «βλέποντας» όχι μόνο αυτό που συνέβαινε ήδη, αλλά κι αυτό που έρχονταν, έστελνε ρηματική διακοίνωση προς τις ΗΠΑ, όπως αποκάλυψε η Ουάσιγκτον Ποστ, «*για να σταματήσει την ανεύθυνη στρατιωτικοποίηση της Ουκρανίας, η οποία συνεπάγεται απρόβλεπτες συνέπειες για την περιφερειακή και παγκόσμια ασφάλεια*». Παράλληλα, στις 20/4 η Ρωσία ανέβασε βίντεο και ανακοίνωση με την πετυχημένη δοκιμή του διηπειρωτικού βαλλιστικού πυραύλου «Sarmat», που μπορεί να φέρει πυρηνικές κεφαλές και που έχει τη δυνατότητα να ξεπερνά τις υπάρχουσες αντιπυραυλικές ασπίδες, με τον Πούτιν να δηλώνει πως «*θα υποχρεώσει να το ξανασκεφθούν εκείνοι που μέσα από την απροκάλυπτη επιθετική τους ρητορική προσπαθούν να απειλήσουν τη χώρα μας*».

Την ίδια περίοδο είχαμε το διπλωματικό επεισόδιο Γερμανίας-Ουκρανίας, με την απαγόρευση εισόδου στην τελευταία του Γερμανού προέδρου Στάινμάγιερ. Το καθεστώς Ζελένσκι έδρασε για πολλοστή φορά σαν ενεργούμενο των ΗΠΑ. Όχι τυχαία, τις ίδιες μέρες οι NewYorkTimes έγραφαν «*για διαφαινόμενο σκεπτικισμό, αν όχι διαφαινόμενη μεταστροφή της Γερμανίας, όσον αφορά την απόφασή της να έρθει σε ρήξη με τη Ρωσία*», προσθέτοντας ότι ο Σολτς «*σέρνει τα πόδια του*» και στην αποστολή όπλων στην Ουκρανία και στο ζήτημα των κυρώσεων εναντίον της Ρωσίας. Η καθοδηγούμενη άσκηση πίεσης προς τη γερμανική ηγεσία, με δεδομένο τον δικασμό τόσο στο κυβερνητικό όσο και σε ευρύτερο επίπεδο αστικής τάξης, συνεχίστηκε χωρίς εμφανές αποτέλεσμα στην τηλεδιάσκεψη του G7 στις 19/4, όπου οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν την αποστολή περισσότερων συστημάτων πυροβολικού, με τον εκπρόσωπο των αμερικανικού πενταγώνου να αναφέρει ότι ΝΑΤΟϊκές χώρες έστειλαν «επιπλέον αεροπλάνα» στο Κίεβο. Ομολογία και ταυτόχρονα επιδίωξη μεγαλύτερης εμπλοκής και έντασης!

Οι Αμερικάνοι και από κοντά οι Βρετανοί ιμπεριαλιστές, αν από τη μια «προβλέπουν» παρατεταμένη σύγκρουση στην Ουκρανία και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους να πετύχουν οι προβλέψεις τους, από την άλλη έχουν ανησυχήσει πολύ σοβαρά από τις κινήσεις του ρώσικου ιμπεριαλισμού όσον αφορά την Ανατολική Ουκρανία. Διαβλέποντας, λοιπόν, πως οι επόμενες εβδομάδες, με τη «μάχη του Ντονμπάς» να είναι σε πλήρη εξέλιξη, θα είναι πολύ κρίσιμες για τη συνολική πορεία του πολέμου, επιτάχυναν τον βηματισμό τους. Διότι γνωρίζουν καλά και από πρώτο χέρι ότι αυτό που διαμορφώνεται στο πεδίο των μαχών επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό και τροποποιεί δεδομένα, «συμπεριφορές» και στάσεις αντιπάλων, ανταγωνιστών, συμμάχων και υποτακτικών. Ήδη τους έχει θορυβήσει η αντοχή της ρωσοκινέζικης συνεργασίας, η άρνηση της Ινδίας να συναινέσει σε κυρώσεις απέναντι στη Ρωσία, αλλά και η επαύξηση των ινδορωσικών σχέσεων, η στάση της Σαουδικής Αραβίας, της Βραζιλίας, της Αιγύπτου.

Γι' αυτό τόσο μετά την επίσκεψη Όστιν-Μπλίνκεν στο Κίεβο και τη συνάντησή τους με τον Ζελένσκι, όσο και στη διάσκεψη που οι ΗΠΑ οργάνωσαν και σημειολογικά πραγματοποίησαν στη μεγαλύτερη αμερικανική στρατιωτική βάση στον κόσμο, στη γερμανική πόλη Ραμστάιν, με τη συμμετοχή σχεδόν 40 χωρών, οι Αμερικάνοι αξιωματούχοι εμφανίστηκαν άκρως επιθετικοί. Ο Αμερικανός υπουργός άμυνας Όστιν δήλωνε ότι οι «*Ηνωμένες Πολιτείες είναι αποφασισμένες να "κινήσουν γη και ουρανό"*» για να βοηθήσουν τη νίκη της Ουκρανίας στον πόλεμο, ενώ ο αμερικανός ΥΠΕΞ Μπλίνκεν ομολογούσε ανοιχτά πως «*οι ΗΠΑ θέλουν να δουν τη Ρωσία αποδυναμωμένη στρατιωτικά σε τέτοιο βαθμό που να μην μπορεί πλέον να εισβάλλει σε γειτονική της χώρα*»! Και επιπλέον, ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ, στρατηγός Μίλεϋ προειδοποίησε πως το Κίεβο χρειάζεται περισσότερη βοήθεια «τώρα», λέγοντας χαρακτηριστικά πως «*ο χρόνος δεν είναι με την πλευρά της Ουκρανίας*». Η διάσκεψη στο Ράμσταιν δίκαια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως διάσκεψη των εμπρηστών!

Εξίσου, αν όχι περισσότερο, ηχηρό και σημαντικό γεγονός αποτέλεσε η αλλαγή στάσης της γερμανικής ηγεσίας, που δια στόματος της Γερμανίδας υπουργού Άμυνας Λάμπρεχτ, «άναβε το πράσινο φως» για τη διάθεση βαρέος οπλισμού στην Ουκρανία, διευρύνοντας το ρήγμα στις ρωσογερμανικές σχέσεις. Συνολικά μέσω της διάσκεψης, η «Δύση» αναβαθμίζει τον εξοπλισμό της Ουκρανίας με οπλικά συστήματα βαρέος τύπου και μαζί με αυτή και την εμπλοκή της στον πόλεμο. Ο Λαβρόφ όχι τυχαία πριν τη διάσκεψη στο Ραμστάιν δήλωσε πως «*το ΝΑΤΟ, στην ουσία, ενεπλάκη σε πόλεμο με τη Ρωσία δια αντιπροσώπου. Πόλεμος σημαίνει πόλεμος*», για να υπογραμμίσει πως η Ρωσία δεν θέλει, όπως πολλοί, να αυξήσει τεχνητά τον κίνδυνο ενός πυρηνικού πολέμου, αλλά ο κίνδυνος αυτός είναι πραγματικός και δεν πρέπει να τον υποτιμούμε.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη που ρίχνει λάδι στη φωτιά, Φινλανδία και Σουηδία συντονίζουν τα βήματά τους με στόχο την ταχεία ένταξή τους στο ΝΑΤΟ με τη Ρωσία να απαντά πως αυτό μπορεί να σημαίνει και εγκατάσταση πυρηνικών στον ρωσικό θύλακα του Καλίνινγκραντ.

Αρχίζει η διαφοροποίηση της Κίνας;

Ανήμερα της δοκιμής του Sarmat, ο Κινέζος ΥΠΕΞ διαβεβαιώνει τον Ρώσο πρέσβη στην Κίνα ότι το Πεκίνο θα συνεχίσει τον «στρατηγικό συντονισμό» με τη Μόσχα, επικαλούμενος την αύξηση κατά 30% των εμπορικών συναλλαγών των δύο πλευρών. Πέντε μέρες μετά, μέσω του εκπροσώπου του κινέζικου ΥΠΕΞ, γίνονται ασυνήθιστα σκληρές δηλώσεις απέναντι στις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ χαρακτηρίζονται άρχοντες της παραπληροφόρησης, ότι χρησιμοποιούν τις «*δήθεν δημοκρατικές ευαισθησίες*», για να «*καταστρέφουν ολοσχερώς κυρίαρχες χώρες*», κατηγορώντας τις για μία σειρά εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και εγκλημάτων πολέμου, για δολοφονία 300.000 αμάχων και για τον ξεριζωμό 26.000.000 ανθρώπων ανά τον κόσμο σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Ταυτόχρονα, απευθυνόμενος προς την ΕΕ δήλωσε πως «*ελπίζουμε η Ευρώπη να σταματήσει να κρατάει το κεράκι στον διάβολο*».

Μπορεί η κινέζικη ηγεσία να μην θέλει να διακινδυνεύσει την επιβολή κυρώσεων εναντίον της, μιας και έχει αντλήσει σημαντικά οφέλη από τις εκτεταμένες οικονομικές της σχέσεις με τη Δύση (πολύ περισσότερο από τη Ρωσία, που οι σχέσεις της ήταν ακόμα και στις καλύτερες εποχές υπό περιορισμό). Ωστόσο, γνωρίζει καλά πως εάν δεν στηρίξει τη Ρωσία, ο επόμενος στόχος είναι η ίδια. Άλλωστε, από την αρχή της ρωσικής εισβολής, που φυσικά δεν καταδίκασε, είχε διατυπώσει την άποψη πως θεωρεί νόμιμες τις ρωσικές ανησυχίες όσον αφορά την ασφάλεια, χρεώνοντας στις ΗΠΑ την αιτία την όξυνσης. Αυτή η θέση συνδέεται άμεσα με την πίεση που η ίδια δέχεται όσον αφορά την Ταϊβάν, όσο και γενικότερα από τις κινήσεις των ΗΠΑ στον Ειρηνικό (AUKUS, Quad). Επιπλέον, δεν πέρασε απαρατήρητη από την κινέζικη ηγεσία η αντίδραση των ΗΠΑ αλλά και της Αυστραλίας, στην ανακοίνωση «συμφωνίας ασφάλειας» που φαίνεται να υπέγραψε η Κίνα με τα Νησιά του Σολομώντα.

Ο ορίζοντας βαραίνει πολύ

Όλα δείχνουν πως βαδίζουμε σε ολοένα και πιο επικίνδυνα και συνάμα αχαρτογράφητα «νερά» σε όλα τα επίπεδα! Και αυτό γιατί τα διακυβεύματα είναι πολλά και μεγάλα. Μας το θυμίζει η πρόσφατη Έκθεση της CIA, που μεταξύ άλλων επισημαίνει ότι «*η Ρωσία θα παραμείνει ο μεγαλύτερος και ισχυρότερος αντίπαλος των Ηνωμένων Πολιτειών σε όπλα μαζικής καταστροφής στο εγγύς μέλλον*». Μας το υπογραμμίζει το άρθρο του επικεφαλής του Atlantic Council που δημοσιεύτηκε στην «Καθημερινή» στις 17/4 και καταλήγει ότι «*για να διαμορφώσουν τη μελλοντική παγκόσμια τάξη, οι ΗΠΑ και η Ευρώπη πρέπει να αντιστρέψουν την πορεία της δυτικής και δημοκρατικής παρακμής στην Ουκρανία*».

Σταχυολογούμε, λοιπόν, και ενδεικτικά μερικές μόνο από τις πολύ τελευταίες εξελίξεις. Σε απάντηση στις πολωνικές κυρώσεις προς τη Gazprom, η τελευταία δήλωσε πως διακόπτει την παροχή φυσικού αερίου προς την Πολωνία, ενώ μία μέρα μετά δήλωσε πως πράττει το ίδιο και με τη Βουλγαρία, μιας και αρνείται να πληρώσει σε ρούβλια. Εν τω μεταξύ, στη γειτονική Βουλγαρία έχει ξεσπάσει κρίση στον κυβερνητικό συνασπισμό, με το Σοσιαλιστικό Κόμμα να δηλώνει πως θα αποσύρει τη στήριξή του στην κυβέρνηση Πετκόφ, εάν προχωρήσει στην αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού στο Κίεβο. Οι ειδήσεις αυτές ήδη εκτοξεύουν την τιμή του φυσικού αερίου ακόμα πιο πάνω, ενώ διακινούνται φήμες για αντίστοιχες κινήσεις και προς άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η ρωσική ηγεσία φαίνεται ότι «ρίχνει» στη μάχη όλο και περισσότερα «όπλα», εκτός από τα όπλα που χρησιμοποιεί στο πεδίο των μαχών.

Αν η προηγούμενη εξέλιξη στο πολιτικο-οικονομικό πεδίο αυξάνει τη ρωσική πίεση προς τις ευρωπαϊκές χώρες, επιτείνοντας τους δικασμούς στα πλαίσια της ΕΕ και μεγαλώνοντας τα ερωτηματικά των κυρίαρχων τάξεων για τις συνέπειες της ευθυγράμμισης με τις ΗΠΑ, οι εξελίξεις στην Υπερδνειστερία μυρίζουν μπαρούτι! Οι υποψήφιοι για τη δημιουργία της έντασης δεν είναι πολλοί!

Καταρχάς, οι ΗΠΑ και το υποχείριό τους καθεστώς του Κίεβου θα είχαν κάθε λόγο να δημιουργήσουν ένα νέο θερμό μέτωπο την ώρα που η Ρωσία επικεντρώνεται στην Ανατολική Ουκρανία, δημιουργώντας στην «καλύτερη» περίπτωση έναν σχετικά σύντομο αντιπερισπασμό, που θα αποσπάσει δυνάμεις και τελικά θα καθυστερήσει τη ρώσικη επίθεση στο Ντονμπάς, ώστε να κερδηθεί χρόνος για τον εξοπλισμό των ουκρανικών δυνάμεων. Στη χειρότερη περίπτωση να διευρυνθεί το μέτωπο της σύγκρουσης για μια αναγκαστική «απασχόληση» διαρκείας των ρωσικών δυνάμεων σε ένα δεύτερο μέτωπο. Αν και κατά τη γνώμη μας, συγκεντρώνει λιγότερες πιθανότητες, δεν μπορεί να αποκλειστεί η κίνηση να γίνεται από τη μεριά της Ρωσίας ώστε να ανοίξει σταδιακά το μέτωπο προς τα νοτιοδυτικά (Οδησσός) με τελικό σκοπό την εδαφική ένωση της στενής ζώνης της Υπερδνειστερίας με τα την Κριμαία, την κατειλημμένη περιοχή της Χερσώνας και φυσικά την περιοχή του Ντονμπάς. Αν και δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τον υπαίτιο των επιθέσεων στην αποσχισθείσα από το 1991 φιλορωσική περιοχή που άνηκε στην Μολδαβία, και με την επιφύλαξη αν τα γεγονότα των επόμενων ημερών θα μας διαφωτίσουν περισσότερο, η εξέλιξη αυτή αντικειμενικά ανεβάζει τον κίνδυνο διεύρυνσης του πολέμου!

Άλλωστε, το ότι οι κίνδυνοι αυξάνουν αλματωδώς ήρθε να μας το υπογραμμίσει για άλλη μια φορά, η προβοκατόρικη δήλωση του Βρετανού υπουργού Άμυνας ότι η Βρετανία υποστηρίζει τις ουκρανικές αεροπορικές επιθέσεις (που πραγματοποιούνται τελευταία) σε ρωσικό έδαφος προσθέτοντας ότι είναι απολύτως νόμιμο να χρησιμοποιηθούν βρετανικά όπλα σε τέτοιες επιθέσεις, παρόλο που προς το παρόν δεν πιστεύει ότι χρησιμοποιούνται.

Τότε υπήρξε άμεσα η άκρως ανησυχητική ερώτηση-δήλωση της Ζαχάροβα: «*Αντιλαμβανόμαστε σωστά ότι για χάρη της διακοπής του εφοδιασμού του στρατιωτικού εξοπλισμού, η Ρωσία θα μπορούσε να πλήξει στρατιωτικούς στόχους στο έδαφος εκείνων των χωρών του ΝΑΤΟ που προμηθεύουν όπλα στο καθεστώς του Κιέβου; Εξάλλου, αυτό οδηγεί άμεσα σε θανάτους και αιματοχυσία στο ουκρανικό έδαφος*».

Η Γερμανία και ο πόλεμος στην Ουκρανία
Το τίμημα της προσαρμογής

Ο χάρτης της Ευρώπης ανακαθορίζεται στην Ουκρανία, και η Γερμανία, η μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ, δείχνει απρόθυμη να κατανοήσει πως αυτός ο πόλεμος πρόκειται να αλλάξει την Ευρώπη που προέκυψε μετά την κατάρρευση της ΣΕ.

Διάφοροι παράγοντες στο Βερολίνο δεν θέλουν να διακοπεί η, εδώ και δεκαετίες, σχέση με τη Ρωσία που, ενδεχομένως, δεν αφορά μόνο την πρόσβαση στην ενέργεια και τους οικονομικούς δεσμούς που διαμορφώθηκαν με τα χρόνια. Φαίνεται να υπάρχει μια πεποίθηση, μεταξύ των επιχειρηματικών λόμπι, ότι η «πόρτα με τη Ρωσία» πρέπει να διατηρηθεί ανοιχτή. Το ερώτημα είναι με ποιους όρους πλέον.

Η Ρωσία, ως θέμα «τριβής» μεταξύ ΗΠΑ – Γερμανίας, έχει βάθος και ξεκινά πολύ πριν από τη ρωσική εισβολή. Ακόμη και μετά την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία, και στα οκτώ χρόνια πολέμου στην ανατολική Ουκρανία, η Γερμανία επιζητούσε τη διεύρυνση και εμβάθυνση των σχέσεων ΕΕ- Ρωσίας. Μέχρι το ξέσπασμα του πολέμου, ένα μέρος του γερμανικού κατεστημένου θεωρούσε κατανοητή τη διεκδίκηση μιας σφαίρας επιρροής από τη Ρωσία στη γειτονιά της! Πριν από την εισβολή, μέλη αυτής της τάσης, που συνδυάζουν τη ρωσοφιλία με τον αντιαμερικανισμό, υποστήριζαν ότι η Γερμανία δεν θα έπρεπε να υιοθετήσει τη σκληρή γραμμή των ΗΠΑ απέναντι στη Ρωσία.

Σήμερα και παρότι ο πόλεμος στην Ουκρανία μεταμορφώνει την εξωτερική πολιτική της Γερμανίας, αναγκάζοντάς την σε μεγαλύτερη ευθυγράμμιση με τις επιλογές των ΗΠΑ, η βασική αντίφαση ανάμεσα στις οικονομικές κυρώσεις και στη διασφάλιση ρώσικου πετρελαίου και αερίου μεγαλώνει. Ο αντικαγκελάριος Χάμπεκ, δηλώνοντας ότι *«ένα άμεσο εμπάργκο φυσικού αερίου θα έθετε σε κίνδυνο την κοινωνική ειρήνη στη Γερμανία»*, ερμηνεύει πολιτικά την κοινή δήλωση, στο γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων dpa, του πρόεδρου της εργοδοτικής ένωσης BDA, Ντάλγκερ, και του προέδρου της συνομοσπονδίας συνδικάτων DGB, Χόφμαν: *«Ένα καθολικό εμπάργκο φυσικού αερίου θα οδηγούσε σε τέλμα την παραγωγή, σε διακοπές λειτουργίας ολόκληρων παραγωγικών μονάδων, περαιτέρω αποβιομηχάνιση και μακροπρόθεσμη απώλεια θέσεων εργασίας στη Γερμανία»*...

Τα διλήμματα στα οποία πρέπει να απαντήσει η κυβέρνηση Σολτς είναι και πολλά και κρίσιμα και καθόλου υποθετικά και με ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα. Οι πιέσεις στη Γερμανία να εγκαταλείψει πλήρως την Οστπολιτίκ που χάραξε ο Μπραντ μετά το 1969 φαίνεται ότι θα ενταθούν. Αυτό ενδεχομένως να έχει συνέπειες στους συσχετισμούς στο εσωτερικό της γερμανικής αστικής τάξης, πράγμα που θα εκφραστεί ίσως άμεσα και στο πολιτικό σκηνικό. Δεν περνάει μέρα που να μη δέχεται κριτική η κυβέρνηση του Βερολίνου για το ρωσικό πετρέλαιο, για το φυσικό αέριο και για το ότι η Γερμανία στέλνει στους Ουκρανούς τα όπλα που έχουν ζητήσει.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία ωθεί σε μια ριζική μετατόπιση τη γερμανική εξωτερική πολιτική, μέσα σε εξαιρετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Η Γερμανία, ύστερα από δεκαετίες ελαχιστοποίησης των αμυντικών της δαπανών (ο λαθρεπιβάτης, κατά Τραμπ, στο σύστημα ασφάλειας της Δύσης), ξαφνικά αυξάνει δραστικά τις αμυντικές δαπάνες και εκσυγχρονίζει το στρατό της. Ο προγραμματισμένος αμυντικός προϋπολογισμός της Γερμανίας (αν ισχύσουν οι εξαγγελίες) θα γίνει ο μεγαλύτερος στην Ευρώπη, επιδρώντας στις ισορροπίες σε ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Σήμερα η κυβέρνηση Σολτς δείχνει εγκλωβισμένη, όπως σημειώνει το Spiegel, απέναντι σε μέτρα που πρέπει άμεσα να ληφθούν τη στιγμή που η συζήτηση για χορήγηση βαρέος οπλισμού στη Ουκρανία συνεχίζει να διχάζει τον γερμανικό πολιτικό κόσμο. Τα δύο κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού, «Φιλελεύθεροι» και «Πράσινοι», επιχειρούν να ισορροπήσουν ανάμεσα σε αντιθετικές θέσεις: στην παράδοση βαρέων όπλων στην Ουκρανία και στον κίνδυνο κάτι τέτοιο να εκληφθεί ως άμεση εμπλοκή της Δύσης στον πόλεμο και να οδηγήσει σε κλιμάκωση και διεύρυνση της σύγκρουσης. Από την άλλη η CDU/CSU, μετά την ήττα στις ομοσπονδιακές εκλογές, επιλέγει την «εξωτερική ασφάλεια» ως το πεδίο αντιπαράθεσης, επενδύοντας «για κομματικά οφέλη» (όπως τους κατηγορεί ο κυβερνητικός συνασπισμός) στο ζήτημα του εξοπλισμού της Ουκρανίας.

Εγκαίνια NordStream 1. Τότε, όλοι ήταν εκεί!

Πάντως δεν είναι καθόλου καθαρές οι γραμμές αντιπαράθεσης στη γερμανική πολιτική σκηνή. Μπορεί το CDU/CSU να βλέπει ευκαιρίες αντιπολιτευτικές, όμως η διάσταση του ζητήματος διαπερνά το σύνολο της γερμανικής αστικής τάξης, που για δεκαετίες έχτιζε μια εθνική στρατηγική και σήμερα τίθεται ζήτημα ριζικής αναπροσαρμογής της. Η «καυτή πατάτα» είναι στα χέρια του Σολτς και πρέπει να δώσει απαντήσεις άμεσα. Πράγμα που θα σημάνει όχι μόνο το τέλος του NordStream 1 (ο 2 ήδη θυσιάστηκε τη 10η ημέρα του πολέμου), αλλά και την προετοιμασία για έναν επόμενο χειμώνα που ίσως όμοιό του Γερμανία και Ευρώπη δεν έχουν γνωρίσει από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Και εδώ τίθεται ένα ακόμη ερώτημα: οι απαιτήσεις των ΗΠΑ θα αρκεστούν στη ρήξη των σχέσεων Γερμανίας-Ρωσίας ή οι πιέσεις θα συνεχιστούν μέχρι το Βερολίνο να ευθυγραμμιστεί και με την πολιτική πίεσης απέναντι στην Κίνα; Τα περιθώρια κινήσεων που έχει το γερμανικό κατεστημένο φαίνεται να είναι περιορισμένα, όπως και η πολιτική του Βερολίνου στο σημερινό περιβάλλον της ΕΕ. Η συνταγή της οικονομικής ισχύος αλλά και της ηγεμονικής πρωτοκαθεδρίας της στην ευρωζώνη δείχνει ανεφάρμοστη. Κάποιες ευρωπαϊκές χώρες (όπως αναφέρει άρθρο της DW) *«θα ήθελαν να δουν τη Γερμανία να χάνει μεγάλο μέρος της οικονομικής της ισχύος και ευημερίας της»*.

Η πορεία προσαρμογής στη νέα κατάσταση από τη γερμανική αστική τάξη (πέρα από το επώδυνο) θα συνδυαστεί, αναγκαστικά, και με την πορεία συνειδητοποίησης των ορίων και σημερινών δυνατοτήτων του γερμανικού ιμπεριαλισμού.

ΧΒ

Στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» θα ματώσει ο λαός για

Η άμεση εμπλοκή και συμμετοχή της χώρας μας στον πόλεμο, ενταγμένη πλήρως στον γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ ως ένα γρανάζι της πολεμικής τους μηχανής, φέρνει τον λαό αντιμέτωπο με πολύ σοβαρούς, άμεσους και πρωτόγνωρους κινδύνους.

Η άρχουσα τάξη της χώρας και το αστικό πολιτικό προσωπικό αποδεικνύουν κυνικότατα μέρα με τη μέρα, πόσο αδίστακτοι και επικίνδυνοι είναι για τον λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Υποτελείς και υποτακτικοί, πρόθυμοι και χρήσιμοι, πρωτοστατούν προσφέροντας εκδούλευση στο μεγάλο αφεντικό, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Η αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού στην Ουκρανία, λίγες μόλις μέρες μετά τη ρωσική εισβολή, δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία, αλλά ως φυσική συνέχεια του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Ως συνέχεια των απανωτών γεωπολιτικών «μνημονίων», όπως έγκαιρα είχαμε επισημάνει, των τελευταίων δώδεκα χρόνων, που γιγάντωσαν το αμερικάνικο «αποτύπωμα» στη χώρα, με αποκορύφωμα τον Στρατηγικό Διάλογο ΗΠΑ-Ελλάδας που εγκαινίασε ο ΣΥΡΙΖΑ και ολοκλήρωσε η ΝΔ με την υπογραφή της Συμφωνίας για τις Βάσεις.

Είτε ως «γεωπολιτικός μεντεσές» του αμερικανικού σχεδιασμού στην ευρύτερη περιοχή, είτε ως οικόπεδο που έχει μετατραπεί σε μια απέραντη αμερικάνικη βάση, ως πολεμικό προγεφύρωμα και προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ, η χώρα και το αστικό πολιτικό προσωπικό προετοιμάστηκαν για να υπηρετήσουν τα αμερικανοΝΑΤΟϊκά συμφέροντα και τις απαιτήσεις στη νέα φάση όξυνσης του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Το δόγμα της αστικής τάξης «ανήκομε εις την Δύσιν» συμπληρώθηκε και αναπροσαρμόστηκε στη νέα φάση κλιμάκωσης του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Δύσης και Ρωσίας, που εγκαινίασε ο πόλεμος στην Ουκρανία, με «τη σωστή πλευρά της Ιστορίας». Με αυτό τον μανδύα επιχειρούν να κρύψουν τη γύμνια της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, το μίγμα της υποτέλειας στον ιμπεριαλισμό και του τυχοδιωκτισμού της απέναντι στην αντίπαλη τούρκικη αστική τάξη.

Βάφτισαν «εθνικό συμφέρον» την ήττα της Ρωσίας στην Ουκρανία, άρα την εκπλήρωση των απαιτήσεων και την προώθηση των συμφερόντων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ώστε να ενταχθεί τελικά και αυτό το οικόπεδο στη σφαίρα επιρροής της Δύσης. Δήλωσαν έτοιμοι να αναλάβουν ρόλο «παραδίδοντας τη χώρα στα καλά χέρια των Αμερικάνων» και προετοιμάζοντας τον λαό «να χύσει το αίμα του και πάλι δίπλα στους Αμερικάνους στρατιώτες».

Το βάθος και η έκταση της ελληνικής συμμετοχής στον πόλεμο παραμένουν προς το παρόν άγνωστα μεγέθη. Δεν μιλάμε, προφανώς, για ό,τι έχει δει ως τώρα το φως της δημοσιότητας, όπως την πλήρη αναπαραγωγή της δυτικής προπαγάνδας, τις οικονομικές κυρώσεις, το «ΝΑΤΟϊκό» λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, την απέλαση των Ρώσων διπλωματών, την ενεργειακή απεξάρτηση της Ευρώπης, την ομιλία Ζελένσκι και μελών του τάγματος Αζόφ στη Βουλή κ.ά. που έχουν τοποθετήσει τη χώρα στη μαύρη λίστα των εχθρικών χωρών και στο στόχαστρο του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Μιλάμε για τη συμμετοχή και τις δεσμεύσεις που δεν έχουν επισήμως γνωστοποιηθεί. Για τις δεσμεύσεις που δόθηκαν κατά την επίσκεψη της υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Β. Νούλαντ, όσο και για εκείνες που θα δώσει ο Κ. Μητσοτάκης στον Τζ. Μπάιντεν κατά την επίσκεψή του στις ΗΠΑ στις 16 Μάη.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού στην Ουκρανία. Έπειτα από δημοσιεύματα της εφημερίδας «Δημοκρατία», έγινε γνωστό ότι η μια αποστολή έγινε έξι και τελικά φθάσαμε τις ...δέκα (!), με τον υπουργό Άμυνας Ν. Παναγιωτόπουλο εμφανώς αμήχανο να δηλώνει στο ενδιάμεσο, έπειτα από το σάλο που δημιουργήθηκε από την «έκπληκτη» αντιπολίτευση, ότι *«Δεν στείλαμε έξι φορές όπλα. Όχι. Αυτά που στείλαμε πήγαν σε έξι δρομολόγια, αυτό είναι όλο»*. Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα, δεν ήταν τελικά μόνο τα 20.000 κατασχεμένα από ουκρανικό πλοίο καλάσνι-

Μολδαβία, Υπερδνειστερία
Ποιοι σχεδιάζουν επέκταση του πολέμου

ΕΞΩ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ ΡΩΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Τις τελευταίες ημέρες σημειώθηκε μπαράζ εκρήξεων στο έδαφος της Υπερδνειστερίας, περιοχής που έχει αποσχιστεί από τη Μολδαβία.

Η Μολδαβία είναι μια μικρή σε έκταση χώρα, η οποία βρίσκεται ανάμεσα στη Ρουμανία και την Ουκρανία. Η περιοχή της Υπερδνειστερίας, που κατοικείται κύρια από Ρωσόφωνο πληθυσμό, αποσχίσθηκε από τη Μολδαβία στις αρχές της δεκαετίας του 1990 και κήρυξε την ανεξαρτησία της, χωρίς ωστόσο να έχει αναγνωρισθεί από κανένα κράτος ή οργανισμό (ούτε καν από τη Ρωσία, που την στηρίζει πολιτικά, οικονομικά, αλλά και στρατιωτικά με 1.500 Ρώσους στρατιώτες στο έδαφός της).

Cherchez le... provocateur

Τι σημαίνουν αυτές οι ενέργειες, από ποιους μπορεί να υποκινούνται και πού θα μπορούσαν να οδηγήσουν; Η απάντηση στο ερώτημα δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει την «κλασσική» διαδρομή ανίχνευσης τέτοιων «ορφανών» ενεργειών (που μόνο ορφανές δεν είναι ποτέ). Αναζητήστε αυτόν που ωφελείται! Αναζητήστε εκείνους που ωφελούνται από τα αποτελέσματα τέτοιων ενεργειών, εκείνους που τα σχέδιά τους υπηρετούνται από αυτές.

Ας δούμε καταρχάς το πού θα μπορούσαν να οδηγήσουν, ακολουθώντας ένα υποθετικό σενάριο, που δεν είναι και τόσο «υποθετικό».

Συνεχίζονται οι τέτοιου είδους -προβοκατόρικες -ενέργειες. Δημιουργείται αναταραχή, προκαλούνται επεισόδια. Παρακινείται η Μολδαβία να επέμβει στην περιοχή για να «αποκαταστήσει» την ηρεμία, αλλά και για να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία για να ενσωματώσει ξανά στην επικράτειά της την αποσχισθείσα περιοχή. Οι ιθύνοντες της Υπερδνειστερίας καλούν τη Ρωσία να επέμβει για να προστατεύσει τους Ρωσόφωνους κατοίκους της. Η κυβέρνηση της Μολδαβίας, παρόλο που μέχρι σήμερα δεν εκδήλωσε καμιά πρόθεση ένταξης στο ΝΑΤΟ, καλεί με τη σειρά της σε βοήθεια το...ΝΑΤΟ και συνολικά τη Δύση. Οι ΗΠΑ-Δύση ως προστάτες της ειρήνης, της ανεξαρτησίας και της Δημοκρατίας παρεμβαίνουν με τη σειρά τους και με όποιους τρόπους κριθούν πρόσφοροι για την περίπτωση. Ο πόλεμος θα έχει κιόλας επεκταθεί και με όλες τις απρόβλεπτες και επικίνδυνες συνέπειες μιας τέτοιας εξέλιξης.

Κάποια καθόλου «αθώα» σενάρια

Το ποιος έχει συμφέρον από μια τέτοια εξέλιξη δίνει και την απάντηση στο αρχικό ερώτημα. Μπορεί αυτός να βρίσκεται στη ρωσική πλευρά; Από την αρχή του πολέμου στην Ουκρανία, στη Δύση διακινούνταν τακτικά ορισμένα σενάρια, που έβλεπαν την επέκταση της ρωσικής επίθεσης μέχρι την Υπερδνειστερία, έτσι ώστε να δημιουργηθεί μια ενιαία ζώνη, που θα ξεκινά από το ρωσικό έδαφος, θα συνεχίζεται σε όλο το παραλιακό έδαφος της Ουκρανίας και θα φθάνει μέχρι την Υπερδνειστερία. Πόσο βάσιμο είναι ένα τέτοιο σενάριο και πόσο αποτελεί ένα ακόμη προπαγανδιστικό πυροτέχνημα; Η απάντηση στο ερώτημα θα είχε σχετική και μόνο σημασία αν το ζήτημα παρέμενε στην περιοχή της προπαγάνδας. Το επικίνδυνο της υπόθεσης βρίσκεται στο κατά πόσο έχει αντίκρισμα σε συγκεκριμένους σχεδιασμούς.

Οι «απαντήσεις» που δίνουν τα δεδομένα

Την απάντηση μπορούμε να την αναζητήσουμε στη στρατιωτική, πολιτική και οικονομική διάσταση του ζητήματος. Στρατιωτικά οι ρωσικές επιχειρήσεις μέχρι σήμερα δεν πραγματοποιηθήκαν παρά μόνο στο έδαφος της Ανατολικής Ουκρανίας. Δυτικά του Δνείπερου προχώρησαν μόνο στην περιοχή της Χερσώνας και για ειδικούς λόγους (περιοχή από την οποία υδρεύεται η Κριμαία). Ταυτόχρονα, στο δυτικό έδαφος προχώρησαν μόνο σε στοχευμένα κτυπήματα σε στρατιωτικούς στόχους, οικονομικές υποδομές και σε κατεύθυνση συνολικής αποδυνάμωσης της ουκρανικής πλευράς. Δεν έχει φανεί πουθενά ως τα τώρα η διάθεση της Ρωσίας να επεκτείνει τις χερσαίες επιχειρήσεις στη δυτική πλευρά της Ουκρανίας και καθόλου ανεξήγητα.

Πρώτον. Κάτι τέτοιο θα αποδυνάμωνε σε καθοριστικό βαθμό τις δυνατότητές της να πετύχει τη νίκη που επιδιώκει σε αυτό που σήμερα αποτελεί το κύριο μέτωπο, το μέτωπο του Ντονμπάς και όπου από την έκβαση αυτής της αναμέτρησης θα κριθεί ίσως συνολικά η πορεία του πολέμου στην Ουκρανία.

Δεύτερον. Μια τέτοια επέκταση μέχρι την Υπερδνειστερία θα απαιτούσε πολύ περισσότερες δυνάμεις από όσες ίσως μπορεί να διαθέσει. Θα επέκτεινε τις γραμμές επικοινωνίας και ανεφοδιασμού, θα μεγέθυνε τα προβλήματα οργάνωσης και συντονισμού, θα εξέθετε τα πλευρά του ρωσικού στρατού σε επιθέσεις από τη μεριά των ουκρανικών δυνάμεων. Γενικότερα θα αντιμετώπιζε σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό το πρόβλημα που συνάντησε κατά τη διάρκεια των μαχών στο βόρειο μέτωπο και την πολιορκία του Κιέβου.

Πολιτικά, μια τέτοια επέκταση του πολέμου θα επέτεινε στο μέγιστο τα προβλήματα που ήδη αντιμετωπίζει η ρωσική πλευρά. Θα ωθούσε σε παραπέρα συσπείρωση της Δύσης, θα «απελευθέρωνε» και τους τελευταίους δισταγμούς, όσον αφορά την ενίσχυση του ουκρανικού στρατού και την παραπέρα στρατιωτική ανάμιξη του ΝΑΤΟ. Θα επιβεβαίωνε τη Δυτική προπαγάνδα για την επικινδυνότητα και την επιθετικότητα του Πούτιν, θα αποδυνάμωνε τις τάσεις υποστήριξης της Ρωσίας στις διάφορες χώρες. Αντίστοιχα θα μεγέθυνε τα οικονομικά προβλήματα που ήδη αντιμετωπίζει η Μόσχα, περισσότερες οικονομικές κυρώσεις και ιδιαίτερα ενίσχυση των πιέσεων σε χώρες που συνεχίζουν να συναλλάσσονται με αυτήν.

«Ανόητοι» και δόλιοι

Έτσι εχόντων των πραγμάτων, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι οι Ρώσοι ιθύνοντες είναι πολύ ανόητοι για να μην βλέπουν τους κινδύνους μιας τέτοιας εξέλιξης και πολύ περισσότερο να θέλουν να την προκαλέσουν σε αυτή την φάση του πολέμου.

Εντελώς αντίθετες είναι οι επιδιώξεις των ΗΠΑ-Δύσης, αλλά και της Ουκρανίας. Από τη μεριά τους θα έβλεπαν ως δώρο θεού μια τέτοια απονενοημένη κίνηση της Ρωσίας. Και επειδή ο θεός έχει μάλλον άλλες προτεραιότητες, το πιο πιθανό είναι να σχεδιάζουν να προσφέρουν αυτό το δώρο οι ίδιες στον εαυτό τους.

Συμπερασματικά και όσο τουλάχιστον με αφορά, δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία για το ποιος βρίσκεται πίσω από τις «ορφανές» βόμβες που εκρήγνυνται στην Υπερδνειστερία.

Σημείο κλειδί

Στην όλη υπόθεση υπάρχει ένα σημαντικό κλειδί: η στάση που θα κρατήσουν κατά πρώτο και κύριο λόγο η κυβέρνηση της Μολδαβίας και κατά δεύτερον οι ιθύνοντες της Υπερδνειστερίας. Είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση της Μολδαβίας θα αντιμετωπίσει σημαντικές πιέσεις από τη μεριά της Δύσης (πολιτικά, αλλά και με προβοκάτσιες που κατά πάσα πιθανότητα θα ακολουθήσουν) για να γίνει μέτοχος αυτής της βρώμικης επιχείρησης, μιας επιχείρησης που θέλει να εμπλέξει τον λαό και τη χώρα της στη χειρότερη υπαρκτή εξέλιξη. Τον πόλεμο.

Το πόσο θα μπορέσει να προτάξει τα πραγματικά συμφέροντα του λαού και της χώρας της απέναντι σε αυτές τις πιέσεις, αλλά και το κατά πόσο θα τολμήσει να προχωρήσει σε βήματά συνεννόησης με τους υπεύθυνους της Υπερδνειστερίας για μια ειρηνική διευθέτηση ή έστω «πάγωμα» των διαφορών θα αποτελέσει ένα από τα κλειδιά των εξελίξεων.

Β. Σαμαράς

τα συμφέροντα των ΗΠΑ

κοφ, αλλά επιπλέον 7.000 από δαύτα, τα πυρομαχικά τους, αντιαρματικοί εκτοξευτές RPG-18, ρουκέτες για πολλαπλούς εκτοξευτές πυραύλων και εκτοξευτές βλημάτων εδάφους-αέρος stinger. Τα όπλα παραδίδονται στην Ευρωπαϊκή Διοίκηση των ΗΠΑ και από εκεί διοχετεύονται στην Ουκρανία. Παράλληλα, η Ελλάδα στέλνει στη Βουλγαρία για την ενίσχυση της ΝΑΤΟϊκής Δύναμης Ταχείας Αντίδρασης, που ενεργοποιήθηκε με τη ρωσική εισβολή για την ενίσχυση της ανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ, τέσσερις ουλαμούς αντιαεροπορικών συστημάτων τύπου ASRAD/HELLAS με το προσωπικό τους και τους αντίστοιχους συνδέσμους διοίκησης.

Η ενεργή συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο έρχεται στη δημοσιότητα με το στανιό. Ήδη προκαλεί τριγμούς, που εκφράζονται με κριτική και σκεπτικισμό από διάφορους συστημικούς παράγοντες (στρατιωτικούς και πολιτικούς αναλυτές) χωρίς να αναιρούν την κυρίαρχη γραμμή. Σίγουρα, όμως, απηχούν ανησυχίες ορισμένων μερίδων της αστικής τάξης, που δεν βλέπουν τα προσδοκώμενα ανταλλάγματα από τις ΗΠΑ, σε αντίθεση με την αστική τάξη της Τουρκίας.

Η μαριονέτα Ζελένσκι φαίνεται ότι αποτελεί πηγή έμπνευσης για τους επαγγελματίες του είδους. Ένας Έλληνας, ας πούμε, κωμικός-δημοσιογράφος στη νευαρχίδα του αστισμού, τον ΣΚΑΪ, ο Μ. Βουλαρίνος, εμφορούμενος από τα ιδεώδη των αρχιμακελάρηδων αμερικανοΝΑΤΟϊκών, ένθερμος λακές του ιμπεριαλισμού και θαυμαστής της υποτέλειας, κραύγασε στην AthensVoice: *«Η Ουκρανία δεν χρειάζεται λόγια. Χρειάζεται όπλα... Όπλα που πρέπει να συνεχίσει να προσφέρει και η Ελλάδα, όχι από οίκτο, όχι ως ελεημοσύνη, αλλά επειδή όσο χρειάζονται οι Ουκρανοί τα όπλα, άλλο τόσο χρειάζεται και η Ελλάδα τη νίκη της Ουκρανίας»*. Συνωστίζονται οι πρόθυμοι «πατριώτες» και... μπράβο τους, τη δουλειά τους κάνουν. Ο λαός οφείλει να κοιτάξει τη δική του.

ΕΞΩ
ΗΠΑ-ΝΑΤΟ
ΡΩΣΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η 9 Μάη ανήκει στους λαούς
Οι ιμπεριαλιστές θέλουν να τη διαστρέψουν, να την οικειοποιηθούν!

Πληθαίνουν οι αναφορές στη Δύση ότι οι Ρώσοι επιδιώκουν μια νίκη στο ουκρανικό μέτωπο μέχρι τις 9 Μαΐου.
Η ειδησεογραφική ιστοσελίδα Business Insider επικαλέστηκε εμπιστευτικό έγγραφο του ΝΑΤΟ με σχετικές πληροφορίες, ευρωπαίοι αξιωματούχοι δήλωσαν, ανώνυμα, στο CNN ότι αναμένουν μεγαλύτερη πίεση από τον ρωσικό στρατό στην προσπάθεια επίτευξης αυτού του στόχου, ενώ αντίστοιχη ανακοίνωση έβγαλε και το αγγλικό υπουργείο Άμυνας.

Επιπλέον, το CNN ανέφερε ότι έχουν εμφανιστεί σοβιετικές σημαίες της Νίκης στις πόλεις της Ουκρανίας που ελέγχονται από τον ρωσικό στρατό. Η σημαία της Νίκης είναι αυτή που κάρφωσαν οι σοβιετικοί στο Ράιχσταγκ το βράδυ της 30 Απρίλη του 1945. Δίπλα από το σφυροδρέπανο με το αστέρι υπάρχει η επιγραφή *«150ή Μεραρχία Τυφεκιοφόρων Τάγματος Κουτούζοφ Β΄ Κλάσης Ιντρίτσα, 79ο Σώμα Στρατού Τυφεκιοφόρων, 3η Στρατιά Σοκ, 1ο Λευκορωσικό Μέτωπο»*. Σύμφωνα με τη ρωσική νομοθεσία, είναι το επίσημο σύμβολο της νίκης του σοβιετικού λαού ενάντια στη ναζιστική Γερμανία.

Ανεξάρτητα αν οι πληροφορίες αυτές έχουν βάση, οι Δυτικοί τις χρησιμοποιούν στον πόλεμο της προπαγάνδας για να χρεώσουν άλλη μια αποτυχία στον ρωσικό στρατό. Άλλωστε, δεν θα αναγνώριζαν την παραμικρή επιτυχία στους Ρώσους, παρά μόνο αν ήταν σαρωτική και αδύνατον να κρυφτεί. Και κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να είναι εύκολο, τουλάχιστον μέσα σε λίγες ημέρες.

Ωστόσο, μάλλον υπάρχει μια αλήθεια στην εκτίμησή τους ότι ο συμβολισμός της 9ης Μάη είναι πολύ μεγάλος για να παραμείνει ανεκμετάλλευτος. Μόνο που αυτό ισχύει και για τους ίδιους.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές είναι αλήθεια ότι ποτέ δεν χώνεψαν την εικόνα της κόκκινης σημαίας στο Ράιχσταγκ. Τους ενοχλεί ότι ακόμα και μέχρι τις μέρες μας πρέπει έστω να αναγνωρίζουν τον ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης στην αντιφασιστική νίκη. Γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι ήταν μια νίκη των λαών, που όχι μόνο υπερασπίστηκαν το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος στον κόσμο, αλλά δημιούργησαν κι άλλα, ένα ολόκληρο στρατόπεδο.

Τα ξημερώματα της 9ης Μάη του 1945, και αυτοί υπέγραψαν μαζί της την άνευ όρων συνθηκολόγηση της ναζιστικής Γερμανίας. Όμως, την ίδια στιγμή που υπέγραφαν, έψαχναν να βρουν τους τρόπους να στρέψουν τα όπλα τους κατά της συμμάχου τους, που είχε γίνει πια το σύμβολο του αγώνα όλων των λαών ενάντια στο πιο φριχτό και δολοφονικό τέρας που είχε γεννήσει μέχρι τότε το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και που δεν στάθηκε ούτε αυτό ικανό να νικήσει τον μεγάλο τους εχθρό: το κομμουνιστικό κίνημα.

Κι έτσι, η ίδια μέρα που για τους λαούς έγινε σύμβολο αγώνα, νίκης και αισιοδοξίας, έγινε για τους ιμπεριαλιστές εφιαλτική, έγινε η επέτειος που έπρεπε να σβηστεί από τις μνήμες των λαών, για να σταματήσουν να ονειρεύονται πως μπορούν να ανατρέψουν την εξουσία τους και να οικοδομήσουν τον δικό τους κόσμο.

Γι' αυτό και ο Γάλλος υπουργός Εξωτερικών Ρομπέρ Σουμάν επέλεξε αυτή τη μέρα για να διατυπώσει τη γνωστή διακήρυξή του το 1950, με την οποία πρότεινε τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, που έμελλε να είναι ο προπομπός της ΕΟΚ και της ΕΕ. Η 9η Μάη ορίστηκε ως η Μέρα της Ευρώπης.

Ακόμα και ο όρος «αντιφασιστική νίκη των λαών» έπρεπε -και πρέπει- να εκλείψει. Δεν είναι τυχαίο ότι η μέρα αυτή αναφέρεται ως Ημέρα της Νίκης, ως εθνική γιορτή της Ρωσίας. Στα ελληνικά μέσα ενημέρωσης αναφέρεται ως *«επέτειος της νίκης της Ρωσίας επί των Ναζί»*!

Σήμερα, λοιπόν, με τα δημοσιεύματα για τις σημαίες της Νίκης που κυματίζουν στις κατεχόμενες από τους Ρώσους ουκρανικές πόλεις, οι δυτικοί επιχειρούν να συνδέσουν αυτή τη μέρα με τη Ρωσία του Πούτιν, που μακελεύει έναν λαό και που κατατάσσεται σχεδόν στους εχθρούς της ανθρωπότητας, όπως και οι Ναζί, οπότε εξυπηρετείται και η θεωρία των δύο άκρων. Κι όλα αυτά δεν τα καταλογίζουν οι λαοί, αλλά οι φονιάδες τους...

Ωστόσο, αν οι δυτικοί θέλουν να διαστρέψουν το νόημα της 9ης Μάη και να ξεριζώσουν το σύγχρονο αντιφασιστικό και απελευθερωτικό της περιεχόμενο από τη λαϊκή μνήμη, οι Ρώσοι ιμπεριαλιστές προτιμούν να την οικειοποιηθούν. Η αποναζιστικοποίηση είναι, υποτίθεται, ένας από τους στόχους της ρωσικής στρατιωτικής εισβολής στην Ουκρανία και οι Ρώσοι τον υπενθυμίζουν με κάθε ευκαιρία, για να τη νομιμοποιήσουν. Χαρακτηριστική ως προς αυτό είναι η ανάρτηση της εκπροσώπου του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών, Ζαχάροβα, μετά την απέλαση των 12 Ρώσων διπλωματών από την Ελλάδα, με την οποία διαπιστώνει ότι η απέλαση έγινε στις 6 Απριλίου, την ημερομηνία που οι Ναζί επιτέθηκαν στην Ελλάδα το 1941.

Είναι, λοιπόν, αναμενόμενο ότι οι Ρώσοι θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν την 9η Μάη, διαστρέφοντας κι αυτοί το νόημά της, με την προσπάθεια να ταυτίσουν το νόημά της με την ιμπεριαλιστική επέμβαση που συνεχίζουν για πάνω από δυο μήνες. Έτσι, κι αυτοί θα παραμερίσουν τα σφυροδρέπανα, αλλά θα κρατήσουν την Ημέρα της Νίκης για τον εαυτό τους, για τη Ρωσία του Πούτιν κι όχι για τη Σοβιετική Ρωσία του Λένιν και τη Σοβιετική Ένωση του Στάλιν, οι οποίοι, άλλωστε, κατ' αυτούς, έκαναν λάθος αναγνωρίζοντας το δικαίωμα των σοβιετικών λαών, και του ουκρανικού, στην αυτοδιάθεσή τους!

Η 9η Μάη ανήκει στους λαούς κι όχι στους ιμπεριαλιστές. Γιατί ήταν οι λαοί που νίκησαν το φασισμό, περπατώντας πάνω στο δρόμο που άνοιξε η Οκτωβριανή Επανάσταση. Οι σοβιετικοί λαοί έδωσαν έναν αγώνα όχι μόνο για την πατρίδα τους, αλλά και για τον σοσιαλισμό, που ήξεραν ότι ήταν ο πραγματικός στόχος και των Ναζί και των Δυτικών συμμάχων. Μαζί τους πάλεψαν οι λαοί όλης της Ευρώπης και του κόσμου, με μπροστάρηδες τους κομμουνιστές και κατάφεραν αυτό που φαινόταν αδύνατον: Να τσακίσουν την παντοδύναμη χιτλερική Γερμανία και να αναγκάσουν Αμερικάνους, Άγγλους και Γάλλους να τρέχουν να προλάβουν να μπουν κι αυτοί στο Βερολίνο, για να μην αφήσουν μόνη την κόκκινη σημαία να κυματίζει.

Από αυτή τη μεγάλη νίκη, όμως, το εκμεταλλευτικό σύστημα που γέννησε το ναζισμό παίρνει τη ρεβάνς εδώ και τρεις δεκαετίες. Κι όμως, ακόμα τη φοβάται! Γιατί ξέρει πως μέσα στις ανυπέρβλητες αντιφάσεις του και την αξεπέραστη κρίση του δημιουργεί το ίδιο τις συνθήκες εκείνες που θα φέρουν τους λαούς ξανά στο προσκήνιο, ξανά στο δρόμο του επαναστατικού αγώνα, το δρόμο που θα οδηγήσει στις καινούριες νίκες.

Ο ΝΑΤΟϊκός μηχανισμός προπαγάνδας στο πλευρό του Ζελένσκι

Συμπληρώθηκαν ήδη 2 μήνες από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Όλα όσα προηγήθηκαν δεν κάνουν κανέναν αισιόδοξο για έναν επικείμενο τερματισμό της πολεμικής σύγκρουσης, που έχει θύματα τον λαό και τη διάλυση της χώρας. Σε αυτή τη φάση, οι ΗΠΑ έχουν σπρώξει τον Ζελένσκι στα άκρα, ώστε να σταματήσει κάθε διαπραγμάτευση. Κάθε μέρα παράτασης του πολέμου είναι για τις ΗΠΑ μια μέρα που φθείρεται περισσότερο η πολεμική μηχανή των Ρώσων, αιμορραγεί οικονομικά και απομονώνεται πολιτικά και ηθικά ο στρατηγικός τους αντίπαλος.

Πέρα από τα όπλα, αντιαρματικά, οβίδες πυροβολικού και σύγχρονα drones που προμηθεύουν καθημερινά τον Ζελένσκι, υπάρχει και το «βαρύ πυροβολικό» των media, που ρίχνεται καθημερινά στη μάχη της πληροφόρησης.

«Η Ρωσία μπορεί να κερδίζει τον πόλεμο των όπλων. Αλλά η Ουκρανία κερδίζει τον πόλεμο της πληροφορίας. Αυτό είναι το κλειδί για να λάβουν την υποστήριξη και τη συμπάθεια των συμμάχων». Αυτό δηλώνει με καμάρι ένα ανώτερο στέλεχος του ευρωατλαντικού think tank «Atlantic Council», στην «Washington Post» για την επιτυχία της ουκρανικής κυβέρνησης στον πόλεμο της πληροφόρησης.

Εκτός από τους στρατιωτικούς επιτελείς κυρίως Βρετανούς και Αμερικάνους, που έχουν αναλάβει ουσιαστικά τη διοίκηση του ουκρανικού στρατού στα πεδία των μαχών, όπως αναφέρουν δυτικοί ανταποκριτές, υπάρχει και ο μηχανισμός προπαγάνδας, που φροντίζει για τα καθημερινά διαγγέλματα Ζελένσκι αλλά και για κάθε πληροφορία που διοχετεύεται στη δύση!

Η επιχείρηση προπαγάνδας αυτή βασίζεται σε μια καλοκουρδισμένη μηχανή, στην οποία συμμετέχουν -πέρα από επιτελεία ιμπεριαλιστικών κρατών και οργανισμών- πάνω από 150 εταιρείες δημόσιων σχέσεων και επικοινωνίας, οι οποίες συνεργάζονται με το υπ. Εξωτερικών της Ουκρανίας, προκειμένου το «ΝΑΤΟϊκό αφήγημα» να επικρατήσει στη σφαίρα της πληροφορίας και να διαχυθεί παγκόσμια.

Δυτικοί αξιωματούχοι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και του ΝΑΤΟ δηλώνουν πολύ περήφανοι με το αποτέλεσμα, που όπως σημειώνει η «Washington Post»: *«αν και δεν μπορούν να επαληθεύσουν ανεξάρτητα πολλές από τις πληροφορίες που δίνει το Κίεβο σχετικά με την εξελισσόμενη κατάσταση στο πεδίο της μάχης, συμπεριλαμβανομένων των αριθμών των θυμάτων και για τις δύο πλευρές, αναγνωρίζουν την εξαιρετικά αποτελεσματική στρατηγική επικοινωνίας του»*. Δηλαδή δεν ξέρουν αν είναι αλήθεια ή ψέματα, αλλά τα σερβίρουν σαν… αξιόπιστα!

Μέσω του «Ukraine.ua», που αποτελεί το «ψηφιακό οικοσύστημα της Ουκρανίας για τις παγκόσμιες επικοινωνίες», καθημερινά ετοιμάζεται και παρέχεται ένας διαδικτυακός φάκελος με έτοιμο προπαγανδιστικό υλικό για διεθνή Μέσα Ενημέρωσης, που περιλαμβάνει βίντεο και φωτογραφίες! Ένα από τα πρώτα κατασκευάσματα αυτού του μηχανισμού παραπληροφόρησης ήταν το ηχητικό της «απάντησης» που δόθηκε από τους στρατιώτες στο Φιδονήσι σε ρωσικό πλοίο, οι οποίοι τιμήθηκαν από τον Ζελένσκι για τον ηρωικό θάνατό τους και αργότερα το ίδιο το ουκρανικό Ναυτικό ανακοίνωσε πως τελικά ήταν ζωντανοί!

Υπάρχει, μάλιστα, και ειδικό σημείωμα για το ποιες φράσεις ΠΡΕΠΕΙ να χρησιμοποιούνται και ποιες όχι! Απαράδεκτες θεωρούνται οι φράσεις «εμφύλιος πόλεμος στο Ντονμπάς» και «ουκρανική κρίση», οι οποίες πρέπει να περιγράφονται ως «ένοπλη επίθεση από τη Ρωσική Ομοσπονδία στο Ντονμπάς, διεθνής ένοπλη σύγκρουση, ρωσικός πόλεμος κατά της Ουκρανίας, ρωσο-ουκρανική σύγκρουση, ένοπλη σύγκρουση», ενώ επίσης απαράδεκτη θεωρείται η φράση «αυτοαποκαλούμενες λαϊκές δημοκρατίες του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ», οι οποίες πρέπει να αποκαλούνται «προσωρινά κατεχόμενα εδάφη στις περιοχές Ντονέτσκ και Λουγκάνσκ».

Τα παινέματα των δυτικών για τα κατορθώματα (της ουκρανικής κυβέρνησης) στην προπαγάνδα συνεχίζονται, καθώς *«οι Ουκρανοί έχουν πάρει μεταπτυχιακό στον πόλεμο πληροφοριών»* και *«είναι πραγματικά εξαιρετικοί στη στρατηγική επικοινωνία στα ΜΜΕ, στις επιχειρήσεις πληροφοριών αλλά και στις ψυχολογικές επιχειρήσεις»*.

Παρά την προσπάθεια των Αμερικάνων να εμφανίσουν την ουκρανική κυβέρνηση ως «αυτοδίδακτη» στον τομέα της πολεμικής προπαγάνδας, η πραγματικότητα είναι δύσκολο να αποκρυφτεί! Το ΝΑΤΟ είχε ήδη από το 1997, προνοήσει να στήσει «πρακτορεία» στην Ουκρανία, μεταδίδοντας την «τεχνογνωσία» του στην τέχνη του πολέμου της προπαγάνδας, με την ίδρυση του «Κέντρου Πληροφοριών και Τεκμηρίωσης» του ΝΑΤΟ. Αυτό το κέντρο δεν ήταν πάρα ένας μηχανισμός με σκοπό *«να αυξήσει την ευαισθητοποίηση σχετικά με το ΝΑΤΟ και να προωθήσει το ΝΑΤΟ στην Ουκρανία»*, ενώ παράλληλα εκπαίδευε για δεκαετίες «ανεξάρτητους» δημοσιογράφους και άλλους ειδικούς στα ΜΜΕ και την Επικοινωνία!

Κεντρικό ρόλο σε αυτό τον μηχανισμό παίζει ο όμιλος Εταιρειών συμβούλων επικοινωνίας «OnePhilosophy» της Ναταλία Πόποβιτς, η οποία σε συνέντευξη στο περιοδικό «PRvokemedia» εξηγεί πως η ομάδα της περιλαμβάνει πελάτες, όπως τα μονοπώλια «Microsoft», «MasterCard», «McDonald's», «Opel», «Sanofi», αλλά και τα υπουργεία Οικονομικών και Υγείας της Ουκρανίας, την Εθνική Τράπεζα κ.ά.

Μετά το πραξικόπημα του 2014, η Πόποβιτς μαζί με άλλους ίδρυσαν το «Ukraine Crisis Media Center», μια οργάνωση με διάφορους δωρητές, όπως οι πρεσβείες των ΗΠΑ, της Φινλανδίας, της Σουηδίας, της Νορβηγίας και της Ολλανδίας, η κυβέρνηση του Καναδά, τα αμερικανικά «National Endowment for Democracy» και USAID, τα γνωστά «ταμεία» χρηματοδότησης «έγχρωμων επαναστάσεων», το βρετανικό «Institute for Statecraft» κ.ά.

Η ίδια υπήρξε σύμβουλος στην Διοίκηση του Προέδρου Ποροσένκο (2015-2016) και εξασφάλισε την υποστήριξη του Προέδρου για ένα «σχέδιο στρατηγικής μεταρρύθμισης των επικοινωνιών». Το σχέδιο εκτελέστηκε με την υποστήριξη του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ!

Τέλος, η Πόποβιτς είναι επικεφαλής μιας σειράς «εθνικών εκστρατειών δημόσιας εκπαίδευσης» για την αναθεώρηση της Ιστορίας γύρω από τις επετείους για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, για την ανεξαρτησία της Ουκρανίας, αλλά και τους αντικομμουνιστικούς εορτασμούς του «Γολοντομόρ», δηλαδή του «μεγάλου λιμού της Ουκρανίας».

Στο εξωτερικό, ο συντονιστής αυτού του τεράστιου μηχανισμού προπαγάνδας είναι ο γενικός διευθυντής της βρετανικής «Ένωσης Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνιών» (Public Relations and Communications Association-PRCA) και διευθύνων σύμβουλος του Διεθνούς Οργανισμού Συμβούλων Επικοινωνιών (ICCO), Φράνσις Ίνγκχαμ. Η PRCA είναι η μεγαλύτερη ένωση της βιομηχανίας επικοινωνίας και εκπροσωπεί πάνω από 35.000 επαγγελματίες δημοσίων σχέσεων σε 82 χώρες παγκοσμίως. Όπως δηλώνει ο Ίνγκχαμ για τις εταιρείες που εμπλέκονται: *«Έχουν προσφέρει ολόκληρες ομάδες για να υποστηρίξουν το Κίεβο στον επικοινωνιακό πόλεμο. Η υποστήριξή μας προς το υπουργείο Εξωτερικών της Ουκρανίας είναι ακλόνητη και θα συνεχιστεί για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί»*!

Κλείνοντας, παραθέτουμε τη δήλωση δυτικού αξιωματούχου για τη βασική αρχή της «σωστής επικοινωνίας» στον πόλεμο, η οποία είναι: *«Δίνεις έμφαση σε όλα όσα είναι θετικά για εσένα. Φουσκώνεις τις απώλειες του εχθρού, υποβαθμίζεις τις δικές σου. Ποιο είναι το παλιό κλισέ; Ότι η αλήθεια είναι η πρώτη απώλεια του πολέμου; Τα κράτη ουσιαστικά λένε ό,τι είναι πιο επωφελές για αυτά εν καιρώ πολέμου»*.

Σαγκάη

Ανάμεσα στην προπαγάνδα και την πραγματικότητα

Έντονη είναι η συζήτηση που έχει πυροδοτηθεί από τα ΜΜΕ για το "σκληρό λοκντάουν" στη Σαγκάη, με όλο και περισσότερα βίντεο και δημοσιεύματα να μεταδίδονται, διαμορφώνοντας ένα συγκεκριμένο κλίμα. Πώς άραγε θα πρέπει να τοποθετηθεί ένας αριστερός, ένας κομμουνιστής πάνω στο ζήτημα; Η τοποθέτησή μας πρέπει να είναι πολύ προσεκτική, καθώς η Σαγκάη είναι πραγματικά πολύ μακριά και τα κανάλια επικοινωνίας ελάχιστα. Η δυνατότητα οποιουδήποτε ελέγχου των πληροφοριών είναι πολύ περιορισμένη. Ας αναλογιστούμε το τι μας δείχνουν για την κοντινή Ουκρανία, τους τόνους προπαγάνδας που μας σερβίρουν ολημερίς. Από την άλλη όμως μεριά, δεν θα πρέπει να αποφύγουμε να κάνουμε χρήση κάποιων βασικών εργαλείων ανάλυσης που έχουμε, πάντα μέσα στο πλαίσιο κάποιων γενικών μας εκτιμήσεων και πάντα διατηρώντας τις επιφυλάξεις μας.

Το βασικό ζήτημα που τίθεται δεν είναι τα ίδια τα γεγονότα της Σαγκάης, αλλά η γενική πολιτική "των μηδενικών κρουσμάτων" της Κίνας. Μια πολιτική που πλέον έρχεται σε φανερή αντίφαση με την αντίστοιχη σε ΗΠΑ και ΕΕ, καθώς μία μία οι χώρες παύουν τα περιοριστικά μέτρα και συμπεριφέρονται λες και η πανδημία τελείωσε. Κάποιοι ίσως νομίζουν, κρίνοντας με "ελληνικό" τρόπο, ότι αυτό αφορά την τουριστική σεζόν. Δεν είναι όμως έτσι. Πρόκειται για μια γενική αλλαγή πολιτικής, όχι προσωρινού χαρακτήρα, με προοπτική να γίνει μόνιμη. Όλο το προηγούμενο διάστημα, τα ΜΜΕ φρόντιζαν να αποφεύγουν αυτή τη συζήτηση, καθώς η (σχετική) επιτυχία της Κίνας ενάντια στον κορονοϊό είχε δημιουργήσει αμηχανία. Τα ΜΜΕ άφηναν να εννοηθεί ότι η επιτυχία της πολιτικής των "μηδενικών κρουσμάτων" ήταν κινέζικη προπαγάνδα, ήταν ψέματα.

Επίσης, και ενόσω εξελίσσεται η πανδημία, γίνεται όλο και πιο φανερή η πολιτική της εγκατάλειψης της περίθαλψης και των ελέγχων, η απουσία των ΜΕΘ, των φαρμάκων και των μαζικών τεστ. Και όλα αυτά έχουν έρθει σε αντίφαση με τις ειδήσεις που έρχονται από την Κίνα.

Οι νέες δομές υγείας που στήνει η κινέζικη κυβέρνηση, η κινητοποίηση τμημάτων του λαού (οι "εθελοντές"), η κρατική υποδομή με τις παροχές βασικών αγαθών όπως τα τρόφιμα, τα μαζικά τεστ, δείχνουν έναν κρατικό μηχανισμό που όντως μπορεί να παρέμβει στην εξέλιξη της νόσου και όχι ένα κράτος ξεγυμνωμένο, όπως στη Δύση. Η πολιτική αυτή του κινέζικου καπιταλιστικού καθεστώτος έχει να κάνει τόσο με τις τεχνικές και παραγωγικές δυνατότητες όσο και με κάποια στοιχεία του σοσιαλιστικού παρελθόντος που έχουν απομείνει ως αποτύπωμα. Έχει να κάνει, όμως, και με τον μεγαλύτερο έλεγχο που ασκεί το καθεστώς στο λαό, έχοντας ένα πιο σφιχτό πλαίσιο καταστολής.

Η αποδόμηση της κινέζικης πολιτικής από τα δυτικά ΜΜΕ δεν έρχεται σε μια τυχαία χρονική στιγμή. Όλοι αυτοί που μάντρωσαν το λαό και επέβαλαν την απαγόρευση κυκλοφορίας από τις 6.00 το απόγευμα, επέβαλαν τα πρόστιμα, έπαθαν ξαφνικά λοβοτομή και εξεγέρθηκαν! Προβάλλουν τα ΜΜΕ εικόνες ανυπακοής, "ξεχνώντας" τα όσα ζήσαμε στις πλατείες της χώρας με αποκορύφωμα τη Νέα Σμύρνη, με την εκτεταμένη αστυνομοκρατία και τις αλήτικες συμπεριφορές των οργάνων καταστολής! Για να μη μιλήσουμε για τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων και τις διώξεις που ακολούθησαν. Είναι πολύ χοντροκομμένο το σκηνικό για να το "φάει" κάποιος που έζησε όλα αυτά! Αν συνυπολογίσουμε μάλιστα τη διεθνή συγκυρία, με την αντιρωσική υστερία και την αντικομμουνιστική προπαγάνδα, η "υπόθεση Σαγκάη" κάθεται "λουκούμι" πάνω στα όσα λέγονται για την Ουκρανία, όπου η Δύση εμφανίζεται προκλητικά υπέρμαχος της ειρήνης και των ελευθεριών.

Αυτό που φαίνεται είναι ότι πράγματι η κινέζικη πολιτική των "μηδενικών κρουσμάτων" αντιμετωπίζει μεγάλο πρόβλημα στη Σαγκάη και ότι το κινέζικο καθεστώς έχει έρθει σε αντίθεση με το λαό. Γίνεται όμως επίσης φανερό ότι οι Δυτικοί για δικούς τους λόγους "περίμεναν στη γωνία" την Κίνα, έτοιμοι να την αποδομήσουν. Βοηθιούνται από το γεγονός ότι η πολιτική αυτή δείχνει να καταγράφει αποτυχίες, που παραδέχονται και οι ίδιες οι κινέζικες αρχές.

Μαρτυρίες Ελλήνων της Σαγκάης που βγαίνουν σε συμπολιτευόμενα και αντιπολιτευόμενα ΜΜΕ αλλά και απλοί χρήστες του tik-tok μεταφέρουν αντικρουόμενες πληροφορίες για το τι πραγματικά συμβαίνει εκεί. Καταγγέλλεται, π.χ., ως φτιαχτή η είδηση για τη "θανάτωση των κατοικίδιων", αλλά και μια σειρά ειδήσεις ως υπερβολικές και παραποιημένες. Πού αρχίζει και πού τελειώνει η προπαγάνδα είναι κάτι αρκετά δυσδιάκριτο.

Όλα αυτά όμως δεν μπορούν να μας οδηγήσουν στο αντίθετο άκρο, αυτό της απόρριψης της πραγματικότητας μόνο και μόνο επειδή προβάλλεται στα ΜΜΕ, παραμερίζοντας κάθε πολιτικό κριτήριο και ακυρώνοντας κάθε πολιτική εκτίμηση για το κινέζικο καθεστώς. Αυτός ο τρόπος σκέψης καταντά εξίσου επικίνδυνος με το να πιστεύεις κάτι μόνο και μόνο "επειδή το είπε η τηλεόραση". Δεν μπορούμε να βγάλουμε από την εξίσωση το γεγονός ότι το κινέζικο κράτος έχει θεσμοθετήσει ένα καθεστώς ολοκληρωτικού κοινωνικού ελέγχου πάνω στον κινεζικό λαό. Είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι το κινέζικο κράτος χρησιμοποιεί την πολιτική των "μηδενικών κρουσμάτων" και του "σκληρού λοκντάουν" όπως ακριβώς και οι δυτικές κυβερνήσεις, για να σφίξει τον ελέγχο πάνω στο λαό, για να εφαρμόσει στην πράξη κατασταλτικά σχέδια με το πρόσχημα της πανδημίας. Για να "λαδώσει τα γρανάζια" του μηχανισμού καταστολής. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να μπορούμε να διακρίνουμε, μη παρασυρόμενοι "με ανάποδο τρόπο" από τη δυτική προπαγάνδα, κρατώντας τη δυνατότητά μας να σκεφτόμαστε αυτοτελώς, όπως κάναμε και άλλες φορές μέσα στην πανδημία.

ΥΓ.: Σε όλα τα παραπάνω πρέπει να συνυπολογιστούν: 1) η κομβική σημασία της Σαγκάης για το παγκόσμιο εμπόριο, που επηρεάζει τις τιμές λόγω της υπολειτουργίας του λιμανιού, 2) οι τοποθετήσεις κάποιων υγειονομικών στελεχών της Δύσης για "νέα μετάλλαξη του ιού που κρύβουν οι αρχές της Κίνας". Το "παιχνίδι" είναι ολοφάνερο ότι έχει χοντρύνει και έχει γίνει "βρόμικο" από πολλές απόψεις. Είναι πολλές οι σκοπιμότητες για να παριστάνουμε τους "αγαθούς τηλεθεατές".

Κ.Κ.

Παλαιστίνη

Οι σιωνιστές δολοφονούν, η αντίσταση συνεχίζεται

Τα διεθνή ΜΜΕ έχουν βρει τηλεοπτικό χρόνο και έντυπο χώρο για να αναδείξουν τα γεγονότα στην Παλαιστίνη, παρουσιάζοντάς τα ως επετειακή αναζωπύρωση λόγω των ημερών του Πάσχα και του Ραμαζανιού. Αυτό όμως απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Το Ισραήλ, όσο κι αν πολλοί θέλουν να το ξεχνούν, κατέχει παράνομα τα παλαιστινιακά εδάφη. Από την άλλη, ο παλαιστινιακός λαός αντιστέκεται και πολεμά με όποιο μέσο διαθέτει αυτή την κατοχική δύναμη. Και αυτό είναι ένα αδιαμφισβήτητο και καθόλου «επετειακό» γεγονός.

Εξτρεμιστικές εβραϊκές οργανώσεις παροτρύνουν τους εβραίους εποίκους να επισκέπτονται το τέμενος του Αλ Ακσά στην Παλιά Πόλη της Ιερουσαλήμ, όπου χιλιάδες μουσουλμάνοι, κυρίως Παλαιστίνιοι, συνήθως μένουν στον ιερό χώρο για λατρεία μέρα και νύχτα. Η παρουσία κατά τη διάρκεια του Ραμαζανιού, εβραίων πιστών -που μπορούν να επισκεφθούν το σημείο υπό όρους και σε συγκεκριμένες ώρες, αλλά όχι να προσεύχονται εκεί, με βάση το ισχύον καθεστώς- καθώς και η ανάπτυξη ισραηλινών δυνάμεων θεωρείται γενικά από τους Παλαιστινίους και πολλές μουσουλμανικές χώρες της περιοχής κίνηση «πρόκλησης», πάνω απ' όλα όμως προσπάθεια ταπείνωσης του παλαιστινιακού εθνικού και θρησκευτικού αισθήματος. Οι αιματηρές έφοδοι των ισραηλινών δυνάμεων στο τέμενος Αλ Ακσά είχαν ως αποτέλεσμα εκατοντάδες τραυματισμένους Παλαιστίνιους καθώς επίσης και πολλές συλλήψεις.

Ο ισραηλινός στρατός συνεχίζει τις στρατιωτικές επιχειρήσεις σε αρκετές πόλεις της Δυτικής Όχθης με πρόσχημα επιθέσεις εναντίον Ισραηλινών, συλλαμβάνοντας και δολοφονώντας αρκετούς Παλαιστίνιους. Η κυβέρνηση του Ισραήλ συνεχίζει το βίαιο πογκρόμ εναντίον του λαού της Παλαιστίνης με επέκταση του εποικισμού στις ανατολικές περιοχές (άσχετα αν το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ με απόφασή του τον έχει φρενάρει προς το παρόν). Πριν από ένα χρόνο, άλλωστε, μαινόταν ο αιματηρός πόλεμος του Ισραήλ εις βάρος της Παλαιστίνης, που διήρκεσε 11 μέρες και άφησε πίσω του ανθρώπινες απώλειες, καταστροφές περιουσιών και σπιτιών.

Αυτός ο κύκλος βίας ανοίγει σε μια περίοδο πολιτικής ρευστότητας στο Τελ Αβίβ. Ο κυβερνητικός συνασπισμός υπό τον Ναφτάλι Μπένετ έχει χάσει την πλειοψηφία στην Κνεσέτ, ύστερα από την παραίτηση μιας βουλευτίνας και την ανακοίνωση του κυβερνητικού εταίρου (Ενωμένη Αραβική Λίστα) πως δεν στηρίζει πλέον την κυβέρνηση. Αυτό έχει δυναμώσει τις φωνές της Δεξιάς (του κόμματος του Νετανιάχου) για πιο συντηρητική διακυβέρνηση. Το γεγονός όμως ότι η Κνεσέτ βρίσκεται σε αργία μέχρι τις 8 Μαΐου κάνει πολλούς να τηρούν στάση αναμονής για το αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων. Αλλά και στο διεθνές ταμπλό η ισραηλινή κυβέρνηση δεν μετράει επιτυχίες, καθώς δεν μπόρεσε να διαδραματίσει διαμεσολαβητικό ρόλο μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας. Παραμένει ωστόσο ο πιστός υπηρέτης των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή και η στήριξη των ΗΠΑ την κάνει να κωφεύει στις χλιαρές, είναι αλήθεια, φωνές που καταδικάζουν την κλιμάκωση της βίαιης πολιτικής και κάνουν επίκληση για «αυτοσυγκράτηση».

Το σιωνιστικό καθεστώς καταπιέζει, συλλαμβάνει, δολοφονεί. Ο παλαιστινιακός λαός αντιμετωπίζει τις συνεχείς παραβιάσεις των ανθρώπινων δικαιωμάτων, τις καθημερινές εισβολές σε πόλεις και χωριά, τις αδιάκριτες συλλήψεις, τις ναζιστικού τύπου συλλογικές τιμωρίες ολόκληρων πόλεων καθημερινά με αμείωτο ηρωισμό.

ΓΑΛΛΙΑ

Δύσκολη ισορροπία διακυβέρνησης με πολλά ερωτηματικά

Όπως αναμενόταν (και σύμφωνα με τις «οδηγίες» των δημοσκόπων), ο Εμανουέλ Μακρόν επανεξελέγη για δεύτερη θητεία στην προεδρία της Γαλλίας, κάτι που είχε να συμβεί εδώ και πολλές δεκαετίες. Ο εκβιασμός του εκλογικού σώματος, σύμφυτος στο σύστημα ψηφοφορίας σε δύο γύρους που δημιουργεί απόλυτο διπολισμό, έφθασε στο αποκορύφωμα με την τηλεμαχία που έγινε στις αρχές της προηγούμενης βδομάδας, με χαρακτηριστικά που μάλλον θύμιζαν ψυχαγωγικό θέαμα και όχι πολιτική συζήτηση ουσίας.

Πράγματι, οι διοργανωτές του ντιμπέιτ τόνιζαν την κάθε λεπτομέρεια του τηλεοπτικού θεάματος, πώς είναι ντυμένος ο κάθε υποψήφιος, τις κινήσεις και εκφράσεις του σώματος, μέχρι και τη θερμοκρασία στο στούντιο, ώστε να φανεί στο κοινό πως πρόκειται για προσωπική αντιπαράθεση των πρωταγωνιστών και όχι για πραγματική σύγκρουση δύο πολιτικών γραμμών. Παρά ταύτα, έγιναν φανερές οι διαφορετικές αντιλήψεις για τη γαλλική κοινωνία και το ρόλο του γαλλικού ιμπεριαλισμού στην παγκόσμια σκακιέρα. Ο μεν Μακρόν προσπάθησε να υπερασπιστεί τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της πενταετίας, που είχαν την απόλυτη στήριξη των μεγαλοαστικών κύκλων της χώρας και των ετοιμοθάνατων παραδοσιακών αστικών κομμάτων, των Ρεπουμπλικάνων και των Σοσιαλιστών. Από την άλλη, η Λεπέν πόνταρε στην αυξανόμενη δυσαρέσκεια των μικροαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων, εργαλειοποιώντας την αγανάκτηση που εκφράστηκε με το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και τις κινητοποιήσεις διαφόρων κλάδων. Με αρκετή δόση λαϊκισμού, αλλά και τηρώντας τις αποστάσεις από ακραίες φασιστικές θέσεις, που επιδίωκε να τις στολίσει με φιλολαϊκό και δήθεν πατριωτικό περίβλημα, η Λεπέν κατεδάφιζε μία μία όλες τις μη υλοποιηθείσες πολιτικές επιλογές του Μακρόν (για οικολογική μετάβαση, συνταξιοδοτικό σύστημα κ.λπ.) που οδήγησαν στην απογοήτευση μεγάλα τμήματα των λαϊκών μαζών.

Και οι δύο, ωστόσο, απευθύνονταν στους ψηφοφόρους της ριζοσπαστικής σοσιαλδημοκρατίας (της «Ανυπότακτης Γαλλίας» του Μελανσόν), που στον πρώτο γύρο έλαβε το αξιόλογο ποσοστό του 21,95%, ακριβώς επειδή πόνταρε στην ίδια αυτή δυσαρέσκεια και απογοήτευση. Και καθώς ο Μελανσόν έριξε τη γραμμή για «μη ψήφιση της Λεπέν» (και όχι για υπερψήφιση του Μακρόν), οι δύο μονομάχοι προσπάθησαν απελπισμένα να αποτρέψουν την αποχή αυτού του τμήματος του εκλογικού σώματος, με περιοδείες στις περιοχές όπου ο Μελανσόν επικράτησε στον πρώτο γύρο (φτωχογειτονιές των μεγάλων πόλεων, υπερπόντια διαμερίσματα), χωρίς μεγάλη επιτυχία. Η αποχή στον δεύτερο γύρο, περίπου 28%, έσπασε κάθε ιστορικό ρεκόρ, ενώ μόλις οι μισοί ψηφοφόροι της «Ανυπότακτης Γαλλίας» ψήφισαν τον Μακρόν, που κατάφερε με κόπο να αποσπάσει το 58% των ψήφων. Η ακροδεξιά της Λεπέν, με 42% -επίσης ιστορικό ρεκόρ- εμφανίζεται σαν μια επικίνδυνη ανερχόμενη δύναμη, που δείχνει ότι η λαϊκίστικη ρητορεία έχει πέραση ιδίως στα μεσαία στρώματα σε καταστάσεις απανωτών κρίσεων (οικονομική, πανδημία, πόλεμος).

Οι βουλευτικές εκλογές του Ιούνη, που θεωρούνται από τους αναλυτές σαν «τρίτος γύρος των προεδρικών», θα αποτελέσουν σοβαρή δοκιμασία για το προσωποπαγές κόμμα του Μακρόν («Η Δημοκρατία Μπροστά»), που μέχρι σήμερα ήταν πόλος συσπείρωσης δεξιών και κεντροδεξιών πολιτικών τάσεων. Ίσως τώρα μπόρεσαν να διατηρηθούν οι βασικές κατευθύνσεις πολιτικής της μεγαλοαστικής τάξης της Γαλλίας (γαλλογερμανικός άξονας, ευθυγράμμιση με το ΝΑΤΟ), αλλά είναι αμφίβολο αν θα πετύχουν οι δυνάμεις του κατεστημένου να κρατήσουν αυτή τη συσπείρωση. Ήδη προβάλλει ένα νέο δίπολο ανάμεσα στην «Ανυπότακτη Γαλλία» και την ακροδεξιά, που αναμένεται να κυριαρχήσουν στις βουλευτικές εκλογές και να δημιουργήσουν μια εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στην κοινοβουλευτική και την εκτελεστική εξουσία, οδηγώντας σε «συγκατοίκηση» του Μακρόν με κάποιον πρωθυπουργό ο οποίος θα ανήκει σε αντιπολιτευτικό κόμμα. Ένας δύσκολος γρίφος που η γαλλική αστική τάξη καλείται να λύσει το επόμενο χρονικό διάστημα.

Προσπάθεια δημιουργίας σωματείου από τους εργαζόμενους στην Apple

Πολλοί εργαζόμενοι έχουν εμπνευστεί από την επιτυχία των εργαζομένων στην Amazon να στήσουν σωματείο. Το κύμα του συνδικαλισμού στις μεγάλες αμερικάνικες πολυεθνικές εντείνεται όσο περνάει ο καιρός και μετά την Amazon, την Verizon και τα Starbucks, σειρά φαίνεται να παίρνουν και οι εργαζόμενοι στα καταστήματα λιανικής της Apple. Τι κοινό έχουν όλες αυτές οι εταιρίες, εκτός από τα εκατομμύρια έσοδα και την παγκόσμια ανάπτυξή τους; Μα προφανώς το γεγονός ότι τουλάχιστον μέχρι πρότινος, οι εργαζόμενοι σε αυτές τις εταιρείες μέσα στις ΗΠΑ δεν είχαν δικαίωμα στη συλλογική εκπροσώπηση και διαπραγμάτευση. Παρόλα αυτά, πολλές από αυτές τις εταιρείες είχαν υποκαταστήματα ή τμήματα που οι εργαζόμενοι είχαν δημιουργήσει σωματεία στην Ευρώπη και την Ασία. Τον τελευταίο καιρό, όμως, απ' ότι φαίνεται, η εργασιακή ανασφάλεια και η περικοπή μισθών και δικαιωμάτων σε συνδυασμό με την ένταση της επίθεσης στους εργαζόμενους με βάση την πανδημία του κορωνοϊού έχουν δημιουργήσει τους όρους ώστε αρκετοί εργαζόμενοι να μπαίνουν στη διαδικασία να δημιουργούν συλλογικά όργανα. Οι απόπειρες αυτές δικαίως έχουν παρομοιαστεί σαν σύγχρονοι Δαυίδ που μάχονται τον Γολιάθ, όχι μόνο γιατί πρόκειται για εργαζόμενους με ελάχιστα δικαιώματα που συγκρούονται με κολοσσούς σαν την Amazon και την Apple, αλλά και γιατί πρέπει να προσπεράσουν και το αμερικάνικο αστικό κράτος, που βάζει πολλαπλά εμπόδια στη δημιουργία σωματείων και ευνοεί νομοθετικά τους εργοδότες. Να θυμίσουμε ότι για να στηθεί ένα σωματείο χρειάζεται να κάνει αίτηση στο κράτος, το οποίο εάν την εγκρίνει, τότε επιτρέπει τη δυνατότητα εκλογών στους εργαζόμενους για το αν θέλουν να φτιαχτεί σωματείο. Σε αυτή τη διαδικασία, οι εργοδότες κάνουν προσφυγές, εκβιάζουν τους εργαζόμενους και προχωράνε μέχρι και σε προσλήψεις προσωπικού, μόνο και μόνο για να ψηφίσουν ενάντια στη δημιουργία σωματείου.

Και στην περίπτωση των εργαζομένων στα Apple Stores, δεν αλλάζει κάτι. Εργαζόμενοί της σε καταστήματα σε Ατλάντα και Νέα Υόρκη έχουν προχωρήσει σε αιτήσεις για δημιουργία σωματείου και για ένταξή τους στο κλαδικό σωματείο CWA (Communications Workers of America-Εργαζόμενοι στις τηλεπικοινωνίες στην Αμερική) στην αρμόδια κρατική επιτροπή, ενώ η εταιρεία ήδη έχει προσλάβει την εταιρεία Littler Mendelson, η οποία έχει εμπειρία στο να διαλύει προσπάθειες για δημιουργία σωματείων. Σε ένα εγχειρίδιο της εταιρείας αυτής, το οποίο διέρρευσε πρόσφατα και δίνει συμβουλές σε εταιρίες σαν την Apple σχετικά με την οργάνωση των εργαζομένων τους, δίνονται οδηγίες σχετικά με το τι μπορούν και τι δεν μπορούν να κάνουν οι εταιρείες για να αποτρέψουν τους εργαζόμενους να οργανωθούν. Για παράδειγμα, αναφέρεται στο πώς να λένε στους εργαζόμενους να ψηφίσουν «όχι» και να απαγορεύουν τη διανομή φιλοσυνδικαλιστικών εντύπων, εάν δημιουργείται «πρόβλημα απορριμμάτων», όταν τα φυλλάδια δεν πετιούνται σωστά. Σε άλλο σημείο, το εγχειρίδιο εξηγεί ότι οι εταιρείες μπορούν να απαγορεύσουν τη συζήτηση για οργάνωση σωματείου κατά τη διάρκεια των ωρών εργασίας. «*Παρόλο που ο χρόνος εργασίας ορίζεται από το Εθνικό Συμβούλιο Εργασιακών Σχέσεων ότι εξαιρεί τις περιόδους γεύματος και διαλείμματος, δεν είναι απαραίτητο να συμπεριληφθεί ειδικά αυτός ο ορισμός σε μια γραπτή δήλωση, εφόσον χρησιμοποιείται ο όρος χρόνος εργασίας γενικά*».

Με τέτοια κόλπα και με τον νόμο του ισχυρού στο μέρος τους, προσπαθούν να κάμψουν την οργάνωση των εργαζομένων. Εμείς να τους ευχηθούμε ολόψυχα για άλλη μια φορά να αποτύχουν.

Για τα αρχαία της οικογένειας Μητσοτάκη

Το 1991, όταν πρωθυπουργός της χώρας ήταν ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης αποφάσισε να πραγματοποιήσει έκθεση με τα αρχαία αντικείμενα της συλλογής του πρωθυπουργού. Ταυτόχρονα στάλθηκε επιστολή στο Μουσείο Ηρακλείου, που του ζητήθηκε να παραχωρήσει πρόσκαιρα τις αρχαιότητες από τον αρχαίο τάφο στη Μεσαρά, ώστε να εκτεθούν μαζί, αφού προέρχονταν από τον ίδιο τάφο.

Ως εδώ, θα πει κανείς, όλα καλά. Ωστόσο, ο ανασκαφέας του συγκεκριμένου τάφου, κ. Βασιλάκης, εξοργίστηκε από την είδηση. Όταν ο ίδιος είχε εκκινήσει την ανασκαφή, κάποια στιγμή τη σταμάτησε λόγω κακοκαιρίας. Με την παύση της και την επιστροφή στις ανασκαφές, βρήκε τον τάφο συλλημένο!

Όταν η κυβέρνηση άλλαξε, επί υπουργίας Μελίνας Μερκούρη, η υπόθεση ερευνήθηκε. Προφανώς αποδείχθηκε ότι η συλλογή Μητσοτάκη ήταν προϊόν αρχαιοκαπηλείας. Βρέθηκαν μέχρι και ευρήματα που ήταν μέρος ενός αντικειμένου και ταίριαζαν απόλυτα με κομμάτια που είχαν παραμείνει στον τάφο. Για να κλείσει την υπόθεση, η οικογένεια Μητσοτάκη δώρισε όλα τα ευρήματα, πλην λίγων, στο ελληνικό κράτος.

Το θέμα είχε ξεχαστεί, μέχρι που πρόσφατα, με τα εγκαίνια του Νέου Αρχαιολογικού Μουσείου Χανίων, άρχισε μια σχετική αντιπαράθεση μεταξύ της επίτιμης Γενικής Διευθύντριας Αρχαιοτήτων και Πολιτιστικής Κληρονομιάς, κας Βλαζάκη, και του υπουργείου Πολιτισμού. Αφορμή ήταν η υπερπροβολή των εκθεμάτων ως εκθεμάτων της δωρεάς της οικογένειας Μητσοτάκη.

Το ζήτημα σε όλα αυτά δεν είναι βασικά αν ο Κων. Μητσοτάκης είχε άδεια συλλέκτη. Το ζήτημα είναι το ίδιο το δικαίωμα να υπάρχουν συλλέκτες, που βάσει νόμου επιτρέπεται να είναι «επιφανείς, πέραν πάσης υποψίας». Βέβαια, ακόμα και έτσι, τα αποκτηθέντα πρέπει να δηλώνονται. Όμως η ίδια η αναγνώριση τέτοιου δικαιώματος και μάλιστα σε επιφανείς (δηλαδή αστούς στη συντριπτική τους πλειονότητα) σημαίνει αμέσως ότι τα αρχαία ευρήματα μπορούν να είναι προϊόντα, ανταλλάξιμα, αγοραπωλήσιμα. Και φυσικά, σχετικά πρόσφατα προστέθηκαν και παραθυράκια, τα οποία διευκολύνουν την απόκτηση και κατοχή αρχαιοτήτων.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από όλα αυτά, είναι ότι στην ουσία ακόμα και η πολιτιστική κληρονομιά του ελληνικού λαού -και βέβαια όχι μόνο αυτού του λαού, αλλά και όλων των λαών- μπορούν να αποτελούν πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Όλοι αυτοί που διατείνονται για τη διατήρηση της αρχαίας ιστορίας μας, όλοι αυτοί που μιλούν για το αθάνατο αρχαίο πνεύμα, όλοι αυτοί που μιλούν για πατρίδα, είναι έτοιμοι πρώτοι να τα ξεπουλήσουν όλα στο όνομα του κέρδους. Αυτό ακριβώς είχε φανεί και με τα αρχαία στο σταθμό Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη, με την κατασκευή του μετρό. Φαίνεται και με το ότι από τα πρώτα πράγματα που εγκαταλείφθηκαν με την κρίση ήταν οι αρχαιολογικοί χώροι και οι ανασκαφές, κάτι βέβαια που γινόταν και από πριν.

Ουσιαστικά όλη η ιστορία ενός τόπου ανήκει μόνο στο λαό αυτού του τόπου και σίγουρα δεν είναι προϊόν εκμετάλλευσης από την αστική τάξη της χώρας. Όμως έτσι ακριβώς λειτουργεί το σύστημα. Τίποτα δεν παράγεται με σκοπό την κάλυψη των αναγκών μιας κοινωνίας, αλλά με σκοπό τη διατήρηση και αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Έτσι ακριβώς και με το ζήτημα της εκμετάλλευσης των αρχαιοτήτων, που αγοράζονται και πωλούνται σε προνομιακές τιμές.

Η διαβίωση σε αξιοπρεπείς συνθήκες είναι δικαίωμα και όχι παροχή ή ελεημοσύνη

Πρόταση του Δήμου Αθηναίων για «κοινωνικές κατοικίες» και ενοικίαση διαμερισμάτων σε «ευάλωτα» άτομα κατατέθηκε πριν λίγες μέρες. Στην πρόταση αυτή ορίζονται οι πόροι (κυρίως ευρωπαϊκά προγράμματα), η διαχείριση του προγράμματος αλλά και τα κριτήρια των δυνητικά δικαιούχων. Έτσι λοιπόν, το πρόγραμμα θα διαχειρίζεται η ΕΑΤΑ Α.Ε., νομικό πρόσωπο του δήμου (στη Θεσσαλονίκη εμπλέκονται και ΜΚΟ) και θα έχει τέσσερις ομάδες-στόχους: άνεργους νέους, νέες οικογένειες με χαμηλό εισόδημα, ηλικιωμένους με χαμηλό εισόδημα και φοιτητές που δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί σε εστίες. Τα κριτήρια που θα τεθούν για τους δυνητικά ωφελούμενους περιλαμβάνουν τέσσερις κύριες κατηγορίες: τη στεγαστική κατάσταση, την εισοδηματική εικόνα, την ανεργία και ειδικά χαρακτηριστικά των ωφελούμενων.

Ποια, όμως, κατάσταση βιώνει πραγματικά ο λαός και σε ποιο πλαίσιο έρχεται η κατάθεση της πρότασης αυτής;

Μετά από δύο χρόνια πανδημίας, μετά από μια δεκαετία και πλέον οικονομικής κρίσης, το ζήτημα της διαβίωσης σε αξιοπρεπή στέγη έχει τεθεί υπό αίρεση για μεγάλο κομμάτι του λαού, ιδιαίτερα στις μεγαλουπόλεις. Χαρακτηριστικό ότι το 32,6% των νοικοκυριών και το 82,5% των φτωχών νοικοκυριών δαπανούν άνω του 40% του εισοδήματός τους σε έξοδα στέγασης.

Η εντεινόμενη ακρίβεια, σε συνδυασμό με τις επισφαλείς εργασιακές συνθήκες και τους χαμηλούς μισθούς που κυριαρχούν στους εργαζόμενους, μαζί και η ανεργία, οδηγούν μεγάλα ποσοστά νοικοκυριών να ζουν σε άθλιες και επικίνδυνες συνθήκες. Ο χειμώνας που πέρασε αποτύπωσε με τον πιο οδυνηρό τρόπο αυτή την πραγματικότητα. Πάνω από 16 ήταν οι νεκροί σε ένα μήνα τον χειμώνα του ’21 στην προσπάθειά τους να ζεσταθούν μέσα στο σπίτι τους. Ταυτόχρονα, η πανδημία και οι εξοργιστικές οδηγίες για «κοινωνική αποστασιοποίηση» σε οικογένειες που στοιβάζονται σε λίγα τετραγωνικά ανέδειξε τα καθημερινά ζητήματα που αντιμετωπίζει ο λαός, κόντρα στα αφηγήματα του συστήματος για την «ανάπτυξη» και την «επιστημονική πρόοδο» που θα ωφελήσει το κοινωνικό σύνολο και θα μειώσει τις ανισότητες.

Η υποκρισία τόσο της δημοτικής αρχής, όσο και του υπουργείου Εργασίας που έρχονται να «συμμορφωθούν» στις κατευθύνσεις της κοινωνικής πολιτικής της ΕΕ περισσεύει. Την ώρα που ο δήμος μιλάει για «κοινωνική στέγαση», δεκάδες σπίτια βγαίνουν στο σφυρί για ένα κομμάτι ψωμί λόγω «χρεών» (με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών-δανειστών) και δίνονται βορά σε μεγάλα funds για τουριστική αξιοποίηση, σπρώχνοντας τα ενοίκια σε τιμές απλησίαστες για τον λαό. Από τη μια, λοιπόν, πετάνε τον κόσμο στον δρόμο και από την άλλη τον επιδοτούν να πληρώσει το ενοίκιο για το ίδιο του το σπίτι, αν θέλει να μείνει σε αυτό.

Οι «ευάλωτες κοινωνικές ομάδες» που αποσκοπεί το πρόγραμμα να ενσωματωθούν κοινωνικά και εργασιακά (μέσα στην πενταετία που θα διαρκέσει για κάθε «ωφελούμενο») είναι τα μεγαλύτερα θύματα της βάρβαρης αντιλαϊκής επίθεσης του κεφαλαίου τόσων χρόνων. Τα στοιχεία των δικών τους ερευνών, άλλωστε, είναι αμείλικτα. Περισσότερο από 1.8 δισεκατομμύρια άνθρωποι στερούνται επαρκούς στέγασης, με την εκτίμηση ότι το 2030 θα φτάσουν τα 3 δισεκατομμύρια (εκτιμήσεις πριν τον πόλεμο στην Ουκρανία και στις αρχές του Covid-19). Οι ανισότητες στην «πολιτισμένη Δύση» έχουν οξυνθεί τα τελευταία χρόνια. Τα ιδεολογικά αφηγήματα περί νέων τεχνολογιών που θα εξάλειφαν την πείνα, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και την αστεγία καταρρέουν μπροστά στα μάτια των λαών και της νεολαίας.

Το δικαίωμα στην περίθαλψη, τη σίτιση, τη στέγαση, στην εκπαίδευση, στη δουλειά και εν τέλει στην ίδια τη ζωή με αξιοπρέπεια κερδήθηκε με αγώνες και με τους αγώνες του θα το υπερασπιστεί ο λαός.

Μάιος 1934

Μέρες εξέγερσης στο λιμάνι της Καλαμάτας

Η δεκαετία του 1930 χαρακτηρίστηκε από ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού με δημιουργία νέων εργοστασίων και μια προσπάθεια να εκσυγχρονιστεί η βιομηχανία. Φυσικά, πάντα μέσα στο πλαίσιο της εξάρτησης κυρίως από ευρωπαϊκά και αμερικανικά κεφάλαια. Ταυτόχρονα υπήρξε και μια σημαντική αύξηση του αριθμού των εργαζομένων στη βιομηχανία, μια ποσοτική αύξηση του προλεταριάτου. Ειδικά στη δεκαετία του '30 παρατηρούμε και μια ποιοτική διαφοροποίηση στην οργάνωση και τη συγκρότηση των εργατών. Το ΚΚΕ κατάφερε, ύστερα από μια περίοδο σοβαρών εσωτερικών διαφωνιών (1929-1931) και με την τοποθέτηση του Ν. Ζαχαριάδη στη θέση του Γ. Γραμματέα του κόμματος, να ανακάμψει και να καθοδηγήσει σημαντικούς εργατικούς και αγροτικούς αγώνες. Φαίνονταν ξεκάθαρα οι δυνατότητες του οργανωμένου προλεταριάτου να διεκδικήσει και να αποσπάσει κατακτήσεις. Μέσα στο 1933 συμμετείχαν στις απεργίες 100.000 εργάτες, ενώ το 1934 ο αριθμός αυτός σχεδόν διπλασιάστηκε.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΟ 1917 ΠΕΡΙΟΔΟΣ 4η ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 5806/95 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (Ε.Τ.Κ.Δ.)

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 8 | ΤΗΛΕΦΩΝΟ 24-351 | ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ | ΠΕΜΠΤΗ 10 ΤΟΥ ΜΑΗ 1934

Ο ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ ΜΑΤΘΚΥΛΙΣΕ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΚΑΤΩ Η ΔΟΛΟΦΟΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΛΕΥΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ!

7 ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ, ΔΕΚΑΔΕΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ

"Η ΡΟΥΦΗΧΤΡΑ ΝΑ ΜΠΕΙ ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΑ ΒΑΡΕΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ" ΛΕΕΙ Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΤΟ ΟΠΛΟΠΟΛΥΒΟΛΟ ΦΕΡΙΖΕΙ, ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΟΜΩΣ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΑΚΟΝΗΤΟΙ!

Η ΕΝΩΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΝ

Την ίδια στιγμή βέβαια το ελληνικό κράτος εξοπλιζόταν σε όλα τα επίπεδα για να δείξει ότι είναι αποφασισμένο να καταστείλει αυτή την άνοδο του κινήματος και να επιβάλει τον τρόμο. Ήδη από το 1929 είχε ψηφιστεί το «Ιδιώνυμο» και χιλιάδες πρωτοπόροι εργάτες και κομμουνιστές βρίσκονταν φυλακισμένοι ή εξορισμένοι. Ο φασισμός και ο πόλεμος ήταν η απάντηση που έδινε ο καπιταλισμός στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο απέναντι στην ισχυροποίηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Στο λιμάνι της Καλαμάτας, εκτός των άλλων, γινόταν εισαγωγή σιταριού και οι λιμενεργάτες το ξεφόρτωναν απευθείας μέσα στους αλευρόμυλους που είχαν χτιστεί ακριβώς δίπλα για αυτόν το λόγο. Όμως από το 1933 είχε αρχίσει να γίνεται λόγος για εκσυγχρονισμό της διαδικασίας και το 1934 ήταν η χρονιά που θα εφαρμοζόταν για πρώτη φορά η λειτουργία ενός μεγάλου απορροφητήρα (ρουφήχτρα το έλεγαν οι εργάτες) για να μεταφέρει αυτόματα και χωρίς την παρέμβαση ανθρώπινου χεριού το σιτάρι από τα πλοία στους αλευρόμυλους. Οι διαμαρτυρίες των λιμενεργατών ήταν έντονες. Εννοείται ότι στις συνθήκες του καπιταλισμού κάτι τέτοιο σήμαινε απολύσεις εργατών, χωρίς την πρόνοια να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας.

Να σημειώσουμε εδώ ότι την εποχή εκείνη υπήρχε η ΓΣΕΕ που ήταν καθαρά εργοδοτική και κυβερνητική (οι «σοσιαλφασίστες», όπως τους χαρακτήριζαν οι κομμουνιστές) και η Ενωτική ΓΣΕΕ που δημιουργήθηκε το 1929 με πρωτοβουλία ταξικών αγωνιστών κυρίως από το ΚΚΕ.

Ο εκπρόσωπος της εργοδοτικής ΓΣΕΕ σε συνεννόηση με τους αλευροβιομηχάνους αποφάσισε να προτείνει τη μείωση των λιμενεργατών στο μισό και μια μικρή αποζημίωση μόνο για τους μεγάλης ηλικίας. Κάτι σαν «εθελούσια αποχώρηση» που είναι της μόδας στις μέρες μας. Φυσικά οι εργάτες αντέδρασαν και πρότειναν να υπάρχει αποζημίωση 8 δραχμές για κάθε τόνο που θα ξεφορτωνόταν από τον απορροφητήρα αναδρομικά από το 1928, όπως ήταν και η αρχική συμφωνία που είχαν με τους εργοδότες. Όμως οι αλευροβιομήχανοι και η κυβέρνηση υπαναχώρησαν και πρότειναν 6 δραχμές ανά τόνο και όχι αναδρομικά. Επίσης οι εργάτες έθεταν και το χρόνιο ζήτημα του ταμείου σύνταξης καθώς και αυξήσεις στα μεροκάματα.

Έτσι στις 7 Μάη πήραν την απόφαση να ξεκινήσουν απεργία την πρώτη φορά που θα έρθει πλοίο να ξεφορτώσει με τον απορροφητήρα και να μπλοκάρουν τη διαδικασία, παρά τις παραινέσεις των κυβερνητικών συνδικαλιστών για ψυχραιμία. Η απάντηση από την άλλη πλευρά ήταν άμεση. Η κυβέρνηση έστειλε στο λιμάνι της Καλαμάτας αστυνομία και στρατό με πολυβόλα.

Στις 8 Μάη όλη η πόλη ήταν σε αναβρασμό. Έκλεισαν τα μαγαζιά και 5.000 κατέβηκαν στο λιμάνι. Το απόγευμα μπήκε στο λιμάνι το σιτοφόρο πλοίο «Λίμνη» και πλεύρισε τον απορροφητήρα του μύλου «Ευαγγελίστρια». Γρήγορα ξέσπασαν συγκρούσεις και έγιναν συλλήψεις. Την επομένη (9/5/1934) οι συγκρούσεις γενικεύτηκαν και ο στρατός χτύπησε «στο ψαχνό».

Αξίζει να δούμε πως περιγράφει ο «Ριζοσπάστης» της 10/5/1934 τα γεγονότα: *«Στις 5 το πρωί οι λιμενεργάτες άρχισαν να συγκεντρώνονται στο λιμάνι με επικεφαλής την απεργιακή τους επιτροπή για την περιφρούρηση της απεργίας τους. Δύο λόχοι στρατού με πολυβόλα στημένα στους μύλους μπροστά στο λιμεναρχείο και γύρω στο λιμάνι είναι έτοιμοι. Όλες οι αρχές βρίσκονται στο πόδι μαζί τους και οι δήμιοι αλευροβιομήχανοι Τραβασάρος, Πάστρας κ.λπ.*

Η απεργιακή επιτροπή που ήρθε σε επικοινωνία χτες τη νύχτα με το νομάρχη και τις άλλες αρχές πήρε την απάντηση: "ΘΑ ΣΑΣ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ, ΠΑΛΙΟΣΚΥΛΑ! ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΑΙΤΗΜΑ ΣΑΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΕΧΤΟ. Η ΡΟΥΦΗΧΤΡΑ ΘΑ ΔΟΥΛΕΨΕΙ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΥΛΩΝ ΜΑΣ!" (...)

Στις 8 το πρωί η ρουφήχτρα βάζει μπροστά. Οι εργάτες αγαναχτούν (...). Μια ομάδα 15 εργατών μπαίνει σε μια μαούνα που την τραβάει μια βάρκα για το βαπόρι. (...) Όταν η μαούνα έφτασε 15 μέτρα κοντά στο βαπόρι ο λοχαγός Παναγόπουλος με το πιστόλι στο χέρι φωνάζει: "Σταθείτε!" και ταυτόχρονα ρίχνεται ομοβροντία πυροβολισμών. Ένας λιμενεργάτης μέσα στη μαούνα είναι βαριά τραυματισμένος. (...) Ο εργάτης που τράβαγε το κουπί της βάρκας πέφτει νεκρός και άλλοι τραυματισμένοι μέσα στη μαούνα. Οι εργάτες (...) δεν υποχωρούν. (...) Η θεριστική βολή και τα πυρά ομαδόν συνεχίζονται. Άλλοι δύο εργάτες ξαπλώνονται νεκροί στο πλακόστρωτο.

(...) Το πυρ συνεχίζεται με μανία. Οι εργάτες διασκορπίζονται, αλλά πάλι ξανασυντάσσονται. Άλλοι πέφτουν στη θάλασσα για να σώσουν τους δικούς τους, που για να γλιτώσουν από τους πυροβολισμούς είχαν πέσει από τη μαούνα στη θάλασσα. Τα πτώματα των σκοτωμένων οι εργάτες τα βγάζουν από τη θάλασσα και συγκεντρώνονται φωνάζοντας: "Κάτω οι δολοφόνοι! Κάτω οι τύραννοι!" Βάζουν τα πτώματα πάνω σε μια σκάλα ενώ ένα αυτοκίνητο μεταφέρει εφτά θανάσιμα τραυματισμένους στην κλινική του Μάντζαρη. Οι εργάτες, με τα πτώματα των σκοτωμένων με κόκκινες και μαύρες σημαίες από τα τσεμπέρια των γυναικών, ξεκινούν για την πόλη φωνάζοντας: «"Άτιμοι δολοφόνοι. Θα μας το πληρώσετε"».

Οι εργοδοτικοί συνδικαλιστές, ακόμα και τότε που υπήρχαν νεκροί εργάτες, προσπαθούσαν να σταματήσουν την απεργία λέγοντας ότι «Αυτά είναι άσκοπα...». Φυσικά γλίτωσαν το λιντσάρισμα την τελευταία στιγμή.

Τα επεισόδια γενικεύτηκαν σε όλη σχεδόν την Καλαμάτα. Οργισμένοι λιμενεργάτες μπήκαν ακόμα και μέσα στα σπίτια των αλευροβιομηχάνων προκαλώντας καταστροφές. Κηρύχτηκε στρατιωτικός νόμος στην πόλη και την επόμενη μέρα η γενική απεργία συνεχίστηκε. Συνολικά σκοτώθηκαν 7 και δεκάδες τραυματίστηκαν. Η Ενωτική ΓΣΕΕ κάλεσε όλα τα σωματεία να κηρύξουν απεργία και να απαιτήσουν την τιμωρία των ενόχων για τη σφαγή. Όπως και έγινε. Σε όλες σχεδόν τις πόλεις της χώρας οργανώθηκαν απεργίες και διαμαρτυρίες. Μέχρι και οι φυλακισμένοι στο Γεντί Κουλέ πραγματοποίησαν 24ωρη απεργία πείνας σε ένδειξη συμπαράστασης.

Στις 11 Μάη διοργανώθηκε μεγάλο συλλαλητήριο στην Αθήνα. Στις 16 Μάη με πρωτοβουλία της Ενωτικής ΓΣΕΕ και παρά τις αντιδράσεις εργοδοτικών συνδικαλιστών πραγματοποιήθηκε πανεργατική απεργία με συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων. Ακόμα και σωματεία που ανήκαν στην εργοδοτική ΓΣΕΕ πήραν αποφάσεις για απεργία ενάντια στη συνομοσπονδία τους. Τελικά οι κινητοποιήσεις των λιμενεργατών έληξαν με συμφωνία με τους βιομηχάνους και την κυβέρνηση, χωρίς όμως να ικανοποιηθούν πολλά από τα αιτήματά τους.

Στις δίκες που ακολούθησαν καταδικάστηκαν 4 εργάτες σε πολύμηνη φυλάκιση ως πρωταίτιοι των γεγονότων και κανένας από τους πραγματικά υπεύθυνους που ήταν οι βιομήχανοι και η κυβέρνηση του Π. Τσαλδάρη.

Η φωτιά όμως που είχε ανάψει εξακολουθούσε να σιγοκαίει. Τα γεγονότα της Καλαμάτας δεν έσβησαν από τη μνήμη του λαού μας. Παρά την άγρια καταστολή και τα ξεπουλήματα, την επόμενη χρονιά (1935) πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη εξέγερση των σταφιδοπαραγωγών της Πελοποννήσου. Οι μυλεργάτες της Καλαμάτας δεν ξέχασαν. Ήταν αυτοί που πρώτοι στάθηκαν αλληλέγγυοι στον αγώνα των αγροτών και εργατών γης.

Πηγές

Εφημερίδα «Ριζοσπάστης»
(φύλλα Μαΐου 1934)

Σ.Σ.

σχόλια

Όπλα

Τα όπλα ξεπέρασαν τα τροχαία ως κυρίαρχη αιτία θανάτων παιδιών και εφήβων στις ΗΠΑ μέσα στο 2020, όπως προκύπτει από μια νέα έρευνα την οποία δημοσιεύει το BBC. Είναι μέσα στον στάνταρ εξοπλισμό των αυτοκινήτων.

Διάρκεια

Ο βρετανός πρωθυπουργός Μπόρις Τζόνσον χαρακτήρισε «ρεαλιστική» την πιθανότητα ο πόλεμος στην Ουκρανία να διαρκέσει μέχρι το τέλος του 2023. Θα κάνει ό,τι μπορεί γι' αυτό.

Σύλληψη

Αστυνομικοί στις ΗΠΑ συνέλαβαν ένα μαύρο 8χρονο αγόρι επειδή, όπως έγινε γνωστό, «έκλεψε ένα σακουλάκι πατατάκια». Αν έκλεβε σφαίρες θα κυκλοφορούσε ελεύθερα.

Επιλογές

«Εμείς νιώθουμε ότι πήραμε μια λαμπρή νίκη. Ευχαριστώ τους συμπατριώτες μου και όσους με ψήφισαν. Με τιμούν οι ψήφοι της επαρχίας. Δεν θα ξεχάσουμε αυτήν τη Γαλλία» είπε στις πρώτες δηλώσεις της μετά την ανακοίνωση της πρώτης επίσημης εκτίμησης του αποτελέσματος η Μαρίν Λε Πεν. Το μη χείρον χειρότερον.

Παρακράτηση Ι

Εργοδότρια στη Θεσσαλονίκη, σε επιχείρηση εστίασης, έβαλε τις φωνές σε σερβιτόρα και της τράβαγε το χέρι ώστε να «ελέγξει» την ποδιά της, κατηγορώντας την ότι «έκλεψε» 1 ευρώ από τα φιλοδωρήματα, καθώς το κατάστημα έχει ως πολιτική να παρακρατεί μέρος των φιλοδωρημάτων. Κατώτατο φιλοδώρημα.

Δαπάνες

Οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες ξεπέρασαν τα 2 τρισεκατομμύρια δολάρια το 2021, σύμφωνα με την έκθεση του Ινστιτούτου Έρευνας για τη Διεθνή Ειρήνη της Στοκχόλμης (SIPRI). Ρήτρα.

Κατανάλωση

«Κάθε Γερμανός πρέπει να συμβάλει στη μείωση της εξάρτησης του έθνους από τη ρωσική ενέργεια», είπε ο ομοσπονδιακός αντικαγκελάριος και υπουργός Οικονομίας Ρόμπερτ Χάμπεκ, προσφέροντας παράλληλα πολλές συμβουλές, όπως να αρχίσουν να εργάζονται από το σπίτι και να αποφεύγουν να χρησιμοποιούν αυτοκίνητα. Νεκρός με μηδενική κατανάλωση.

Κατάληψη

Το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, που τελούσε υπό κατάληψη φοιτητών που ήθελαν να ακουστεί η φωνή τους στο ενδιάμεσο των δύο γύρων των γαλλικών προεδρικών εκλογών, εκκενώθηκε με αστυνομική επέμβαση στη διάρκεια της νύχτας. Και Μακρόν και Λεπέν.

Παρακράτηση ΙΙ

«Για τεράστια έλλειψη προσφοράς εργασίας με αμοιβές σημαντικά πάνω από τις κλαδικές συμβάσεις» και πάνω από 50.000 κενές θέσεις εργασίας που κυρίως εντοπίζονται στον επισιτισμό έκανε λόγο ο επίτιμος πρόεδρος του ΣΕΤΕ Ανδρέας Ανδρεάδης. Υψηλότατο φιλοδώρημα.

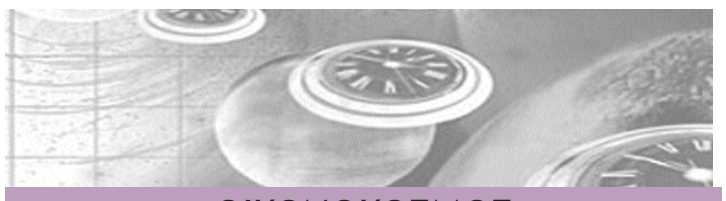

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Νομισματικές πολώσεις

«Σε μία συγχρονισμένη άρση των μέτρων στήριξης προχωρούν οι κορυφαίες κεντρικές τράπεζες του πλανήτη, στον πρώτο στα χρονικά γύρο μίας αποκαλούμενης "παγκόσμιας σύσφιξης" των νομισματικών πολιτικών, που αναμένεται ωστόσο να εντείνει τις πιέσεις σε μία ήδη επιβραδυνόμενη παγκόσμια οικονομία και να περιορίσει τις πιστώσεις. Η Φέντεραλ Ριζέρβ (FED) και οι κεντρικές τράπεζες σε Ευρωζώνη, Βρετανία και Ιαπωνία διοχέτευσαν στο παγκόσμιο χρηματοοικονομικό σύστημα μέτρα στήριξης ύψους 12 τρισ. δολαρίων στη διάρκεια της πανδημίας, αγοράζοντας στοιχεία ενεργητικού και σε ορισμένες περιπτώσεις χορηγώντας μακροπρόθεσμα δάνεια σε τράπεζες στο πλαίσιο μίας μαζικής πολιτικής ποσοτικής χαλάρωσης. Με τον πληθωρισμό να είναι πλέον κοινός φόβος, οι κεντρικές τράπεζες αλλάζουν πορεία. Αναλυτές της Morgan Stanley εκτιμούν ότι Fed, ΕΚΤ, Τράπεζα της Αγγλίας και κεντρική τράπεζα της Ιαπωνίας θα δουν τα χαρτοφυλάκιά τους να συρρικνώνονται κατά 2,2 τρισ. δολάρια το επόμενο 12μηνο, αρχής γενομένης από τον Μάιο».

Αυτά γράφει η «Ναυτεμπορική» (20/4/22) προκειμένου για την κοινή νομισματική πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσουν οι κεντρικές τράπεζες αντιμετωπίζοντας την έκρηξη του πληθωρισμού.

Στην πράξη οι πολιτικές των κεντρικών τραπεζών είναι στην ουσία αποκλίνουσες, αν και τα περιθώρια για αυτόνομες παρεμβάσεις σε αγορές συναλλάγματος που διακρίνονται από διακυμάνσεις και δυναμική αλληλεξάρτηση δεν είναι πολυτέλεια που μπορεί εύκολα να διατηρηθεί. Ιδιαίτερα στη φάση στην οποία διολισθαίνει η ανθρωπότητα...

Σταθερά η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ (FED) εμφανίζεται σήμερα η πιο αποφασισμένη να βάλει ένα τέρμα στο όργιο ποσοτικής χαλάρωσης που διέκρινε -με δική της πρωτοκαθεδρία!- μέχρι πρόσφατα το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό και νομισματικό σύστημα. Ήδη ανακοίνωσε την πρώτη (κάτω από 1%) μείωση επιτοκίων, ενώ στο επόμενο δίμηνο θα ακολουθήσει και δεύτερη.

Όπως το 2017 η αύξηση των επιτοκίων πρόκειται να πυροδοτήσει -καλύτερα να ενισχύσει- την τάση αύξησης των κρατικών πτωχεύσεων παγκόσμια. Αναμένεται αύξηση των κρατικών χρεοκοπιών κατά 15% μέσα στο 2022, κατά το ΔΝΤ, ενώ στα δύο πρώτα χρόνια της πανδημίας είχε σημειωθεί μείωση. Φυσικά αυτό δεν είναι που κυρίως ανησυχεί τη FED και τους Αμερικάνους. Άλλες ανησυχίες έχουν αυτοί: Από το 2017 ώς το 2019, η Fed συρρίκνωσε τον ισολογισμό της κατά 650 δισ. δολάρια, όμως αυτό οδήγησε σε αύξηση των βραχυπρόθεσμων επιτοκίων και σε έλλειψη ρευστότητας στο τραπεζικό σύστημα, με αποτέλεσμα να σπεύσει να την επαναφέρει γρήγορα.

Και η ΕΚΤ οφείλει να είναι προσεκτική, πολύ περισσότερο που πρέπει να εποπτεύσει μίας υπερεθνικής διαδικασίας σε μια διόλου ενιαία -παρά τους... όρκους ενότητας μπροστά στην ουκρανική κρίση- ΕΕ.

Από την άλλη, Κίνα και Ιαπωνία όλο και πιο δύσκολα φαίνονται διατεθειμένες να εγκαταλείψουν τα προγράμματα ενίσχυσης της οικονομίας.

Ξεχωρίζει η Ιαπωνία της οποίας το δημόσιο χρέος -άνω του 200% του ΑΕΠ- είναι το μεγαλύτερο ως ποσοστό του ΑΕΠ δημόσιο χρέος στην παγκόσμια οικονομία (το αμέσως επόμενο δεύτερο σε μέγεθος είναι αυτό της Ελλάδας!).

Σε αυτό το πλαίσιο, η BOJ (κεντρική τράπεζα της Ιαπωνίας), προκειμένου να ελέγχει τις αποδόσεις του κρατικού χρέους, συνέχισε όλα αυτά τα χρόνια να χαλαρώνει τη νομισματική πολιτική της αλλά και να κάνει ενέσεις τρισεκατομμυρίων γιεν στην οικονομία της (από άποψη ουσίας, να υποτιμά το νόμισμά της). Στις 22/4/22, όμως, το γιεν σημείωσε τη μεγαλύτερη ημερήσια πτώση στην μέχρι τώρα ιστορία του. Και όμως... Με το γιεν να έχει βυθιστεί σε ιστορικά χαμηλά, η BOJ συνέχισε να υπερασπίζεται την πολιτική υπέρ των χαμηλών επιτοκίων σε αντίθεση με τις αυξανόμενες πιθανότητες για επιθετικές αυξήσεις επιτοκίων από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ.

Φυσικά η κατακόρυφη πτώση -προσωρινή κατάρρευση είχε χαρακτηριστεί- του γιεν δεν είναι επίσης επιθυμητή για τις ιαπωνικές νομισματικές και χρηματοπιστωτικές αρχές γιατί αφαιρεί τη δυνατότητα στην BOJ να ελέγχει τις καμπύλες απόδοσης των κρατικών της ομολόγων. Δηλαδή να διατηρεί τον έλεγχο του τεράστιου δημόσιου χρέους της χώρας σε κάποια όρια. Ένα γιεν σε ελεύθερη... πτώση θα εκτόξευε το δημόσιο χρέος της Ιαπωνίας, εκφρασμένο σε δολάρια, σε ακόμη μεγαλύτερα ύψη.

Τι έκανε η BOJ; Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, χτύπησε την πόρτα της Γιέλεν, δηλαδή της FED, ζητώντας συντονισμένες παρεμβάσεις στις αγορές συναλλάγματος από κοινού Αμερικάνων και Ιαπώνων. Η κεντρική τραπεζίτης των ΗΠΑ αρνήθηκε... ευγενικά την παραίνεση απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, αν και τίποτα δεν αποκλείστηκε (να σκεφτούμε πονηρά ότι τέτοιου είδους συμφωνίες απαιτούν και αντίστοιχες «δεσμεύσεις» σε άλλα επίπεδα;).

«Επιβεβαιώσαμε ότι οι νομισματικές αρχές και των δύο χωρών θα επικοινωνήσουν στενά, ευθυγραμμισμένες με τις αρχές συναλλαγματικών ισοτιμιών που συμφωνήθηκαν μεταξύ των μελών της G7 και της G20», είπε ο Σουζούκι -πρόεδρος της BOJ- σε δημοσιογράφους μετά τη συνάντηση με τη Γιέλεν στην Ουάσιγκτον στο περιθώριο της εαρινής σύναξης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Και άφησε τα υπόλοιπα στη... φαντασία μας.

Ας σημειωθεί στο σημείο αυτό πως το γιεν είναι ένα από τα πλέον δημοφιλή νομίσματα, τρίτο στην κατάταξη μετά το δολάριο και το ευρώ στις παγκόσμιες νομισματικές συναλλαγές/ανταλλαγές και αγοροπωλησίες νομισμάτων.

Για να επανέλθουμε στην έλλειψη πολυτελειών που αναφέρθηκε πιο πάνω, είναι αλήθεια πως σε ένα κλυδωνιζόμενο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, σε έναν καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό κόσμο που αντιμετωπίζει το εφιαλτικό ενδεχόμενο του αιματηρού εκ νέου μοιράσματος των χωρών και σφαιρών επιρροής, τα περιθώρια να κάνει κανείς του κεφαλιού του είναι πολύ μικρά. Δεν μπορεί ο ένας να αυξάνει τα επιτόκια και ο άλλος να τα μειώνει ή έστω να τα κρατά χαμηλά. Εκτός και αν η αποσταθεροποίηση έχει περάσει πλέον και στα νομίσματα, στο παγκόσμιο δηλαδή νομισματικό σύστημα.

Συγκρίνοντας την απόκλιση της νομισματικής πολιτικής μεταξύ ΗΠΑ και Ιαπωνίας με *«ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα σε αργή κίνηση»*, η Societe Generale γράφει ότι η πόλωση στη νομισματική πολιτική μεταξύ της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ και της Τράπεζας της Ιαπωνίας επεκτείνεται όλο και περισσότερο και αυτό θα προκαλέσει μεγάλο πλήγμα στις αγορές. Μήπως, παρά τα πολεμικά κακαρίσματα, οι «γέννες» της επόμενης κρίσης θα έρθουν από τον Ειρηνικό;